

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

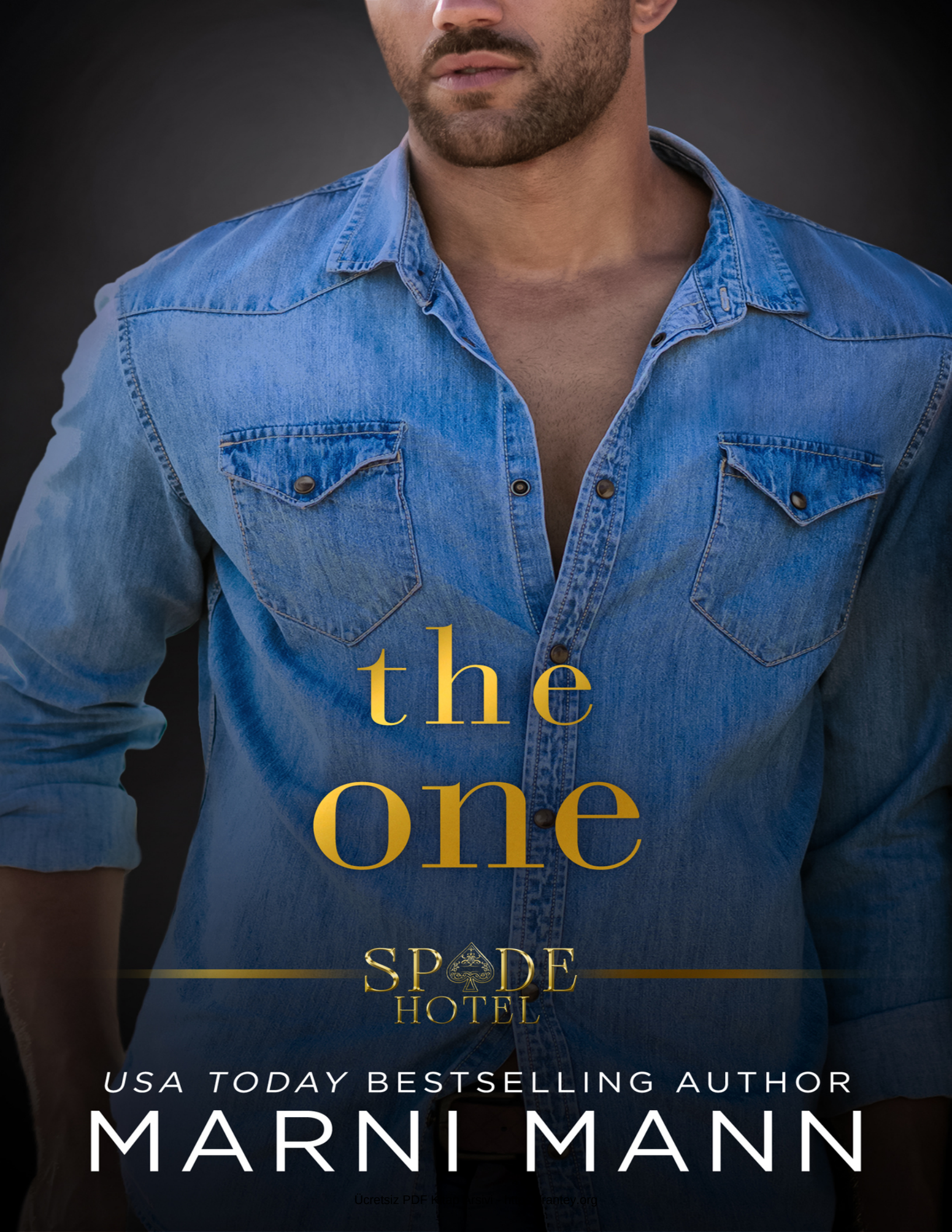
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man's chest and neck. He is wearing a light blue denim button-down shirt with two chest pockets. The shirt is unbuttoned at the collar. The background is dark and out of focus.

the one

SPADE
HOTEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)

[Kısım I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Kısım II](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Bir Bonus](#)

[Sahnesi Marni'nin](#)

[Midnighters'ının Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Marni Mann tarafından da](#)

[Kibirli Olan'a Kısa Bir Bakış](#)

the one

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MARNI MANN

Telif hakkı© 2024 by Marni Mann
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.MarniSMann.com
Kapak Tasarımcısı: Hang Le, Hang Le tarafından
Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com
Düzeltilmeler: Judy's Proofreading'den Judy Zweifel, Christine Estevez ve Vicki Valente

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Bu tüm kadınlar için ...
Dışarıda bir alfahole ve içeride bir golden retriever'a özlem duyanlar.
Üzerinde yürüdüğünüz toprağa tapacak ve sizin için ateşte sürünecek bir
adam isteyen.
Sizi sonsuza kadar eşsiz bir şiddetle sevecek olan.
Rhett Cole sadece o adam değil.
O çok daha fazlası.*

PLAYLIST

"İki Kalp"-Dermot Kennedy
"Hurts Like Hell"- Fleurie ve Tommee Profitt "Wheels
Fall Off"-Jelly Roll
"Lucky"-Dermot Kennedy
"Last November"-Machine Gun Kelly
"I Remember Everything"-Zach Bryan, featuring Kacey Musgraves
"This Heart"-Corey Kent
"Something in the Orange"-Zach Bryan
"I Am Not Okay"-Jelly Roll
"WILDFLOWER"-Billie Eilish "The
Prophecy"-Taylor Swift
"Scared To Start"-Michael Marcagi "If
You Want Love"-NF
"A Lot More Free"-Max McNown
"The Other Side"-Michael Marcagi
"Just Like Johnny"-Redferrin
"Smile So Much"-Jelly Roll
"Spin You Around"-Morgan Wallen

Müzik bu kitabı yazmamın ayrılmaz bir parçasıydı. Ben mağaradayken sadece havayı belirlemekle kalmadı; hikâyenin bir parçası haline geldi. Yaratıcılığımı bir el feneriyle yönlendirdi. Karanlık beni ele geçirmeye çalıştığında, ruh hali kasvetlendiğinde, notalar, melodi ve şarkı sözleri bana kollarını açtı.

Okurken dinlemenizi tavsiye ederim.

[Spotify alma listesine göz atmak için buraya tıklayın.](#)

PART 1

*Parmaklarımın arasından kayıp giden su değildi.
Kum değildi.
Ya da zaman.
Sendin.*

ONE

Rhett.

Bir Gün nce

I hatırladım ...

Dünkü gibi değil.

Daha çok bir saatten az gibi.

Ama bu bile çok . Bir avuç dakika da yle.

Tek bir saniye. Evet, bu daha doğru bir süre gibi geldi.

Hatırladığım o unutulmaz anı, aklıma öylece gelip rastgele gitmedi.

Tekrarladı.

Sonsuza

kadar.

Neredeyse on beğ yıl boyunca ileri değil, geri atlayan bir iz.

Tekrarların üzerinden beğ bin dört yüz yetmiğ dört gün gemiőt.

Her yarın bir önceki günün aynası gibiydi. Ve beni en acımasız, en sefil ağrıyla baş başa bırakıyordu.
Beni tüketen bir şey. Hayatıma devam etmeme izin vermeyen bir şey.
Beynim zincirlenmişti, ellerim gerilmişti, parmaklarım kireçlenmeyle kilitlenmiş gibi yumruk şeklinde bükülmüştü.
Ben hayatımı böyle yaşadım.
Acıyla beslenen bir öfke yumağı. Bir şey hepsini alıp götürdü.
Parmaklarımı dikleştirdi ve kollarımı uzattı. En yüksek sesle, en gırtlaktan nefes vermemi sağladı.
Karanlığı aydınlığa çevirdi. Onu.

TWO

Rhett.

Günümüz

I burada olmamalıydı.

Sahneye doğru bakıp yarı çıplak bir striptizcinin dans ettiğini görmek için içimde tek bir arzu bile yoktu. Ya da iş ortağımız Brady Spade ve nişanlısının ortak bekarlığa veda partisini kutlamak için. Ya da erkek ve kız kardeşlerime bakıp

-Bugünün ne olduğunu bilmesi *gereken* Brady'nin kardeşleri ve onların en iyi arkadaşları Daltonlar ile birlikte içimde yavaş yavaş ölmüyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum.

Çünkü öyleydim.

Derimin altında -kaslarım, kemiklerim, hatta kanım- sanki vücuduma asit dökülmüş gibi her şey eriyormuş gibi hissediyordum.

Bazı günlerin karanlık bir odada geçirilmesi gerekiyordu. O günlerde, harcamak istediğim tek enerji yorganı çekip

viskiyi boğazımdan aşağı yutup, esrarımın dumanını yatağı ısıtarak dışarı veriyorum.

Bugünün görünmesini istiyordum.

Ama yatakta değildim, kafam güzeldi, sarhoştum, zifiri karanlıkta yatıyordum. Buradaydım.

Bu striptiz kulübüne kardeşlerim Ridge ve Rowan tarafından sürüklenmişim ve bu sandalyede oturduğum her saniye sinirlerimi geriyor ve sabrımı sınıyordu; bir kolun omuzlarıma dolandığını hissettiğimde tüm bunlar çılgılık atarak doruğa ulaştı.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama şu anda bir kulüpte olmayı tercih ederdim." Ridge'in eli trisepslerimin kenarını kavradı.

Bir dans kulübü.

Gülmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Şu anda çalan müzikten daha kötü bir müziğin olduğu, her nefes aldığımda burnumun tuzlu ter kokusuyla dolacağı bir yer.

En azından burada, kokusunu alabildiğim tek şey umutsuzluktu. Çok iyi bildiğim bir koku.

Gözlerim kapandı. "Bu da en az bunun kadar çekilmez geliyor."

"İyi misin kardeşim?" Bekledi. "Son birkaç ayı biliyorum-"

Ona doğru döndüm ve havladım, "Benimle son birkaç ay hakkında konuşma. Burada olmaz."

Ridge vefat eden babamızdan bahsediyordu. Unutmak istediğim bir gündü. Ama o gün, tıpkı diğerleri gibi, göğsümdeki bıçağın daha hızlı ve daha derin dönmesine ve daha da büyük bir delik açmasına neden oldu.

"Ve şimdi değil."

"Seni duyuyorum. Benim hatam." Omzumu sıktı. "Ama seni rahatsız eden bu mu baba?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine sürttüm, elim sürekli yumruk haline gelmeye hazırlanıyordu. "Burada olmamalıydım."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Dişlerim birbirine çarptı.

Bunu bana nasıl sorabilir?

Neden her şeyi zorundayım ki?

Bariz satır aralarını okuyup bunu benim için zorlaştırmayı bırakamaz mı?

"Bana yardım etmeye ve nedenini söylemeye ne dersiniz, böylece beynimi yormak zorunda kalmam-"

"Randevu, Ridge." Başım sallandı. "Lanet olası randevu ne?"

Elini kolumun kenarında ileri geri gezdirirken, sonunda yüz ifadesinde tanıdıklık belirdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Emin olduğumu biliyordu.

Bunun hakkında konuşmadım. Beşinci viskiden sonra düşüncelerin ağzımdan çıkmasına bile izin vermezdim. Bu konuyu en son on beş yıl önce konuşmuştum ve bir daha da hiç konuşmamıştım.

Bu düşünceleri içimde tutmayı tercih ettim. Ama altı ayak altında değillerdi.

Onlar benim ruhumdaydı.

O kadar güçlüydüler ki gümbürdüyor, kabarıyor ve yüzeyi yarmaya çalışıyorlardı.

Ama ben daha güçlüydüm. Çünkü bir kez ağzıma girdiklerinde çıkmalarını engelleyemeyeceğimi biliyordum. Ve sonra konuşmak zorunda ... ve konuşamayacaktım.

Nefes verdim. "Evet, eminim." Ayağa kalktım. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Bir tane aldıktan sonra gidecek misin?"

"Eğer yaparsam, beni aramaya gelme."

Arkama bile bakmadan, kız kardeşime ya da buraya birlikte geldiğimiz herhangi birine bir şey söylemeden bara doğru gözden kayboldum ve yumruk yaptığım ellerimi ahşap üzerine koydum. Geldiğimizden beri iki viski içmiştim bile. Durmaya yakın bile değildim.

Ama sadece iki barmen ve etrafımda içki almak için sırada bekleyen bir sürü piç vardı.

Siktir et.

Dolu bir şişe likör ve sıcak bir yatak burada bulabileceğim her şeyden daha iyi geliyordu.

Dışarı çıkarken R8'imın anahtarını almak için elimi cebime attım ve elim boş çıkınca "Kahretsin" diye inledim.

Buraya arabayla gelmemiştim. Lanet olası bir parti otobüsüne binmiştik.

Beni almaya gelecek bir araç bulmam için telefonuma birkaç kez dokunmam yeterli oldu.

Beklerken ayaklarım hareket etti, kulüp ile otopark arasındaki yürüyüş yolunda volta attım. Küçük beyaz çakıl taşları her adımda ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu.

Kardeşlerimin beni ikna etmesine asla izin vermedim. Bu gece onları neden ikna bilmiyordum.

Buraya gelmek en kötü fikirdi.

Bu hafta, her yıl neredeyse aynı rutini izledi.

Hizmetçim barımın iyi stoklandığından emin olur, dispansere gider ve izin verdikleri kadar ot alırdım, telefonumu kapatırdım ve işe gitmezdim, hatta ev ofisime bile girmezdim.

Sonra yaptığım tek şey ışıkları kapatmak olurdu. Bir süre sonra, yaklaşık yedi gün sonra, ailem .

Bana içmem ve kendimi unutana kadar sigara içmem için verdikleri süre buydu. İçeri girme zamanı geldiğinde, kapı ziliyle uğraşmazlardı - cevap vermeyeceğimi biliyorlardı. Sadece anahtarlarını kullanıp içeri girerlerdi.

Babam genelde önce gelirdi.

Işıklarımı tekrar yakan oydu.

Ama bu yıl durum böyle olmayacaktı... çünkü babam gitmişti.

Sikeyim.

Yumruk yaptığım ellerim saçlarımda geziniyor, sanki saç tellerini çekiştiriyormuşum gibi sertçe bastırıyordu. Bir avuç dolusu saç kavramak için parmaklarımı gevşetmeden hemen önce, kulübün girişinde bir dizi far parladı ve bir araba içeri girdi. Ön camın alt köşesinde neon bir tabela duruyordu ve araç paylaşım şirketinin adını ilan ediyordu.

Arabaya doğru yürürken şoför yolcu kapısını açtı ve "Sen-" dedi.

"Evet."

Hangi ismi söylemek üzere olduğunu bilmiyordum. Benim mi yoksa başkasının mı?

Umurumda değildi.

İçeri girip arka koltuğun kapısını kapattıktan sonra "Sür" diye bağırdım.

Yola çıktığında koltuğa gömüldüm ve telefonumu yüzümün önünde tuttum. Rowan'a gideceğimi bildiren bir mesaj gönderebilirdim ama yapmazdım. Ridge ona gitmeyeceğimi söyleyecekti.

geri geliyordu. Eğer kendisi gibi unuttuysa, ona bugünün ne olduğunu hatırlatırdı. O zaman benden haber alamayacağını bilirdi.

Ve tıpkı babam gibi, o da bir hafta içinde evime gelirdi.

Bu arada, evde beni bekleyen şey için can atıyordum.

Kafamdaki her şey çok gürültülüken biraz sessizlikle gelen o mola.

Telefonumun ekranına vurdum ve girdiğim tek sosyal medya sitesi olan Instagram'ı açtım. Paylaşım yapmadım. Ailemin ve Spade'lerin ortak sahibi olduğu üst düzey uluslararası konaklama zinciri Cole and Spade Hotels'in reklamcısının beni sürekli olarak ziyaret ettiğim tatil köylerimizin fotoğraflarını paylaşmaya teşvik etmesi hiç umurumda değildi.

O ben değildim. Bu asla ben olmayacağım.

Bir hesabım olmasının bile tek bir nedeni vardı.

Tıpkı birkaç günde bir yaptığım gibi, beklentiye daha fazla dayanamadığımda arama çubuğuna bastım ve adının ilk birkaç harfini yazdım. Aradığım tek isim o olduğu için hesabının otomatik olarak açılması için tek gereken buydu.

Yeni gönderiler vardı.

Hesabına her baktığımda neredeyse her zaman vardı.

Tam paylaştığı en son fotoğrafa tıklamak üzereyken başımı kaldırıp ön camdan baktım. Şoförün beni San Francisco'ya götürmediğinden emin gerekiyordu.

Fark etmezdi. Kaliforniya eyaletinin her yerinde viski ve ot vardı. Nereye gidersem gideyim mola vermeye zorlayabilirdim.

Ama pencereden gördüğüm şey bana "Dur" dedirtti.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. "Affedersiniz?"

"Kenara çek. Hemen şimdi."

"Ama hala sizden on beş dakika uzaktayız-"

"Beni duydun mu lan?" Ön koltukların arasına eğildim. "Sana dur dedim."

Acil durum ışıklarını yaktı ve direksiyonu yolun kenarına kırdı. "Dinle dostum, kusacaksan camdan dışarı çıkar, yoksa iki yüz-"

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım, "Beni bekleme," diye homurdanarak kapıyı kapattım.

Ona durması için havlamamın nedeninin kusmak zorunda olmam olduğunu düşündü. Ama bu gece tükettiğim alkol olduğu yerde kalacaktı. Tek bir damlasının bile dışarı çıkmasına izin vermeyecektim.

Şoför yola geri çekildiğinde, girişe ulaşana kadar yan yol boyunca yürüdüm ve her saat açık kalan siyah ferforje demir kapıdan geçtim.

Açık olduğunu biliyordum.

Çünkü buraya sayamayacağım kadar çok kez gelmişim, genelde bu saatlerde ya da daha geç saatlerde.

Patika dardı, her iki tarafı da çimenlerle çevriliydi. İki kısa tepenin üzerinden geçiyordu - nefesimi kesecek kadar dik değil, sadece baldırlarımda karıncalanmaya neden olan hafif bir eğim. Üçüncü tümseğe yaklaşmak üzereyken sağa doğru saptım ve ayaklarım kaldırımdan yaklaşık on metre uzakta bir noktada durdu.

Karanlık çoğu insanın görmesini zorlaştırırdı. Ben göremem.

Ayın parlaklığına ve hafızama güveniyordum.

Bu noktada, benim sığabileceğim kadar büyük bir açıklıkta, sırt üstü uzandım.

Söyleyecek, içimi dökecek o kadar çok şeyim vardı ki ama "Yorgunum" demekten başka bir şey gelmiyordu aklıma.

Striptiz kulübünde kükreyen öfkem gitmişti. Sanki bir musluk açılmış ve basıncın patlayıcılığı ayaklarımdan boşalmış gibi hissediyordum. Çimen yaprakları boynumu gıdıklarken ellerim kenetlendi, parmaklarım avuçlarıma yapışmış gibi hissediyordu.

Havadaki çiçek kokusuna rağmen, "Çok yorgunum," dedim.

Gökyüzüne odaklandım, sanki onunla konuşuyormuşum ve gece bulutları da bana cevap veriyormuş gibi.

"On beş yıl nasıl geçti?" Karanlığa sordum. "Buna inanamıyorum... ama yine de inanabiliyorum. Çünkü bu on beş yılın her birini gün gün, saat saat hissettim." Gözlerim yandı. "Saniye saniye." Yanma çok fazla olduğunda göz kapaklarım kapandı. "O saniyelerin kaçının acı verdiğini biliyor musun?" Bir cevap bekledim. "Hepsi." Yutkundum, gözlerimdeki sıcaklık azalmaya başladığında boğazım yavaş yavaş gevşedi. "Her biri ve bunun hiç bitmesini beklemiyorum."

Yorgunluk sürekli taşıdığım bir ağırlıktı. Çoğu gece birkaç saat uyuyabildiğim için şanslıydım. Ne kadar uykulu olduğum ya da dinlenmeye ne kadar ihtiyacım olduğu önemli değildi; zihnim beni uyandırırды.

Uyku ödüldü ve ben cezalandırılıyordum.

Ama burada olmakla ilgili bir şey -çimenlerin üzerinde uzanan bedenim ve üzerimdeki gökyüzü- üzerime ağır bir dalganın gelmesine neden oldu. Rüzgâr değil. Bu, içimde hareket eden ve beni bir battaniye gibi örten yavaş bir sürünmeydi.

"Sırlarını saklamaktan çok yoruludum." Gözlerim kapalı kaldı.

Ellerim çözöldü.

fısıldadı, "Ve çok yorgunum."

O kadar ki, karanlık beni ele geçirmeye ve kapalı göz kapaklarımın ardında bir resim oluşmaya başladı. Hemen oluşmadı. Havada hareket eden küçük parçaların teker yere düşmesi ve yeğenim Daisy ile yaptığım yapbozlar gibi bir araya gelmesiyle oluştu.

Önce ayaklar vardı.

Bacaklar.

Bir gövde.

Kollar,
parmaklar.

Bir boyun.

Sonunda dudakları "*Rhett?*" diyen bir yüz.

Gölömsedim.

Çünkü o sesi tanıyordum. Çünkü

o sırtışı biliyordum.

Çünkü onun tavırlarını, yüz ifadesini biliyordum.

dururken, bakışlarım ayaklarından yüzüne doğru kayarken, gözlerimdeki yanma göğsüme kaydı.

Çalkalanıyordu, yoğun ve o kadar güçlü bir fırtınaya zorluyordu ki gök güröltüsü üzerimde şaklıyordu.

"Rhett?"

Evet, cevap vermek istedim.

Dudaklarımı ayıramadım.

Çıkarmam gereken çok şey vardı ama çıkaramadım.

Ama konuşabiliyordu. "Rhett." Ayrıca hareket edebiliyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ellerini omuzlarıma koyuyordu.

"Rhett?"

Evet, tekrar söylemek istedim ama ağzım kapalı kaldı.

Elleri omuzlarıma bastırdı ve bununla yetinmeyip göğsüme doğru ilerleyerek beni sarstı. "Rhett, uyuyorsun. Uyan artık!"

THREE

Rhett.

On Altı Yıl Önce

Lainey Taylor zil çaldıktan üç saniye sonra sınıfımıza girdiğinde bana doğru bakıyor olsaydı ağzımın açık kaldığını görürdü. Masamın kenarını tuttuğumu görürdü. Ve yüzümde bir sıcaklık dalgasının hareket ettiğini, yanaklarımı koyu kırmızıya çevirdiğini görürdü.

Ama bana bakmıyordu.

İngiliz Edebiyatı öğretmenimize gülümseyerek, "*Üzgünüm geciktim*" dedi ve başını eğip koridordan hızla *geçerek* sondan ikinci sıradaki tek boş koltuğa oturdu.

Tam .

Çantasına uzanıp bir kalem ve defter çıkarırken en derin nefesimi içime çektim, gözleri şimdi beyaz tahtaya dikilmişti. Ellerim masaya yapışık kaldı. Ayağım sessizce yere vuruyordu.

yere vurarak vücudumdaki tüm fazla enerjiyi aniden dışarı atıyorum.

Onun burada ne işi var?

Ve neden geri döneceğini bilmiyordum?

Birinci sınıftan birkaç ay sonra unutamadığım bir vedalaşma - onu son görüşümdü.

Ailesinin cipine tırmanıp yolcu camını açarak ben kapının dışında dururken benimle konuşmaya başladığında çok umutlanmışım. Açık pencerenin çerçevesine yapıştım ve yüzümü içeri yasladım, iletişimde kalacağına dair verdiği sözü dinledim.

Ama yapmadı.

Babası garaj yolundan çıktığında, araç caddede gözden kayboldu ve onu bir daha ne gördüm ne de haber aldım.

Mahvolmuş.

İki yıldan fazla bir süre önce, birinci sınıfın başında böyle hissetmişim ve hâlâ da öyle hissediyordum; şimdi ise üçüncü sınıfın bitmesine sadece bir ay kalmıştı.

"Lainey..."

Fısıltımı duyunca sırtı dikleşti. Başını yavaşça çevirdi, gözleri benimkilerle birleştiğinde genişledi. "Rhett," diyene kadar birkaç saniye geçti, en küçük, en kısık sesiyle.

Vücudumda bir vızıltı vardı, sanki başımdan ayak parmaklarıma kadar milyonlarca arı uçuyor, kanatları kanımı karıştırıyor, sanki damarlarımda dalgalar dolaşıyordu. Nefes alamıyordum. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu ve düşüncelerim karmakarışık; hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Yutkundum, bunun bir şeyi -herhangi bir şeyi- çözeceğini umuyordum. Ama olmadı.

Bu sadece her şeyin içinde döndüğü yoğunluğu artırdı.

"Buradasın." Sesimi alçak tuttum, böylece dikkat çek-dikkat çekmek istedim ve yüzümü öğretmenden saklamak için çömeldim. "Düşündüm ki..."

Ben ne düşünmüştüm?

Hiç mantıklı konuşuyor muydum?

"Biliyorum. Ben de sonsuza dek gittiğimi sanmışım. Ama işte buradayım." Parmağını alt dudağının altına sürttü, yanılıyor olabilirim ama eli titriyor gibiydi.

Cevap verecek bir şey bulamadım. Sadece ona bakabiliyordum. Güzel yüzüne, kıvrıcık açık kahverengi saçlarına ve artık tellerle kaplı olmayan dişleriyle mükemmel gülümsemesine. Nabzımın çarpmasına neden olan ela gözlerine. Bu, bazen antrenmanlardan sonra yeterince yemek yemediğimde ya da içki içmediğimde yaşadığım baş ağrıları gibi bir çarpıntı değildi. Bu doğrudan aletime giden bir vuruştı. Öyle ki kendimi ayarlamam gerekiyordu, yoksa Lainey'nin gözü dönecekti.

İlk yılımda, onu ilk gördüğümde ben de aynı şekilde hissetmiştim. Lisenin ilk günüydü ve beden eğitimi dersindeydik. Karşısında duruyordum, aramızda bir voleybol filesi vardı, blok için zıpladığında şortu kalçalarına kadar yükseliyordu. Okulumuzun açık ara en seksi kızıydı ve ona bakarken, tam o anda onun benim kızım olacağına karar verdim.

Bir hafta içinde öğle yemeğini benimle birlikte futbol masasında yiyordu. Üçüncü iç saha maçından sonra beni selamlamak için sahaya geldiğinde el ele tutuştuk. Mezuniyet balosunda neredeyse öpüşüyorduk ama kız kardeşi araya girdi ve ertesi gün ülkenin öbür ucuna taşındığı için bu fırsat bir daha ele geçmedi.

"Temelli mi geldin?" diye sordum.

Bakışlarımı onun yüzünde tutmaya çalıştım ama gözlerimin kendi aklı vardı.

Lainey'de değişen tek şey desteksiz gülümsemesi değildi. Göğsü iki kat daha büyüktü ve aval aval kendimi alamıyordum. Bacakları daha uzundu ve haki etekli üniformasıyla masanın arkasında otururken bile beli daha kıvrımlı görünüyordu.

O zamanlar ateşliyse bile şimdi muhteşemdi.

Alt dudağı içe doğru çöktü ve başını sallayarak ısırdı. "Babam tüm Los Angeles ofisini yönetmek için işe alındı. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Onları Doğu Yakası'na gönderen şey işiydi. "Ya

Penelope?" diye sordum. "O da mı burada?"

Lainey'nin yüzünü benim kadar iyi tanımayan biri tek yumurta ikizlerini birbirinden ayırmakta çok zorlanırdı. Lainey'nin sağ yanağındaki gamzesi ve burun köprüsünün solundaki çil dışında gözleri, saçları, ağzı, boyu ve vücudu çoğunlukla aynıydı. Kişilikleri kadar farklı göründüklerini düşünüyordum. Penelope ilgi odağı olmak istiyordu. Tüm gözlerin her zaman üzerinde olmasını isterdi ve göz önünde olmak için her şeyi yapardı.

Spot ışığı. Lainey arka plana karışmak istiyordu. Görünmemekten ve takdir edilmemekten son derece mutluydu.

"Eminim önümüzdeki birkaç dönem içinde onu göreceksiniz ya da en azından koridorda sesini duyacaksınız." Gülümsedi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak daha önce sahip olmadığı bir kıkırdak piercingini ortaya çıkardı.

Sessiz bir nefes aldım. Onunla konuşmak istiyordum ve bunu burada gerçekten yapamazdım, bu yüzden "Öğle yemeğini hangi saatte yiyorsun?" diye sordum.

"Bay Cole," diye duydum.

Yakalandın.

Yavaşça koridora doğru baktım, öğretmenimiz sıralarımızın arasında duruyordu, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Sınıfın geri kalanına katılmak ister misiniz?" diye sordu bana. "Yoksa dersim boyunca konuşmaya devam edip bu öğleden sonrayı benimle birlikte okul sonrası cezasında mı geçirmek istersin?"

Kalemimi defterime vurdum. "Özür dilerim."

"Bayan Taylor, neden dersten sonra birkaç dakika kalmıyorsunuz, arayı kapatmak için ne yapmanız gerektiğini konuşabiliriz?"

"Tamam," diye yanıtladı.

Öğretmen önümüzdeki kırk dakika boyunca sınıfın önünden bizi sıkarken, ben Lainey'e odaklandım ve durmadan ona . Tek bir not bile almadım ya da öğretmenin anlattığı hiçbir şeyi duymadım.

Tek düşünebildiğim, görebildiğim ve duyabildiğim .

Burada oturduğum süre uzadıkça aklım sorularla doldu.

Benden hala o şekilde hoşlanıyor

mu? Beni hiç düşündü mü?

Benim onu özlediğim gibi o da beni özledi mi?

O zamanlar çok gençtik. O yaşlarda bir kızı öptüğüm bile olmamıştı - yedinci sınıfta ağabeyimin cesaretlendirmesiyle dudaklarıma kondurduğum bakıcımızı saymazsak. Lainey'i öpmeye çalışmamın bu kadar uzun sürmesinin nedeni buydu; ne halt ettiğimi gerçekten bilmiyordum ve doğru yaptığımdan emin olmak istiyordum. Sonunda cesaretimi topladığımda eve dönüyordum. Ama Penelope bunu mahvetti ve tüm planım boka sardı.

Bu pişmanlığı uzun süre içimde

tuttum. Ama şimdi... Lainey

buradaydı.

Elimin altındaydı. Ve

ben yeniden yapmak

istedim.

Zil çaldığında Lainey bana baktı. Bir şey söylemek istediği belliydi ama ayağa kalkıp öğretmen masasına doğru giderken dudakları mühürlüydü. Onunla konuşma fırsatını kaçırmayacaktım. Bir sonraki dersime geç kalsam da umurumda değildi.

Odadan çıktım ve sırtımı kapının hemen dışındaki duvara dayadım. Ridge uğradığında orada fazla kalmamıştım. Bu dönem İngilizce dersi vardı ve ben Trigonometri'ye giderken koridorda hep karşılaşıyorduk.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Çantamı düzelttim. "Buna inanamayacaksın." "Neye inanmayacağım?"

Artık bana bakmadığı için bir şey dikkatini çekti ve ağzı açıldı, yüzündeki şok açıkça belli oluyordu. "Aman Tanrım, Rhett, o Lainey Taylor mı? Ya da Penelope? Ne olursa olsun, burada ne var?"

Lainey sınıftan çıkıyor, bizim durduğumuz yerden diğer yöne doğru ilerliyordu.

Ona yetişmem gerekiyordu. "Sana sonra anlatırım." Koşarak yanına gittim. "Hey."

"Merhaba." Sırt çantasının askısını kavradı ve diğer elinde okul haritasına benzeyen bir şey tuttu. "Bu okulda nasıl dolaşacağımı hatırlarım sanıyordum ama birinci sınıf sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor. Eğer oraya nasıl gideceğimi bulamazsam Trigonometri dersine geç kalacağım. Acele etmeliyim."

"Bayan Lynch değil, değil mi?" "Var."

Onunla geçirmem gereken bir dönem daha.

Aynen öyle.

"Ben de öyle. Seni oraya götüreyim."

Bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Ne söyleyeceğimi bile. Acınası görünmek ve geçmişe takılıp kalmak istemiyordum - birinci sınıf sanki sonsuza dek önceymiş gibi geliyordu.

Ama onu hiç unutmadım.

Ve hep neyi yanlış yaptığımı merak ettim çünkü bir kez bile benimle iletişime geçmeye çalışmadı.

"Geri döndüğün için mutlu musun?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine sürttü, sırt çantasının geniş askısına tutunmaya devam ederken parmakları beyazlaştı. "Evet. Ama,

ummm... Bu konuda çok gergindim." Yavaş yavaş bana baktı. "Hâlâ öyleyim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Eski arkadaşlarımı ve... *seni* görmek için." "Beni gördüğün için neden gergin olasan ki?"

"Bilmiyorum... Ben..."

Bu cevaba ihtiyacım vardı.

Koridorun sonunda sürekli açık bırakılan bir eşya dolabı vardı arkadaşlarımla ders aralarında ot içtiğimiz bir yer haline gelmişti. Kapısı biraz açık tutuluyordu ama içeriden kilitlenebiliyordu. Yaklaştığımızda nazikçe kolundan tuttum ve onu içeri çektim, kimse içeri dalmasın diye kapının tokmağını çevirdim.

Lainey küçük odada etrafına bakındı. "Neredeyiz biz? Ve burada ne işimiz var?"

"Konuşmamız gerekiyor ve zilin ya da kimsenin bizi bölmesine ihtiyacımız yok."

"Rhett, geç kalacağız."

"Bayan Lynch'in oğluyla futbol oynuyorum. Onun takım arkadaşlarına karşı zaafı var. Merak etmeyin, başımız belaya girmeyecek."

Sırtını duvara yasladı ve açık alan küçük olsa da bu hareket aramıza biraz mesafe koydu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Beni görmek için gergin olmanızın nedeni." "Ah... o."

Aşağı baktı, ama çenesine uzandım ve gözleri tekrar benimkilere dönene kadar kaldırdım. Onu tutarken parmaklarıma bir şey oldu. Bir karıncalanma oldu ve kolumdan göğsüme doğru ilerledi.

"Aramadın ya da başka bir şey yapmadın, Lainey. Öylece gittin. Beni özlemedin mi?"

"Tabii ki yaptım."

Başımın titrediğini hissettim. "O zaman neden hiç elini uzatmadın?"

Yüz ifadesi yumuşuyordu, tıpkı evcil hayvan dükkanına gittiğimiz ve golden retriever yavrularıyla oynadığı zamanki gibi. "Çünkü ailemin buraya geri taşınacağını hiç düşünmemiştim. Ve bu yüzden seninle her gün konuşmanın daha da acı vereceğini düşündüm, anlıyor musun? Sadece seninle değil, kimseyle iletişim kurmadım."

"Yeniden dönüştüğünü öğrendiğinde ne düşündün? O zaman beni arayabilirdin ama ."

Gözlerimi aradı. "Oh, Rhett..." Yavaşça nefes almak için durdu ve sesinde ve hallerinde bir utangaçlık duydum. "Fark eder mi?"

"Evet, Lainey, öyle."

Başının arkasını duvara yasladı ve benim de yardımımıyla çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Birkaç kez nefes verdi. "Seni tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm."

"Şimdi beni gördüğüne göre, hissediyorsun?"

"İlk dersimde olmanı beklemiyordum, orası kesin." Komik olmaktan çok gergin hissettiren sessiz bir kahkaha attı.

"Aklından geçen tek şey bu muydu? Beni İngiliz Edebiyatı'nda görmeyi beklemediğin mi?"

"Hayır."

Parmaklarımı açıp çenesinden yanağına doğru uzattım. Boynuna hızlıca bir göz attığımda tüylerinin diken diken olduğunu gördüm.

"Nasıl görüneceğini merak ediyordum. Sakalın olur muydu" - yanağımın arka tarafına dokundu, yamalı saçlarımın uzamasına izin verdiğim yere- "o zamanlar yaptığın gibi aşırı büyümüş bir paspasın olur muydu, yoksa saçlarını kısa ve küt mü tutardın. Ve ne kadar uzun . Şimdi gerçekten çok uzunsun, Rhett." Göğsü çok daha hızlı yükseliyordu. "Futbol antrenmanlarının vücudunu değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordum." Başıyla kısa bir selam verdi. "Büyük ölçüde değiştirdi." Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Ve bir kız arkadaşın olup olmayacağını." Ben bir şey söylemeyince gözleri açıldı. "Var mı?"

"Eğer yapsaydım, bu seni rahatsız eder miydi?" Omuz silkti.

Güldüm. "Cevabın bu mu?"

"Yani, eğer öyleyse, bu konuda ne yapabilirim? Söz verdiğim gibi aramadım, bu yüzden biriyle çıkıyorsan tam olarak kızamam."

"Ben ."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Oh." "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Rahatladım." Bir nefes aldı. "Ve bir sürü başka şey."

"Bu sabah sınıfa girdiğinde ne hissettiğimi biliyor musun - seni görmenin şokunu atlattıktan sonra?"

"Ne?"

"Hayatımdan ikinci kez çıkmaya izin vermem mümkün değil."

Duygu hemen gözlerine vurdu. "Rhett..."

"Ve şu anda ne düşündüğümü biliyor musun?" Parmaklarımın uçları saç tellerini okşadı. "Seni öpmek zorunda olduğumu; birinci sınıfta yapmam gereken bir şeyi."

O zaman o kadar cesur
değildim. Ama şimdi
vardı.

Diğer elim yüzüne gitti ve başımı eğerek ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Eminim söyleyebileceğim başka pek çok şey, seni götürebileceğim yerler ve buna yol açabilecek anlar vardır ama bir saniyeyi daha boşa harcamak istemiyorum Lainey. Bir şekilde, bir şekilde, bir şansımız daha olacak ve tek istediğim seni öpmek. Ama önce bilmem gerek... Beni hâlâ önemsiyor musun?"

"Rhett" -elini göğsüme götürdü ve göğsümü itmesini bekledim ama "Hiç durmadım."

İstediğim cevap.

İhtiyacım olan cevap.

Ağzımı onun ayırık dudaklarının arasına yerleştirdim ve vücudum anında patladı. Beklediğim şey buydu. Hayalini kurduğum şey. O gittiğinden beri pişmanlık duyduğum şey.

Bu his.

İçime doğru fırlayan, her şeyin sertleşmesine ve ağrmasına neden olan.

Dilim ağzına kaymadan önce onu içime çektim ve onu üzerimde hissedebilmek için daha da yaklaştırdım. Diş macunu ve narenciye gibi bir tadı vardı, sanki okula giderken portakal yemiş ya da buzlu çayın limonunu emmiş gibiydi. Ve tam da hatırladığım gibi hissettiriyordu -yumuşak teni, benim geniş, geniş alıcı çerçevemde kaybolan küçüklüğü.

Ama en çok göze çarpan şey zevki değildi.

Kollarını boynuma dolaması ve bana sarılıp erimesiydi. Bana ne kadar değer verdiğini gösterme şekliydi- çünkü geri çekilmek istediğimde bana izin vermedi. Ve bu öpücüğün aklımdaki tüm soruları sağlamlaştırmasıydı.

Lainey Taylor bir kez daha benim oldu.

FOUR

Lainey

On Altı Yıl Önce

"Y Bunu mu giyiyorsun?" Penelope odamın kapısında dikilirken sordu. "Bu bir parti, Lain. Kiliseye gitmiyoruz."

Üzerimdeki basit çizme kesimli kot pantolona ve omuzlar yerine omuzlara giydiğim bezelye karınca tarzı üstüme baktım. "Bunun nesi yanlış?"

"Her şeyi." Doğruca dolabıma yürüdü. Dokunduğu her şey askıdan çıkıp yere atılıyor, ardından da alaycı bir yanıt geliyordu. "Hayır." *Fırlat.* "Hayır." Fırlatmak. "Kesinlikle hayır." *Fırlat.* "Kesinlikle olmaz." *Fırlat.* "At şunu. Ugh." Sonunda, "Tamam, *bununla* çalışabilirim." Arkasını döndü. "Bu gece bunu giyeceksin."

Havaya kaldırdığı pembe elbiseye baktım, şok edici bir şekilde hâlâ askısındaydı. Satın aldığım bir kıyafet değildi. Bir şekilde

Manhattan'da yaşarken bir pijama partisinden sonra almıştım. Elbisenin sahibi olan Krissy'ye geri göndermeyi düşünüyordum ama unutmuşum.

"Giyeceğim şey bu *değil*."

"Rhett'in seni bunun içinde gördüğünde nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyor musun? O çocuk kendini kaybedecek. Ellerini senden tutamayacak." Yatağıma oturdu ve elbiseyi bana doğru tuttu. "Giy şunu."

Rhett konusunda haklıydı. Beni buna yakın bir şey giyerken görse muhtemelen gözleri yuvalarından fırlardı.

Los Angeles'a döneli yaklaşık bir hafta olmuştu ve beni gördüğü tek kıyafet okul üniformasıydı. Ama okulun verdiği haki pantolon ve polo yaka tişörtü giymediğim zamanlarda bile dikkat çekmek için değil, rahat etmek için giyinirdim. Ben hep böyleydim. Ve geçmişte Rhett ne giydiğim hakkında hiçbir şey söylememişti.

Şimdi neden farklı olsun ki? Ben de kız kardeşime "Hayır." diye cevap verdim.

Giymek için seçtiğim şey hoşuma gitmişti. Bütün gece aşağı çekmek zorunda kalacağım dar ve kısa bir şey giymeye hiç niyetim yoktu.

"Çünkü mü?"

"Çünkü o ben değilim." Elinden aldım ve ona doğru tuttum. "Bu senden çok daha fazlası. Neden giymiyorsun?"

Başını yana eğdi. "Rhett'in tüm dünyasını sarsmak istemiyor musun?"

Onun adını her söylediğinde, vücudumda bir karıncalanma oluyordu, tıpkı 4 Temmuz'da yaktığımız maytaplar gibi, içimde bitmek bilmeyen em- bers akışı.

Başım sallandı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama elbiseyi giymek istemeyerek bunu yaptın." Gözlerini bana dikti. "Kızım, eğer onu o şekilde istemiyorsan, ben onu alırım."

"Saçmalıyorsun." Güldüm. "Sadece söylüyorum, onun aklını başından almak için bunu giymeme gerek yok." Elbiseyi bıraktım ve kucağına düştü. "Birinci sınıfta onu ilk gördüğüm andan beri o çocuğa aşığım. Bunu sen de biliyorsun. Ama olmadığım biri gibi davranıp onun o kişi için çıldırmasını istemiyorum. Bu benim, Pen. Kot pantolon ve köylü üstleri giyen bir kız." Omuz silktim. "Ve eğer beni istiyorsa, bunu kabul edecektir."

"Ne demek istiyorsun, eğer seni istiyorsa?" Yatağımanın ucundan kalktı ve şortunu ve çıkarmaya başladı.

İkisi de elbiseyi giymek için.

"Bilmiyorum... Rhett ve ben henüz bunların hiçbirini konuşmadık."

Elbette, okulda, ders aralarında ve öğle yemeklerinde birlikte biraz zaman geçirmiştik ve geceleri ben ödevimi yaparken beni birkaç kez aramıştı. Ama ilişkimizin bundan sonra nasıl olacağına dair bir konuşma yapmamıştık - tabii eğer bir şeylere benzeyecekse.

Elbiseyi giydikten sonra aynamın önüne geçti ve yansımadan bana baktı. "Yapmadın mı?"

"Sadece beş gündür okuldayız, Pen." Güldü.

"Ne olmuş yani?"

"Yani, iki yılı konuşmadan geçirdiğimiz ve okulun bitmesine bir ay kala rastgele bir Pazartesi günü hayatına geri döndüğüm için biraz kızgın olabilir. Muhtemelen sadece bir şeyler hissediyor ve tekrar ortadan kaybolmadığımdan emin olmak istiyor. Ya da belki de benimle hiç ilgilenmiyordur."

Kadın homurdandı. "Sana nasıl baktığını gördün mü? Çünkü ben gördüm ve şu anda sana söyleyebilirim ki, sana kafayı takmış durumda."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Aranızdaki bağlantıdan şüphe duyduğunu söyleme sakın."

Odada bile değildi ama beni etkiliyordu. Aramızdaki bağa gelince, hiçbir şeyden kuşku yoktu. Aramızda bir bağ vardı, her zaman vardı. Sadece her şeyi mahvettiğimden endişeleniyordum ve bu gece onu partide gördüğümde bu konuda onunla konuşmak istedim.

"Çünkü eğer öyleysen" -vücudunu işaret etti- "bu elbiseyi hemen giymen gerekiyor."

Ona salladım. "Ben iyiyim." İkna olmamıştı, ben de ekledim, "Yemin ederim."

"Unutuyorsun, ikizin olarak senin hissettiğin her şeyi hissedebilme yeteneğine sahibim. Gergin olduğunda anlıyorum." Arkasını döndü ve bana doğru yürüdü. "Mutlu olduğunda, biliyorum." Ellerini omuzlarıma koydu. "Sen kendinden şüphe ettiğinde, ben de kendimden şüphe ediyorum."

Güldüm. "Pen, sen hayatın boyunca kendinden hiç şüphe etmedin."

Gülümsedi. "Haklısın."

"Elbiseyi giy ve gidelim. Annem ve babam gece yarısına kadar evde olmamızı istiyorlar, bu da demek ki" -saatime baktım- "dört

eve gitmemize saatler var."

"Gidip topuklu ayakkabı bulmam lazım. Bana iki saniye ver."

O gittikten sonra aynanın karşısına geçtim ve gömleğimin omuzlarını düzelttim. Kotumun üstünü düzelttim, düğmeyi göbek deliğimden uzaklaştırdım - Pen ve ben Manhattan'dan ayrılmadan hemen önce yaptırmıştık. Ailelerimiz imzalı ebeveyn izinlerini bize asla vermeyeceğinden, Pen piercingciyi o kadar etkilemişti ki kimliklerimizi bile sormamıştı. Sonra parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, dibine ulaştığımda bukleler zıplıyordu ve dudaklarımın kenarlarını kaydırarak fazla parlaticıyı sildim.

Sinirlerimin yüzümde nasıl görünmediğini bilmiyordum. Onları tüm vücudumda hissedebiliyordum.

Bir yanımda bu gecenin bitmesini bekleyemiyordu. Rhett ile vakit geçirmek istiyordum. Sadece bizim hakkımızda konuşmak istemiyordum. Bundan sonra ne olarsa ona odaklanmak istiyordum; ister birlikte ister ayrı olalım.

"Hazır!" Pen koridordan bağırdı.

Derin bir nefes alıp aynada kendime son bir kez baktıktan sonra çantamı kaptım ve merdivenlerin dibinde onunla buluştum. Annemle babam akşam yemeği için dışarı çıkmışlardı, bu yüzden antredeki askıdan anahtarları alıp arabamıza doğru yürürken cevaplamam gereken herhangi bir soru yoktu.

"Oraya benim götürmemi ister misin?" Pen sordu. "İkimiz de eve arabayla gitmeyeceğimizi bildiğimize göre."

Arabanın kilidini açmak için fob'un düğmesine bastım. "Sorun değil. İki yöne de sürmenin sakıncası yok."

Yolcu koltuğuna tırmanmadan önce gülümsedi. "Tanrım, bir DD'ye sahip olmayı seviyorum."

"New York'ta özlediğim tek şey bu." Arabaya bindim ve çalıştırdım. "Senin sarhoş kıcını zorunda değildim."

"Bunu her zaman yapıyormuş gibi davranma. Los Angeles'a geldiğimizden beri katıldığımız ilk parti bu."

Garaj yolundan çıktım ve müziğin sesini kısıtım. "İki gece önce alışveriş merkezinden eve geldiğimi anlıyorsun. Hani kafan o kadar iyiydi ki çift görüyordun. Yoksa sen mi anladın?"

"Bu sayılmaz."

Güldüm. "Neden sayılmıyor?"

"Çünkü istediğim gibi beni beslemiş olsaydın, araba kullanacak kadar sakinleşirdim."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Mall Chi- nese yemekleri mideme korkunç bir ağrı veriyor."

"Kimse yemek zorunda olduğunuzu söylemedi."

"Ama tek aç olan sen değildin. Ben de açtım." Bir sonraki ışıktaki döndüm, telefonumdaki GPS bana partiden sadece birkaç mil uzakta olduğumuzu söylüyordu.

"Ne istiyorsun?"

Ona yan gözle baktım. "Ben bile bilmiyorum. Hikâyeyi o kadar çok değiştirdin ki takip bile edemiyorum."

Az önce indirdiğim müziğin sesini açtı. "Uzmanlık alanlarımdan biri. Peki.. bu gece Rhett dışında kimlerin orada olacağını biliyor muyuz? Umarım tüm seksi arkadaşlarını getirir."

"Eminim onlar olmadan orada olmayacaktır." Ona tekrar baktım. "Neden? Hangisiyle ilgileniyorsun?"

" "

Başımı salladım. "Kalem..."

"Beni *kaleme* alma. Sadece seninle dalga geçtiğimi biliyorsun. Bir yıl içinde NYU'ya gitmek için Manhattan'a geri döneceğim, bu yüzden herhangi bir şeye bağlanmam için bir neden yok. Sadece eğlenmek istiyorum. Ama bu, bu arada onun seksi arkadaşlarından birini takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Mesela Timothy- aman tanrım, o çok lezzetli. İki yıl önce bu kadar seksi olduğunu hatırlamıyorum."

"Ayrıldığımızdan beri herkes değişmiş gibi hissediyorum."

"Rhett bekar olduğu için ne kadar şanslısın? Yani, ona benzeyen bir adam? Kendilerini ona atan tüm kızları, özellikle de amigo kızları bir düşünün. Yıldız geniş alıcı, tüm kıçları alıyor-"

"Bunu düşünmek istemiyorum, teşekkür ."

GPS bana evin sadece birkaç adım ötede olduğunu söyledi, ben de yolun kenarına başka bir arabanın arkasına park ettim.

Motoru kapatırken Pen "Biliyor mu?" diye sordu.

Ön koltuğa baktım ve gözlerini inceledim. Bu bir ikiz olayı mıydı yoksa onu çok mu iyi tanıyordum bilmiyordum ama neden bahsettiğini sormama kalmadı.

Başımı salladım. "Hayır. Bilmiyor." "Ona söyleyecek misin?"

Dudağımı çiğnedim, parlatıcının tadına baktım. "Bilmiyorum."

"Söyle ona, Lain." Parmakları kolumu ısırđı. "Bu onun için önemli olacak."

"Ya da bu beni tamamen zavallı gösterir."

Kapıma doğru başını salladı. "Bunun cevabını öğrenmemizin tek bir yolu var. Şimdi dışarı çık ve oğlunu görmeye git."

Derin bir nefes aldım, çantamı vücuduma sabitledim ve kaldırıma adım attım. Kollarımızı kavuşturarak kaldırımdan aşağı, daha önce hiç gitmediğim Alyssa'nın evine doğru ilerledik.

Bu parti ne bir sırdı ne de sınırlı bir davetli listesi vardı.

Trigonometri sırasında Alyssa tüm sınıfı davet etmişti ve haber tüm okula yayılmıştı. Öğle yemeğine gittiğimde tüm kafeterya bu konu hakkında konuşuyordu. Rhett gideceğini ve benim gelmemi istediğini söyleyene kadar bu konu hakkında fazla düşünmemiştim.

İşte o zaman kaçıramayacağımı anladım.

Ve Penelope'yi gelmeye ikna etmek zorunda kalmadım. Okuldan sonra arabamıza bindiğimizde bana gideceğimizi söylemişti bile.

Yürüyüş yoluna çıktık ve ön merdivenleri tırmandık.

"Zili çalalım mı?"

"Hayatta olmaz." Kapıyı açtı.

Kulaklarım müzikle doldu ve her yerde insanlar vardı, fuayeyi ve oturma odasını doldurmuşlardı - kapı aralığından görebildiğim tek iki oda.

"Hadi gel." İçeri girerken kolumu sıktı. "Gidip bir içki alalım."

"Yani, hadi gidip sana bir içki alalım. Arabayı

ben kullanacağım." "Her neyse," diye inledi.

Rhett'le göz göze geldiğimde oturma odasını birkaç adım geçmemiştik. Evin arka tarafında elinde kırmızı plastik bir bardak ve kafasında ters bir beyzbol şapkasıyla duruyordu. Üzerinde ilk birkaç düğmesi açık, kısa kollu, düğmeli bir bluz vardı ve kolları kollarının üst kısmını sıkıca sarmış, kaslarını gösteriyordu. Belinin altında ne olduğunu göremiyordum, gözlerim o kadar uzağa gitmiyordu.

Ondan ayrılmak istemediler.

Bakışlarım da ayaklarım gibi donmuştu. "Lain, hadi," dedi Pen.

Konuştüğünü duydum ve kolunu çektiğini hissettim. Hiçbir yere gitmiyordum.

"Oh, anlıyorum. O burada ve gözleri senin üzerinde, kızım," dedi. "Pekala, ben fıçıyı aramaya gidiyorum. Sen ve aşık çocuk gidip bir yerlerde yuva bulun. Sokağa çıkma yasağı zamanı geldiğinde beni bulmaya gelin."

O gider gitmez Rhett'in yüzünde yarım bir gülümseme belirdi, sanki gördüklerinden memnunmuş gibiydi ama yüz ifadesine bir parça mutsuzluk da karışmıştı. Bardağı dudaklarına götürdü, yutkunurken beni izliyordu, plastiği ağzından çektikten sonra boğazı titriyordu.

Ne ?

O kadar uzaktan bile gözlerinin rengini görebiliyordum. Ne tür bir ışıpta olursa olsun buz mavisi parlıyordu. Kalın siyah saçlarının bir kısmı şapkasının arka deliğinden dışarı fırlamıştı ve yanaklarının bazı kısımlarında da aynı renkte tüyler vardı; bunları fark etmemiştim çünkü bakışlarından o kadar etkilenmişim ki gözlerinden başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu.

Neden nefes alamıyorum?

Neden tüm vücudumda yabancı bir his dolaşıyor?

Ve neden etrafımızda müzik patlarken insanlarla dolu bir odada aylak aylak dolaşırken ona bakmak tamamen normal ?

Bu cevabı biliyordum.

Onu ilk kez gördüğüm birinci sınıf beden eğitimi dersinden beri biliyordum. Biz voleybol oynarken onun filenin önünde olmaması gerekiyordu. Servis atma sırası ondaydı. Ama arkadaşıyla yer değiştirdiğini fark ettim ve bir dahaki sefere servis atması gerektiğinde başka biriyle yer değiştirdi. Ders bittiğinde soyunma odasına gitmeden önce yanıma geldi ve adımı sordu. Yanağımdan süzülen ter damlaları boynuma hiç değmedi.

Çünkü onu yakalamıştı.

Şimdi bana bakarken elindeki bardağı arkadaşlarından birine uzattı ve bana doğru yürümeye başladı.

Hava aniden çok yoğun göründü; burnumu dolduramıyordum. Boğazımın arkasında bir karıncalanma vardı ve bu göğsüme ve ellerime doğru ilerledi. Parmaklarım sıkıştı, serbest kaldı, sıkıştı ve her pompalamada ter derimden aktı.

Adımlarının uzunluğuyla bana ulaşması sadece birkaç adım sürdü.

Ama yaklaştığında durmadı.

Bunun yerine, parmakları benimkilerle birleşerek vücudumda bir kıvılcım çakmasına neden oldu ve beni evin diğer tarafındaki merdivene götürdü, beni onun önüne yerleştirdi, böylece önce ben tırmandım ve o arkamda kaldı. En üstte, sıramızı tekrar değiştirdi, beni kısa bir koridora yönlendirdi, sondaki kapılardan birini açtı ve arkamızdan kapattı.

Zifiri karanlık. Tek gördüğüm buydu.

Ama burada bile hava incelmemişti. Sıcaklık daha serindi ama içimde olanları yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Sinirlerim zirve yapıyor, hiç nefes almıyormuşum gibi hissetmeme rağmen göğsüm kabarıyordu.

"Ben buradayım." Belime dokundu, kaburgalarım kadar sürtünerek nefesimin kesilmesine neden oldu. "Elektrik düğmesi hangi cehennemde?" Parmaklarıyla duvara dokundu. "İşte orada." Işık yandığında gülümsedi. "Karanlıktan rahatsız olduğumdan değil. Sadece seni göremiyorum ve seni görmeyi çok seviyorum." Yatağa oturdu, bu sayede bir yatak odasında olduğumuzu fark ettim. Onun dışında buradaki tek bir ayrıntıyı bile fark etmemiştim. "Geldin. Geleceğinden emin değildim."

Ellerimi ceplerime soktum. "Neden?" "Bu senin sahneden değil."

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Bu büyüklükte bir parti mi? Hayır. Takılan bir avuç arkadaş mı? Evet."

Haklı olduğu için güldüm ama aynı zamanda haklı olduğundan çok emin olduğum için de güldüm. "Küçük ortamlar daha iyi hissettirir."

"Neden geldin, Lainey? Bana Penelope'ye refakat etmek için geldiğini söylersen sana inanmam - gerçi şimdi de birkaç yıl önceki kadar vahşiye edilmeye ihtiyacı var."

"Oh, öyle. Belki daha da fazla."

"O zaman yirmisine bahse girerim ki şu anda alt katta fıçı standı yapıyor."

"Öyle olduğunu neredeyse garanti edebilirim."

Durduğum yerden ya da durduğum yerden hiç hoşlanmıyordum. Üzerimde spot ışıklarının parladığı bir sahnedeymişim gibi hissediyordum ve bu düşünce beni ürpertiyordu. Bu yüzden Rhett'e yatakta katıldım ama o baş tarafındayken ben ayak tarafına doğru oturdum. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve bu doğru gelmeyince

avularımı battaniyenin üzerine koydum.

"Geldim çünkü seninle konuşmak istiyordum."

"Güzel. Ben de bunu duymak istiyordum. Ama bana tekrar taşınacağını söylersen, bu konuşmayı yapmadan önce yaklaşık on biraya daha ihtiyacım olacak."

Başım sallandığında saçlarım yüzüme düştü. "Üniversiteye kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"O zaman, bu neyle ilgili?"

Yanaklarımı hava ile doldurdum. "Sana bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum. Biliyorsun, gitmem ve sana hiç ulaşmamam konusunda. Geri döndüğüm ilk gün bunun hakkında biraz konuştuğumuzu biliyorum ama sana üzgün olduğumu söylemedim. Hatalı olduğumu. Seninle iletişim kuramadığımı..."

Kolları arkasındaydı, ağırlığını tutuyor ve gövdesini geriye yaslanmaya zorluyordu. "Yapamaz mıydın? Ya da yapamaz mıydın?"

"Bu kulağa çılgınca gelecek." Cesaretin gelmesini beklerken dudağımı çiğnedim.

"Delilik mi duymak istiyorsun? Şu anda düşüncelerimi duymalısın..."

Ne olduklarını sormak istedim. Ama sorarsam, bir daha geri dönüp dönemeyeceğimizi bilmiyordum ve bunu söylemem gerekiyordu.

"Taşındığımızda aileme çok kızmıştım. Bir ay boyunca onlarla konuşmadım. Okula gitmediğim sürece odamdan bile çıkmıyordum. Beni Manhattan'a gönderdikleri için onlardan nefret ediyordum. Ve Penelope, beni dışarı çıkarmak için elinden gelen her şeyi yaptı," dedim, son yorumunu görmezden gelerek. "Hatta bir gece odama geldi ve diyet kolama ilaç kattı, bunun beni yeterince gevşetip gitmemi sağlayacağını umuyordu."

"Öyle mi?"

"Votkanın tadına baktığım anda sifonu çektim ve onu dışarıda bıraktım."

"Sert kış."

İçimi çektim. "Perişan haldeydim, Rhett."

"Bunu duymak hoşuma gitmiyor." Bacağını uzattı ve benimkine sürttü. "Seni bildiğin her şeyden uzaklaştırdıkları için miydi?"

"Çünkü beni senden uzaklaştırmışlardı." Çenem düştü ve kucağıma baktım. "Sadece birkaç ay birlikte olduğumuzu biliyorum ve ben sadece on beş yaşındaydım ve çoğu insanın zihninde bunun saçma olduğunu düşünürlerdi. Neredeyse bir bebektim. Ama benim için her şeydi." Başımı kaldırdım. "Sen her şeydin."

"Lainey..."

"Bir ay boyunca ailemle konuşmadıktan sonra babam benimle konuşmak için odama geldi - bunu daha önce de yapmıştı ama ben açılmamıştım. Bu sefer nihayet her şeyi içimden atmaya hazırdım ve ona eve gitmeme izin vermesini istediğimi söyledim. Bir arkadaşım ya da ailemden biriyle -herhangi biriyle- yaşayabilirdim ama New York'ta kalmayacaktım." Ellerimi kalçalarımın sildim ve kollarımı karnıma doladım. "Bana izin vermedi. Buna katlanmam gerektiğini söyledi, bana başka seçenek bırakmadı. Ama bana bir söz verdi ve New York ofisine kendini kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapacağını, böylece Los Angeles'taki CEO pozisyonunun kendisine teklif edileceğini söyledi. Karşılığında benden de oturup üzülmememi ve New York'ta geçirdiğim zamanın tadını çıkarmamı istedi."

"Neden bunları bana o zaman söylemedin?"

"Bunun olup olmayacağını, babamın sözünü tutup tutmayacağını ya da Los Angeles ofisinin ona terfi verip vermeyeceğini bilmiyordum - kontrolüm dışında o kadar çok şey vardı ki." Karnımı kavradım. "Sonunda karar çıktığında, babam Manhattan'da kalmamızı ve okul yılının son ayını bitirip yazın buraya taşınmamızı istedi." Bir of çektim. "Bunun gerçekleşme ihtimali yoktu. Geçen gün Los Angeles'a vardık ve ben Pazartesi sabahı okuldaydım."

Bakışları daha da yoğunlaştı. "Bana geri dönmek için elinden gelen her şeyi yaptın."

Arabada kız kardeşimle yaptığım konuşmayı düşündüm. Ona söylememi söylemişti.

Ama kendimi aptal gibi hissettim.

Bu sefer havayı içime çektiğimde, içimde tuttum. "Dahası da var... Sana her şeyi anlatmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

Sallanmanın göğsümdeki hissi hafifleteceğini umarak yatağın üzerinde sallandım. "Orada bulunduğum süre boyunca kimseyle çıkmadım. Çok çıkma teklifi aldım ama yapamadım. Doğru gelmiyordu. Onlar doğru değildi." Dudaklarımdaki havayı yavaşça dışarı verdim. "Onlar... sen değildin."

Öne doğru uzandığım anda kolları arkasından önüne doğru hareket etti ve sanki bunu bekliyormuş gibi elimi tuttu.

"Hayatımda ilk öpüştüğüm kişi sendin, Rhett, o hademenin dolabında."

Gözlerimi taradığında, hareket kademeliydi. Sadece onlara bakmıyordu; içlerine de bakıyordu. "Bir saniye bekle." Sessizleşti. "Oradayken gerçekten kimseyle çıkmadın mı?"

"Hayır."

"Ve ben gerçekten senin ilk öpücüğün müydüm?"

"Evet. Gerçekten." Bu kelimeyi söylediğim için ölmek istiyordum ama söylemek zorundaydım. "Ben bakireyim."

Başparmağını parmak eklemlerime sürttü. "Beni bekliyordun."

"Senden başka kimseyle mutlu olamam." Duygular boğazıma düğümlendi. "Bunu on beş yaşındayken de biliyordum, şimdi yedi yaşındayken de biliyorum. Ne olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün geri dönecektim. Ama seni sallantıda tutmayacaktım - çünkü benim için bu bir işkenceydi ve sana bunu yaşatmayacaktım."

Bakışları tüm yüzümü kapladı. Kulaklarımda bile hissettim.

"Bunca zamandır tek istediğin bendim." Başını salladı. "Ve bunca zaman benimle hiçbir şey yapmak istemediğini düşündüm." Koluma daha fazla sahip olana kadar elimi çekti ve sonra beni daha yakına kaydırıldı.

Aramızda birkaç santim mesafe varken başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Bunları yiyen tek kişi benim." Soru sormuyordu. Aklında kalsın diye yüksek sesle söylüyor gibiydi.

"Seni aradım" -sesi sertleşti- "benimle konuşan, yanımdan geçen, sınıfta yanıma oturan her kızda. Benzerlikler var mı diye baktım, küçücük bir benzerlik bile var mı diye." Bakışları ağızma kaydı. "Hiçbiri seninle boy ölçüşemez."

O bana dokunurken ben onun bileğini tuttum. "Bu parmakları yüzümde kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" Bu sözleri ben mi söylemişim yoksa düşüncelerim o kadar yüksek sesle haykırıyordu ki sanki ben konuşmuşum gibi mi geliyordu emin değildim.

"Sana bir şey söylemek istiyorum." Nefesini verdiğinde nefesi zor çıkıyordu.

Başımı salladığımda sinirlerim yatışmadı.

Ağızından çıkacak her şey kalbimi kırabilir ya da doldurabilirdi.

Parmakları yanağıma uzandı, başparmağı ağzımın kenarına bastırdı. "Her zaman sendin." Yüzünü yaklaştırdı. "Ve Lainey, her zaman sen olacaksın."

FIVE

Rhett.

Günümüz

S Hâlâ önümde duruyordu, elleri göğsümdeydi ve beni sarsarak "Rhett!" diye bağıyordu. Adımı her söylediğinde biraz daha yüksek sesle. "Lütfen!"

Kime baktığımdan hiç şüphem yoktu. Sağ yanağındaki gamze ve burnunun solundaki çil eksikti. Bir de sesi vardı.

Anlayamadığım şey, Penelope'nin neden bana sürekli uyanmamı söylediği ve neden sürekli adımı haykırdığıydı.

Uyanıktım. Ona bakıyordum.

Tutuşu daha da sertleşti, hareketleri daha da sertleşti. "Rhett!"

Konuş benimle, demeye çalıştım. Bana neler olduğunu açıkla. Ama bunlar düşünceden öte bir şey değildi. Dudaklarım birbirine yapışmış gibiydi.

ortaya çıktığından beri ağzımı açmam imkansız hale gelmişti.

"Rhett!"

Çok iyi görünüyordu. Bronzlaşmıştı, tıpkı lise son sınıftayken sahilde geçirdiğimiz yaz gibi. Eğlenmekten her bahsettiğinde yaptığı gibi gülümsüyordu.

"Rhett, gözlerini aç."

Ama açıklar, Penelope.

"Uyuyorsun. gerek."

Uyuyor muyum?

"Evet," diye cevap verdi düşüncelerimi duymuş gibi. "Şimdi kalk."

Kalk!

Gözlerim fiskeyle açıldı ve o zaman uyuduğumu fark ettim.

Sabah ışığının beni kör etmesini bekliyordum. Ama hiç ışık yoktu.

Sadece karanlık vardı.

Penelope, adımın bağırılması, titreme, hepsi bir rüyaydı.

Ama ...

Hay . Bazı kısımlar gerçektir.

Çünkü üzerimde gezinen bir kadın vardı. Elleri göğsümdeydi. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, gördüklerimin gerçek olduğundan, gözlerimin bana oyun oynamadığından, gecenin gölgelerinin bana bir hayalet göstermediğinden emin olmak için. Ve gözlerim gördüğüm her santimin gerçek olduğunu kanıtlarken, her şey gözümün önüne geldi -araçtan inmek, kaldırımda yürümek, *burada* uzanmak.

Ağırlığı.

Ama gerçekten uykuya dalmış olmam? Bu beni çok şaşırttı.

"Lainey," diye fısıldadım.

Onun adı dudaklarımdan döküldüğünde, bir şeyler paramparça oldu. Beni bir daha asla aynı kişi olamayacağım noktaya kadar kırdı.

"Endişelenmeye başlamıştım," dedi. "Bir sorun olduğunu ya da hasta olduğunu düşündüm ya da... Bilmiyorum. Neden uyanmadığınızı anlayamadım."

"Ben hiç uyumam. Uyuduğumda da derin oluyor."

Ayağa kalktı, birkaç adım uzaklaştı ve ben de gözlerimi ondan ayırmadan doğruldum. Aksine, yeni konumu onu daha da iyi incelememi sağladı. Ay ışığında açık kahverengi saçlarının ipuçları, vücudunun hatları ve ela bakışları görünüyordu.

Kalıntıların altında bir dayak vardı.

Her saniye artan lanet bir zonklama.

"Burada olduğuna inanamıyorum." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Kelimeler aklıma gelmiyordu. Kafam düşünceler ve sersemlikle doluydu.

Bu anı düşünmüştüm -gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini, neye benzeyeceğini- ve şimdi burada olduğu için sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu. Bildiğim tek şey saatin geç olduğuydu. Saatileme göre on bir buçuktu. Benim bu saatte burada olmamın bir anlamı vardı ama onun yoktu.

"İyi misin?" Gözlerindeki bakışı anlamaya çalıştım ama yeterince göremedim. "Senin için biraz geç değil mi?"

"Ben... *iyi* miyim?" Ofladı -bu soruyu sormama şaşırdığını belli eden bir ses. "Burada ne işin var, Rhett?"

Kalbimin hızlı atışı yüzünden göğsümün yarılmasının bir yolu varsa, o da şu anda gerçekleşiyordu.

"Buraya çok sık
gelirim." "Neden?"

Neden?

Hatırlamak
için.

Anımsamak.

Yeniden

yaşamak için.

Ama burada ne yaptığım, onun burada olduğu gerçeği kadar önemli değildi. Benden sadece birkaç metre uzakta olması. Ona ulaşmam sadece birkaç adım sürecekti.

"On beş yıl oldu ve-"

"Ne kadar zaman biliyorum," dedi.

Elbette biliyordu. Küçük de olsa bir özet geçmeyi teklif etmekle aptallık etmişim.

"dökmek istediğim şeyler olduğunda buraya gelirim. Tarih göz önüne alındığında, bu gece söyleyecek çok şeyim vardı."

Sanki bölgenin neye benzediğini bilmiyormuş gibi etrafına bakındı. "Bunun için bir terapistle gitmen gerekmez mi? Bu yüzden

Çoğu insan bunu yapardı. Buraya ruhlarını arındırmak için gelmezler."

"Sanırım haksız değilsin. Ama burada yapmak doğru geliyor. Seni arayabileceğim gibi değil ..." Çimenleri ittim ve ayağa kalktım, ayakkabılarımın tabanları düz yerine yuvarlaktı ve dengemi tehdit ediyordu. Yakınımda ne varsa tuttum, tenimde anlık bir soğukluk hissettim ve ayaklarım alıştığında elim yanıma düştü. "Biliyor musun... seni görmeyeli on beş yıl oldu."

Boğazımdan geçip dilime dolanan bir ifade.

O gün -son gün- asla unutamayacağım bir gündü.

Gözyaşları yanaklarımızı ıslattığında, sesler her oktava ulaştığında ve suçlamalar jetlerle dolu bir gökyüzü gibi havada uçtuğunda.

Tesadüflere ve kadere rağmen, bu anın gerçekleşmesini hiç beklemiyordum. Yollarımızın tekrar kesişeceğini.

Uyku gibi, bu kadar şanslı

olabileceğimi. Ama işte buradaydık.

Aklımın alamayacağı bir şekilde birlikte.

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bariz olanı seçtim ve "Beni bir daha göreceğini hiç düşündün mü?" diye sordum. İçimde lanet olası bir depresyonun şiddetinde bir titreme oluyordu. "Görseydin nasıl görünürdü? Nasıl hissedeceğini?"

"Rhett-"

"Çünkü bunu düşündüm. Bunu her gün düşündüm, Lainey."

"Hayır." Sessizleşti, başı düştü, saçlarından bir perde yüzünün iki yanına doğru düştü. "Bunu hiç düşünmedim."

Ona inanmadım.

Geçmişler bizimki kadar iç içe geçmişken olmaz.

Aramızda bu kadar sevgi varken olmaz.

Ama lanet olsun, Penelope'yle geçirdiği bir an her şeyi yerle bir etmişti.

"Lainey..." Nefes almama rağmen sesim soluğum kesilmiş gibiydi, kafam hâlâ onun burada olduğu, adını söyleyebildiğim ve şu anda bana baktığı gibi bir karşılık alabildiğim gerçeğine takılmıştı. "Beni hiç düşünmedin mi?"

"Hayır." Elleri küçük toplar halinde sıkılaştı. "Hayatımın geri kalanı ve ötesi için tek bir şey umuyorum."

Tutabildiğim kadar hava çektim. "Peki bu ?" "Seni bir daha hiç görmediğim."

SIX

Lainey

On Altı Yıl Önce

"*her zaman . Ve Lainey, her zaman sen olacaksın.*"
Rhett'in partide bana bu sözleri söylemesinin üzerinden sadece birkaç saniye geçmişti.
yatak odasında, yatakta oturuyordum. Bakışları beni sararken, sözleri kafamın içinde yankılanırken, yüzümün kıpkırmızı olduğunu, dudaklarımın kocaman bir sırıtışa dönüştüğünü hissedebiliyordum.
Kendimi erimekten alıkoymak için her şeyi yapıyordum. Neden bu kadar tatlıydı?
Neden kıpır kıpırdım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım yerimde duramıyordum?
Beni *hep* bu kısımdı. Pek çok anlama geliyordu.
Ve bu, eğer onu doğru anlıyorsam, New York'tayken korktuğum her şeyin sadece zihnimde olduğu anlamına geliyordu.

Hayal gücümün ötesine geçemeyecek senaryolar. Ve eğer onu doğru okuyorsam, gitmiş olmamın ya da ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi yoktu; Rhett beni önemsiyordu.

Ama yine de teyit etmek istedim ve parmakları yanağımda ve başparmağı ağzımın kenarında gezinirken, "Sen beni düşünmekten hiç vazgeçmedin, aynı benim seni düşünmekten vazgeçmediğim gibi, ha?" dedim.

"Kesinlikle yapmadım."

Nefesinden bira kokusu alabiliyordum. Hiç de kötü olmayan bir kokuydu; aslında gerçekten sıcaktı, özellikle de ben partiye gelmeden önce atmış olması gereken sakız gibi naneli bir şeyle karıştığı için.

"Yani duygularının değişmediğini mi söylüyorsun?"

Gözleri benimkilere odaklanırken ateş saçıyordu. "Biraz bile değil."

Vay canına.

Kendimi her şeyi yanlış yaptığımı, onu aramam gerektiğine, ailemi bir şekilde Los Angeles'a dönmeme -en azından bir ziyaret için- izin vermeye ikna etmem gerektiğine inandırmıştım. Bu yüzden kendimi en kötüsüne hazırlamıştım.

"Bir şey bilmek ister misin?" Başını sallamasını bekledim. "Olayların bu şekilde gelişeceğini düşünmemiştim. Döndüğüm ilk gün hademenin dolabındaki öpücük, son birkaç gece beni arama şeklin ya da beni görür görmez yalnız kalabilmek için beni buraya getirmen. Manhattan'dayken tüm bunları kafamda planladığımda o kadar endişeliydim ki..." Sesim uzaklaşırken gözlerim kapandı.

Bir hareket hissettiğimde göz kapaklarım açıldı ve Rhett sanki bana daha iyi bakmak istiyormuş gibi biraz geri çekildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Okulumuzun en popüler birinci sınıf öğrencisiydin, bu yüzden şimdiye kadar tüm okuldaki en popüler erkek olacağını düşündüm. Bu unvan, bir futbol yıldızı olmanın yanı sıra tüm kızları da beraberinde getiriyor." Omuz silktilim. "Biriyle çıkarsın diye düşünmüştüm."

"Flört mü? Hayır. Pek öyle bir şey yapmadım." Konuşmasının bitmediğini anlayabiliyordum. "Sana yalan söyleyip öptüğüm ilk kızın sen olduğunu söylemeyeceğim. Başkaları da vardı ve başka şeyler de oldu." Yüz ifademi anladı. "Bunu seni incitmek için söylemiyorum. Sadece dürüst olmak istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

"Anlıyorum."

Bundan nefret etsem ve düşüncesi beni incitse de, iki yıldan uzun bir süredir onunla konuşmadığım bir adamın dudaklarını, ellerini ve diğer her şeyi kendine saklamasını bekleyemezdim.

Çenemi tuttu. "O kızlar için endişelenmene gerek yok. Olan oldu ve bitti." Sesi her kelimedede yumuşuyordu. "Onlar sen değildin."

"Hiç kimseyle çıkmayan türden bir adam mısın?"

Güldü. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Çıkmadın. Sen sadece ... her neyse onu yaptın."

"Lainey"-dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı ve beni içine çektiğini hissettim-"Onlarla çıkmak istemiyordum. Sen farklı bir hikâyesin."

Karıncalanmalar kanatlara bağlıymış gibi midemden göğsüme doğru uçuşuyor, yükseldikçe içimin duvarlarına çarpıyordu. "Ne tür bir hikâyeyim ben?"

"Ne tür olmak istersiniz?"

Utangaçlığım beni ele geçirmişti ve cevap vermekten neredeyse korkuyordum. "Rhett, bilmiyorum..."

"Evet, biliyorsun."

Daha önce kırmızı olsam da şimdi maraton koşmuş gibi görünüyordum. "Bana ne tür bir hikâye istediğini söylemeye ne dersin?"

Gülümsedi. "Önce ben sana

sordum." "Bu hiç adil değil."

"Kuralları ben koyarım."

"Bu da adil değil." Derin bir nefes aldım, onunla ne kadar gerçek olmak istediğimi tartışıyordum, her ne kadar bu konuşmanın konusu bu olsa da. Az önce içime çektiğim havayı tuttum ve yavaş yavaş bıraktım. "Her şeyi istiyorum."

"Ne... *her şey* mi?" "Sana gelince her şey."

"Kız arkadaşım olmak istediğini mi söylüyorsun?"

İçim kıpır kıpırdı. "Evet." Ama sonra birkaç dakika önceki konuşmamız aklıma gelince midem ağrımaya başladı. "Ama söylediklerine bakılırsa, bu senin yapmadığın bir şey gibi görünüyor."

"Bu onlarla yapmadığım bir şey. Sen farklısın, unuttun mu?"

Rahatlamak istiyordum ama henüz o noktada değildim. "Neden?"

Yüzünü benimkine yaklaştırırken gülümsedi. "Söz konusu sen olduğunda, ben de her şeyi istiyorum."

"Her şey, her şey mi?"

Başını salladı. "Bana ne kadar vermek istersen. Bu her neyse, hepsini alacağım." Saçlarımı gözümün önünden çekti. "Ve bu sefer beni terk etmeyeceksin."

İçimi çektim. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Bana bu vahşi, çılgınca şeyleri hissettir. Şu anda nefes bile alamıyorum."

"Ya seni öpersem?" Bakışları ağızma kaydı. "Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar?"

Dudaklarımı birbirine sürttüm, sanki onunki az önce benimkini terk etmiş gibi. "Teknik olarak daha kötü ama sonuçta daha iyi."

Ağızlarımız birbirine değene kadar yavaşça ve dili dudaklarımın arasından kaydı. Birayı sadece koklamıyordum, tadına da bakıyordum ve hiç bir içki olmasına rağmen onda çok hoşuma gitmişti.

Ama dahası da vardı.

Bana sarılma şekli. Beni öpme şekli, sanki bana açmış gibi. Nefes verme şekli, her seferinde çıkardığı sesler.

Ya da belki o sesler benden geliyordu.

Çünkü karıncalanma artık karıncalanma bile değildi. Patlıyordu. İçim elektriklenmişti. Rhett bir tür şalteri indirmişti ve her şey alev alev yanıyordu.

New York'ta yalnız kaldığım, Rhett'i ve ona geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüğüm geceler boyunca hissettiğim bir şeydi bu. Ve sonra dudakları dudaklarıma ilk dokunduğunda. Ama o anların hiçbirisi bu kadar güçlü değildi.

Bu ... beni nefessiz bıraktı.

Bizi ayırdığında gözlerimin içine baktı. "İşte sende sevdiğim bir şey var."

"Neyi seviyorsun?"

"Bana asla yetmeyecekmiş gibi bakıyorsun. Ben geri çekildiğimde, sen de bana bunu hissettiriyorsun. Elinden gelse beni sonsuza dek öpeceğini."

Gülümsemem geri döndü. "Bu doğru. Yapardım." Parmaklarım önce koyu renk saçlarının arasına daldı, sonra boynuna, oradan da göğsüne indi. Gençken de kaslarımız vardı ama bu kadar belirgin ya da sert değillerdi. Düğmelerini açmak istememe neden olmamışlardı.

Gömleğini çıkarıp açıkken neye benzediklerini görmek istedim. "Senin neyini seviyorum biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Sınıfta bana bakıyor olman, koridorda birbirimizin yanından geçiyor olmamız ya da bir partiye giriyor olmam fark etmiyor, bakışların hiç değişmiyor. Bana odadaki en güzel kızmışım gibi bakıyorsun."

"Odadan daha fazlası, Lainey. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın."

Avuç içi yanağıma doğru kayınca elinin içine döndüm. "Beni çok güldürüyorsun. Müstehcen bir miktarda. Seni düşünmek bile beni gülümsetiyor. Sanki duramıyorum."

"Yapmanı istemiyorum. Hiçbir zaman. Bana söz ver." "Gülümsemeyi asla bırakmayacağıma söz ver?"

"Evet, yaşlanıp saçlarımız ağardığında dudaklarındaki o gülümsemenin hep benim için olmasını istiyorum."

Elinin tersini tuttum ve güldüm. "sonrası sonsuzluk. İlk yılımızın geri kalanını yazı ve son yılımızı atlatmak zorundayız ve sonra üniversite ve ..." Önümüzdeki üniversite gibi, aramızda daha fazla mesafe yaratabilecek tüm zamanları düşündüğümde sustum.

"Bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok." Belimden çekerek beni kendisine yaklaştırdı. "Ya da bizim hakkımızda."

"Hayır mı?"

"Sikeyim hayır. Sana söyledim, beni terk etmiyorsun, bu yüzden seni bir daha gözümün önünden planlamıyorum. Umarım benden bıkmazsın çünkü beni çok göreceksin." Göz kırptı.

Bunu söylerken sadece şaka yaptığından emindim ama benim için bu, uzun yıllardır duymayı hayal ettiğim bir ifadeydi.

Yine de sormam gerekiyordu, "Peki ya üniversite? Futbol oynamak için bir yere gidecek misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Kesinlikle yeterince iyisin." Kıkırdadım. "New York'tayken istatistiklerini kontrol etmiş olabilirim."

"Bunu yapman hoşuma gitti." Çenemi okşadı. "Eğer NFL'e girmek isteseydim, kolejde top oynardım. Bu benim giriş pencerem olurdu. Ama benim hayalim ağabeyim, kız kardeşim ve benim babamın otel işini devralmamız. Kendimi bildim bileli her yaz orada çalıştım ve üniversiteden mezun olduğumda da tam zamanlı olarak orada çalışmaya devam edeceğim. Üniversiteye giden arkadaşlardan bazıları

Top bana, burslarını korumak için belirli bir not ortalamasını korurken antrenman, seyahat, maç ve sezon dışı antrenmanları dengelemenin ne kadar zor bir iş olduğunu anlattı. Ben bunu istemiyorum." Başını iki yana salladı. "İş hayatımın büyük bir bölümünü kaplamadan önce eğlenmek istiyorum."

"Yani, seni ABD'de herhangi bir yere götürebilecek bir futbol bursunun peşinden gitmiyorsan, bu okul için Kaliforniya'da kalmak istediğin anlamına mı geliyor?"

""

Sonunda göğsümde bir rahatlama hissettim.

Nedenini bilmiyordum. Üniversiteye bir yıl daha vardı. Ancak önümüzdeki sonbaharda başvurulara başlamamız gerekecekti ve bu okul yılı sona ererken, bu çok fazla zaman gibi geliyordu.

"Ben de bunu istiyorum," dedim. "Stanford. USC. Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley. Bunlar hemşirelik okulu için en iyi tercihlerim... Sanırım."

"NYU değil mi?" Sırttı.

Ellerimi onun omuzlarına koymadan önce kot pantolonumun üzerinde gezdirdim. "Bu Penelope'nin en iyi tercihi. Doğu Yakası'nı çok seviyor. Ben mi? Ben burada iyiyim."

"Mükemmel karar." Dudaklarımı gagaladı. "Şu anda ne hayal ettiğimi biliyor musun?"

"Hayır. Ne?"

"USC'de ikimiz el ele sınıfa yürüyorduk. İki yıl yurttan kaldıktan sonra birlikte yaşamaya başlarız. Kampüsün hemen dışında bir golden retriever için yeterince büyük bir yer bulabiliriz."

Gözlerim büyüdü. "Köpek mi istiyorsun? Üniversite mi?"

Güldü. "Az önce söylediklerim arasında en çok dikkatini çeken şey köpek miydi?"

Ağzımı kapattım ve ondan bile daha yüksek sesle güldüm. "Şaka mı yapıyorsun? Az önce söylediğin şey yüzünden ölüyorum." Elimi bıraktım. "Gülümsememi görmüyor musun?" Durakladım. "Ama üniversite öğrencilerinin nasıl eğlendiğini ve baban için çalışmaya gitmeden önce tüm eğlenceyi yaşamak istediğini düşünürsek, bir köpekten sorumlu olmak kulağa biraz komik geliyor."

"Bunu anlayabiliyorum ama istediğin köpek bu değil mi?"

Gözlerini aradım. "Sana bunu söylediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Gerek yoktu. Bunu yüzünde görmüştüm, evcil hayvan dükkanındaydık ve sen altın köpeklerle oynuyordun."

Retriever yavruları."

İçime yavaş ve derin bir nefes çektim. "Rhett..." Yutkundum, tükürüğüm sadece vücudumun dönüşmekte olduğu lapa havuzuna katkıda bulunuyordu. "Evet, bu benim hayalimdeki köpek."

"O zaman ben de bunu gerçekleştireceğim - ister ilk yılımızda, ister son yılımızda, ister mezun olup birlikte ilk evimizi aldığımızda." Dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştirdi. "Lainey, hayallerinin her birini gerçekleştireceğim."

SEVEN

Rhett.

On Altı Yıl Önce

"İyi ki okulun bitmesine sadece bir ay kalmıştı çünkü seninle baş başa kalmak için daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Kolumu Lainey'nin omuzlarına doğru uzattım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Okyanus esintisi saçlarını yüzüme doğru savuruyor, tenimi gıdıklıyordu.

Ağzımı geri çektiğimde bana doğru döndü. Güneş gözlerini kısmasına neden oluyordu, bu yüzden elini siper olarak kullandı. "Beni okulla bile paylaşmak istemiyor musun?" Kıkırdadı. "Senin iyiliğin için, umarım yaz yavaş geçer."

"Gülünç derecede yavaş," diye homurdandım. "Ve uyandığım her saati seninle geçirmeyi planlıyorum."

Gülümsemesi çok büyüktü; beni sırttırdı.

"Bil diye söylüyorum, o saatlerde bikinili olsaydın bundan nefret etmezdim... şu olduğun gibi." Bakışlarım daldı. "Be-

     ... kahretsin, kızım." Açık mavi poposunu tutan iplerle oynadım. İpleri gev eyene kadar çekmek, ateşli v ucudunu daha fazla görmek istiyordum. Ama burada olmazdı -ne plajda, ne de futbol takımımın yarısının önünde- ama g  s yle birlikte o gizli kısmına dokunma düşüncesi çok cazipti.

"Yani i te olmanız gereken saatler dışında her saat demek istiyorsunuz."

Omuz silktim. "Küçük bir ayrıntı."

"Ama bu çok b   k bir ayrıntı. Çok fazla mesai harcıyorsun ve bu kadar sıkı  alı mandan dolayı seninle gurur duyuyorum."

"Ben beni özlüyor musun?"

Parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. "Buradayken bile seni  zl yorum." Diğer elini gözlerinin üstünden indirdi ve yana ıma götürdü. "Ne olursa olsun doyamıyorum."

"Bunu yapt ımda bile mi?"

Onu  pt m. Dilimle değil, a zımı açarak, di lerimle alt duda ını  eki tirerek.

Nefes veri i hoşuna gittiğini gösteriyordu. Hatta daha fazlasını istediğini söyledi.

Ben uzakla tıktan sonra gözlerinin açılması birkaç dakika sürdü.

"Sen bunu yapt ında bile."

"G r n  e göre seni serinletmem gerekiyor." Okyanusa doğru başımı salladım. "Hadi gidip ıslanalım."

"Yani, suyun içinde mi?"

"Tabii farklı türde bir ıslaklık d   nm yorsanız. Eğer durum buysa, hemen şimdi gidebiliriz."

"Rhett!" Kal ama  akacı bir tokat attı.

Çenesini sıyırdım. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

Bakışları benimkileri terk etmedi. "Bunu d   nd   n  biliyorum. Ben de düşünüyorum." Uzun bir aradan sonra ekledi: "Bana karşı gerçekten sabırlı davrandın."

Gece geç saatlerde benim evimdeyken ya da okuldan sonra babası i te, annesi dı arıdayken onun evine gittiğimde birkaç kez yakınla mı tık.

Ama sonuna gitmemi tik.

"Mesele sabır değil, Lainey. Sonsuza kadar vaktimiz var. Yani bu hemen olması gereken bir şey değil. Beni yanlış anlama, eğer olsaydı, buna kızmazdım." Kıkırdadım. "Ama ne zaman olursa olsun benim için sorun değil. Sadece hazır olmanı istiyorum."

O benim ilkim olmayacaktı - o New York'tayken olmuştu. Benim hakkımda ne hissettiğini bilseydim beklerdim. Ama o iki yıl boyunca sessiz kalması bir avuç kızla takılmama neden olmuştu - geçmişimin gerçek olmamasını dilediğim bir parçası. Lainey'nin ikinci haftasında ona söyledim. Ayrıntıları ondan saklamıştım ama bilmesinin önemli olduğunu düşünmüştüm çünkü sonunda ne olacağını bilen birimiz olacaktı ve bilmeyen birimiz olmayacaktı.

Eli benimkini buldu ve ekibimizin çoğunun suya doğru baktı. Bugün yaklaşık yirmi kişi sahile gelmiştik. Kız kardeşi ve ekibimden bir grup adam birden fazla arabaya doluşmuştu. Kumların üzerinde kapladığımız yer havlu, bronzlaştırıcı yağ ve bira kutularıyla doluydu.

"Yaz mevsimi benim en sevdiğim hava." Takım elbisesinin düğümlendiği başının arkasındaki ipleri düzeltti. "Güneş, kumsal" - bana baktı- "sen o şortun içinde, üstsüzsün."

"Buradaki en iyi vücuda sahip olduğumu mu söylüyorsun? Duyduğum şey bu mu? Bu yontulmuş karın kaslarına bütün gün bakabileceğini mi?" Karnımı tıngırdatırken güldüm.

"Oh, evet, her kelimesini söylüyorum."

Kollarımı ona doladım ve bizi havluya doğru salladım. Orada uzanırken vücutlarımızı birbirimize bakacak şekilde ayarladık. "Çocuklar daha sonra futbol oynamak isteyecekler. Sana öyle bir çalım attım ki? Bana bir iyilik yap, hiçbirinin sana bunu yapmasına izin verme."

"Çünkü mü?"

"Onların ellerini üzerinde istemiyorum." Saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdım. "Sana tek bir erkek dokunur, o da benim. Başka kimse dokunamaz."

Göğsümün ortasını dürttü. "Aynı şey senin için de geçerli."

"Hiçbir erkeğin bana dokunmasını istemiyor musun?"

Gülümsedim.

"Aman Tanrım. Seninle yapamam."

Gülerek onu kendime çektim. "Seni duyuyorum ve endişelenecek bir şey yok."

"Komik, biradan nefret ettiğimi biliyorsun, ama nefesinde her kokladığımda biraz daha hoşuma gidiyor."

Sadece bir tane içmiştim ve bugün yaptığım gibi araba kullanmam gerektiğinde ikiden fazla içmezdim. Kokusunu alabilmesine bile şaşırmıştım.

"Bana başka nelerden hoşlandığını söyle."

Bakışları yüzümün üst kısmına kaydı. "Saçların o kadar siyah ki mavi tonları var." Parmakları gözlerini takip ederek alnımdaki saç tellerine dokundu. "Ve beni öptüğünde nasıl da derime sürtünüyor ve aynı anda hem yanıyor hem de karıncalanıyor." Şimdi ensemdeydi. "Ve dudaklarının her zaman ne kadar yumuşak olduğunu." Başparmağı üst ve alt dudaklarımda gezindi. "Ve kokun, odun ve likör gibi bir karışım, en lezzetli şekilde bir araya gelmiş."

"Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. Her yıl çorabıma o kolonyadan birkaç şişe koyar."

"Sakın değıştirme."

"Devam et."

Dirseğinin üzerine yaslandı. "En sevdiğim yanı, ellerin ya da kolların üzerimde ya da etrafımda olduğunda, hiçbir şey geçemezmiş gibi hissediyorum. Sanırım buna bir koruma kalkanı da diyebilirsin. Ve bunu çok seviyorum."

"Hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermem. Asla." Konuşurken dudaklarımı onunkilere yakın tuttum. "Benimleyken asla endişelenmen gereken bir şey yok."

"Ve nerede olursak olalım ya da ne yaparsak yapalım sadece biz varmışız gibi hissetmeyi seviyorum. Şu anda etrafımız insanlarla dolu bir plajla çevrili ve ben orada tek bir kişi olduğunu bile bilmiyorum." Parmaklarının arkası enseme okşadı.

"Sadece benim varlığım mı hissettiriyor?"

"Ve gözlerin. Bu sadece bir bakıştan daha fazlası, bu bir his. Sınıftayken, bana ne zaman baktığını anlıyordum. İçimden çılgınca bir heyecan geçerdi ve tüylerim diken diken olurdu."

Boynunda izler bıraktım. "Tıpkı şu an olduğu gibi."

"Nefes almamı zorlaştırıyorsun." Bir süre sessiz kaldı. "Rhett... ya sana günü plajda geçirmek istemediğimi söylersem?" Bana baktıkça gözleri değışiyordu, en çok da sinsî görünüyordu.

"Hadi gidelim derdim. Seni istediğın yere götüreceğim." "Gerçekten mi?"

Bunu sorgulamasına bile şaşırarak ofladım. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyormuş gibi yanaklarını havayla doldurdu. "Kız kardeşimi eve bırakabileceğimden emin olmalıyım. Hemen döneceğim."

Paylaştığımız havludan kalktı ve Penelope'nin oyun kurucumla birlikte dalgaların arasında yüzdüğü suya doğru yürümesini izledim. Timothy yaz için kız arkadaşını terk etmişti ve gözünü Penelope'ye dikmesine hiç şaşırılmamıştım. Takımına göre Penelope okuldaki en seksi kızdı, bu da Lainey'nin de öyle olduğu anlamına geliyordu - ben hariç herkes için birbirlerinin aynısıydılar. Ama benimkiler Lainey'e bu unvanı vermezlerdi - benim kızıma o gözle bakarlarsa onları öldüreceğimi biliyorlardı.

Sörf yolu boyunca Lainey'nin kışına baktım; takım elbisesinin küçük botları kışının ortasını kapatıyordu ama dış kenarı görünüyordu. *Hay sikeyim*. Uzun saçlarının ortasından sarktığı seksi, çıplak sırtına uzanan yol sikimi daha da sertleştiriyordu. Kendimi şortumun içinde ayarladım ve bükülmüş dizlerimi göğsüme yakın tutarak doğruldum.

Penelope koşarak yanına gelmeden önce Lainey'nin okyanusa sadece birkaç adım atması gerekti, oyun kurucum da onlara katıldı. Dikkatini bana çevirmeden önce sadece birkaç saniye onları dinledi.

Ona el ve beni duyabilecek kadar yaklaştığında, "Bugün Penelope'ye iyi bak," dedim.

Elleri kalçalarında havlunun önünde durdu. "Neden yapmayayım ki?"

"Lainey ve ben gidiyoruz, o yüzden senden ona göz kulak olmanı istiyorum. Onu eve bıraktığından ve güvenli bir şekilde oraya vardığından emin ol." Başımın onu onayladım. "Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Onu yakaladım. Merak etmeyin." "Söz veriyor musun?"

"Evet dostum, söz veriyorum." Başını yana çevirdi ve bu sırada bana gülümsedi. "Siz neden gidiyorsunuz?"

"Bugün sahili hissetmiyoruz."

Kıkırdadı. "Kahretsin, eminim sebebi budur."

Bana bir el salladı ve havalandı, suya giderken Lainey'nin yanından geçti, bana geri dönüyordu, onun görüntüsü öncekinden tamamen farklıydı.

Çok güzeldi. Zayıf bacakları olan minyon bir vücut ve göbek deliğini delen gümüş bir halkayla süslenmiş düz karnına giden hafif bir kıvrım. Bikinisinin üstünden sert meme uçları görünüyordu. Güneş saçlarındaki altın rengi ışıltıları yakalıyor, saç tellerinin uçları göğüslerinin üzerinde zıplıyordu.

Ben şanslı bir adamdım.

Döndüğünde eğildi ve üzerinde bulunduğum havlunun üzerinden çantasını aldı. "Ben hazırım." Askıyı omuzlarına attı ve gülümsedi.

Ayağa kalktığımda havluyu belime sardım ve ayaklarımı kaydıraklarımın içine soktum. Getirdiğim soğutucuyu almaya zahmet etmedim. Birayı çocuklara bırakmak istedim, ekipten birinin benim için eve getireceğini biliyordum. "Güzel. Hadi gidelim."

Arabama doğru ilerlerken, Lainey başının üzerinden bir elbise geçirdi ve elleri serbest kaldığında parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Kalmak istiyorsan, umarım bana söylersin."

"Sadece seninle olmak istiyorum, bu her neye benzerse benzesin. Plajda ya da otoparkta ön koltuğumda oturuyor olmamız umurumda değil, benim için hepsi aynı." Elini ağzıma götürdüm ve vücuduna sürdüğü güneş yağını kokladım.

Göğsünü okşadı, dişleri alt dudağına batıyordu. "Rhett, tatlılık yapma. Beni şımartıyorsun."

"Bunu çok kolaylaştırıyorsun." Kolumu omuzlarına doladım ve dudaklarımı başının yan tarafına dayayarak onu kendime çektim. "Tanrı'ya şükür döndün."

Alyssa'nın partisinden beri kendimi rastgele bu ifadeyi tekrarlariken buluyorum. Gittiği süre boyunca onu özlemiştim ama burada olması ne kadar zor ve ne kadar çok özlediğimi fark etmemi sağladı.

Yanında benden bir parça götürmüştü ve şimdi onu geri almış gibi hissediyordum.

"Ve bir daha asla hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi usulca.

Kapıların kilidini açmak için düğmeye bastım ve ön koltuğa tırmandık, motor çalışır çalışmaz klimayı çalıştırdım.

Telsizi indirdim ve "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Şey... annem benim evimde." Dudaklarını birbirine sürttü. "Senin evinde kimse var mı?"

Ridge ve Rowan isteydi, izin almamış olsaydım ben de orada olacaktım.

". "

"O zaman ben de oraya gitmek istiyorum." Cipimin büyük deri koltuğunda küçücük görünüyordu.

"Sahile giderken bahsettiğin dondurmadan biraz almak istemediğine emin misin? Sanki ihtiyacın varmış gibi çikolata sosuyla övünüyordun."

Güldü. "Beni eve bıraktıktan sonra orada durmaya ne dersin?"

"Bunu yapabilirim." Bizi otoparktan çıkarıp evime doğru götürdüm. Onu tanıdığım ve Penelope'yi böyle ortamlarda nadiren bıraktığını bildiğim için, "Timothy kız kardeşinle ilgileneceğine dair bana güvence verdi. Bunu düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama istedim."

"Hep onu düşünüyorum." Yolcu penceresinden dışarı baktı.

"Ne şekilde?"

Derin bir nefes aldı. "Her ." Işıklarda durdum ve ona baktım.

Lainey heteroseksüel değildi; sadece kafayı bulmazdı. Aslında, kendini kesmeden önce iki kadehten fazla içtiğini hiç görmemiştim ve otlar da hiç ilgilenmezdi. Penelope ise tam tersiydi. Gittiğimiz her partide sarhoş olur, eve gitme vakti geldiğinde ya ben ya da arkadaşlarımdan biri tarafından götürülürdü. Lainey evin içinde ona yardım etmek zorunda kalırdı çünkü Penelope genellikle yürüyemeyecek kadar sarhoş olurdu.

"Geri dönmemi ister misin?" diye sordum. "Onu eve götürebiliriz - eğer gitmek isterse - ve sonra benim evime gidebiliriz."

"Hayır." İçini çekti. "Dediğin gibi, Timothy var. Ona bir şey olmaz."

"Ellerini ondan uzak tutacağına söz veremem. Oğlumu tanırım, bekârdır ve ikisi de bir şeylerin eşiğindeymiş gibi görünüyorlardı."

"Merak etme, o da ondan hoşlanıyor. daha sonra her şeyi duyacağım." Başını yana eğdi, omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Ona yedi gün yirmi dört saat bakıcılık yapamam. Gelecek yıl bu zamanlar New York'a gidiyor olacak ve ben yardım etmek için orada olamayacağım." Sesinde aniden duygusallık belirdi. "Pen'in ne isterse onu yapacağını kabul etmek zorundayım ve bu da sahilde kafayı bulup Timothy'yi okyanusta becermek ve bensiz eve sağ salım dönmek olabilir."

"Bu senin için sorun olur mu?" Elimi kalçasına koydum. "Bana anlattığına göre bir süredir bu durumdaymışsın." Kız arkadaşım olduktan sonra, ayrı kaldığımız iki yıl hakkında konuştuğu bir şeydi ve bu hikayelerin çoğu

Penelope ve New York'taki vahşiliği. "Ara vermeyi dört gözle mi bekliyorsun yoksa ara vermek istediğin için kendini suçlu mu hissediyorsun anlayamıyorum."

"İkisi de, eğer mümkünse."

Işığı kontrol ettim ve yeşil yandığını gördüm. Ayağım gaza gitti ama elim onun bacağında kaldı. "Kesinlikle öyle."

"Kız kardeşimi seviyorum, Rhett. Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum. O benim her şeyim. Ama kendimi ondan sorumlu hissediyorum ve bazen rolden kurtulmaya ihtiyacım oluyor. Ve eminim onun da benden dinlenmeye ihtiyacı vardır, çünkü ben sürekli kötü adamım. Eve gitme vakti geldiğinde onun yolunu kesen ya da kontrolden çıkmak üzere olduğunu hissettiğimde ona yavaşlamasını söyleyen kişi."

Ailemdeki en büyük kardeş bendim. Rowan ve Ridge'e sonsuza dek göz kulak olacaktım, özellikle de aynı okulda olduğumuz için Ridge'e. Ama onlara ebeveynlik yapmadım - Lainey'nin Penelope'ye yaptığına tanık olduğum şekilde değil.

"Çok fazla. Anlıyorum."

"Bunu daha da zorlaştıran şey, evden birlikte her çıkışımızda babamın bana kız kardeşime göz kulak olmamı söylemesi. Ama bana kim göz kulak oluyor? Doğru kararlar verdiğimi kim garanti ediyor?"

"Ben." Bacağını sıktım. "Sana bir şey olmasına asla izin , Lainey."

Eli enseme gitti. "Biliyorum."

"Ama ne dediğinizi anlıyorum. Sana çok fazla baskı yapıyor. Belli ki senin bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyor - ve gelebilirsin de - çünkü sen çok güçlüsün. Yine de bu işleri kolaylaştırmıyor." Boynumda olmayan elime uzandım ve onu sıktım. "Zor bir durumdasın. Özür dilerim."

Vücudunu bana doğru eğdi. "Ne zaman böyle bir ruh haline bürünsem, kendime sadece bir okul yılımız daha olduğunu hatırlatıyorum ve sonra, üniversiteden sonra, Pen ve benim tekrar birbirimize yakın yaşayıp yaşamayacağımızı kim bilebilir? Eğer o Doğu Yakası'nda, ben de Batı Yakası'nda yaşamaya devam edersem, bu çok uzun bir mesafe demek." Nefesini yavaş dalgalar halinde verdi. "Ve bu düşünce beni inanılmaz derecede üzüyor."

Sokağıma döndüm ve ona hızlı bir bakış attım. "Bu üzüntü gözyaşı içermediği sürece benim için sorun yok. Ama bugün gözyaşı olmayacak, Lainey. Bugün sadece sen ve ben varız, beni duyuyor musun?"

Gülümsedi. "Katılıyorum."

Uzun araba yolumuza varıncaya kadar hızlandım, kapıdan geçtim ve garajın önüne park ettim. Lainey arabanın önünde bana katıldı ve yan kapıdan içeri girip mutfakta durduk.

Buzdolabını açtım ve bir kola çıkardım. "Bir tane ister misin?" "Hayır."

Tabağı geri çevirdim ve bir yudum aldım. "Bir şey ister misin?"

Bana bakıyordu ve ne düşündüğünü anlayamıyordum. Tek kelime etmediğinde, buradan göremememize rağmen arka bahçeyi işaret ettim.

"Zaten takım elbiseni giymişsin. Havuza ya da jakuziye girebiliriz. Ya da kuru kalmak istersen medya odasında film izleyebiliriz."

"Yapabiliriz." Tam önümde durana kadar yaklaştı. "Ama ben senin odanda takılmayı tercih ederim."

"Öyle mi?" Yanağına dokundum, başparmağım ağzının köşesine yakındı, kenarını çevreliyordu.

Havluyu hâlâ belime sarmıştım ve altımda mayom vardı. Havluyu çekti ve havlu yere düştü, parmakları belimin bir santim altına indi.

"Rhett" -yutkundu ve gözlerinde seksilik olmasına rağmen sesinde tereddüt ve dokunuşunda utangaçlık vardı

- "Daha fazla beklemek istemiyorum." Aletim anında sertleşmişti.

Ama ne dediğini anladığımdan emin olmam gerekiyordu çünkü söylediği şey pek çok çekilebilirdi. "Bekle ... ne?"

Belime doğru baktı ve yavaş yavaş tekrar gözlerimle buluştu, elleri karın kaslarımda düzleşti. "Seks yapmak için."

Derin bir nefes aldım. "Lainey..."

"Bugün yapmak istediğim şey bu. Senin yatağında."

Avuçlarımla yüzünü çevreledim ve bakışlarımla da kapattım. "Bunu beklemiyordum."

"Biliyorum."

Boynunu geriye doğru eğdim ve çenesini yukarı kaldırdım. "İlk seferiniz asla unutamayacağınız bir şey olmalı. Bunu özel kılmak istiyorum-"

"Bu yüzden plajda sana söylemedim ve bu şekilde ortaya attım. Disneyland'deki ilk randevumuzda yaptığın gibi bir şeyler planlamak isteyeceğini biliyordum."

"Ama bunu plajda konuşmuştuk. Bu yüzden mi bugün olmasına karar ? Seni ikna edecek bir şey mi yaptım-"

"Kesinlikle hayır. Tekrar bir araya geldiğimizden beri neredeyse hiç durmadan bunu düşünüyorum. Bir süredir doğru zamanın geldiğini hissediyordum. Sadece mükemmel fırsatı bekliyordum." Gözlerini taradı. "Ve bu şimdi."

Ona bir öpücük verdim. "Disney müthiş bir ilk randevuydu." Gülümsedi. "Her şey vardı."

"Bunun da öyle olmasını istiyorum, Lainey. Disney'den bahsederken yüzünde beliren o sırıtışı, bekaretini kaybetmekten bahsederken de istiyorum. O tür bir gülümseme, o tür bir anı."

"Ve tek istediğim sana sarılmak."

Kalbim hızla atıyordu ve parmaklarım hafifçe titriyordu. "Ya yatak odamdan daha özel olmasını istersem?"

Lainey dünyayı hak ediyordu ve ben de bunu ona vermek istiyordum.

Yatak odamın güzel bir yer olmadığından değil. Ama bu tekrarlanamayacak bir andı ve birkaç yıl sonra geriye dönüp baktığında keşke daha fazlasını yapsaydım demesini istemedim.

"Bunu özel kılacak olan sizsiniz. Bizim. Sonunda birlikte. Mum ışığına, müziğe, bir otel odasına, seksi kıyafetlere ya da buna benzer şeylere ihtiyacım yok. Belki daha sonra, yolun sonunda, tüm acıları geride bıraktığımda." Gözleri benimkilerle yalvarıyordu. "Ama burada, şimdi, istediğim şey bu."

Burnumu onunkinin üzerinde gezdirdim. "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Ellerimi yüzünden çekmedim, tutuşumu da hafifletmedim. "Bunu bilmen gerek... Bunu duyman gerek."

"Ne?"

"Seni seviyorum, Lainey. Seni on beş yaşındayken de seviyordum, şimdi daha da çok seviyorum."

Parmak uçlarında durdu ve aramızdaki mesafeyi kapattı, kollarını boynuma doladı ve vücudunu benimkine . Birkaç saniye sonra geri çekildiğinde -kollarımdan ayrılmasına izin vermediğim için sadece ağzıyla- "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadı.

Alnım onunkine yaslandı. "Seni incitmek istemiyorum... ve bugün incineceksin."

"Arabada bana güçlü demiştin, hatırladın mı?" Dişsiz bir şekilde gülümsedi. Yüz ifadesinden gergin olduğu anlaşılıyordu. "Alabilirim

o."

"Bu farklı."

"Biliyorum."

"Ama bunu senin için kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Buna inan, tamam mı?"

"Bunu sen daha söylemeden önce biliyordum."

Ellerimi yüzünden çektim ve sırtına uzanıp onu kollarımın arasına aldım, ağırlığı bir tüyden daha fazla değildi. İlk adımımı atmadan önce bacaklarını bana dolmasını bekledim.

Ne yaptığımı fark edince güldü. "Beni yukarıya kadar taşıyacak mısın?"

Kaşlarını kalktı. "Seni yere indirmemi mi istiyorsun?" "Hayır." Omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "O zaman, evet, seni yatağıma taşıyacağım."

Bunu daha özel kılmak için bana fazla zaman vermiyordu, bu yüzden onu odama bu şekilde getirmek gibi küçük şeyler bile önemliydi. Karşılığında o da beni öptü -merdivene kadar olan tüm yol boyunca ve yatak odama ulaşana kadar koridor boyunca. İçeri girdiğimizde kapıyı tekmeleyerek kapattım ve arkamdan kilitledim, sonunda onu yatağına yatırdım.

Bana bakarken orta boy yatağın kenarını kavradı, omuzları içe çökmüş, dizleri bükülmüş ve göğsüne bastırılmıştı.

"olma."

Saçları gözlerinin içindeydi ve onları uzaklaştırmadı. ". "

Önünde yere diz çöktüm ve elbisesinin alt kısmını kaldırarak ayak bileklerini okşadım, bu da bana bir ürperti kazandırdı. "Bundan emin misin?"

Küçük bir attı. "Tamam, belki biraz."

Elbiseyi yavaşça vücudundan çekip başının üzerinden geçirdim ve arkamda yere attım. Bikinisini çıkarmak fazla çaba gerektirmedi; sadece iplerini çekiştirmem yetti ve çürük elbise elimde, kapının yakınında bir yerde elbisesine katıldı.

İlk kez benim önümde tamamen çıplak kalıyordu. Daha önce üstsüzdü ve pantolonunu indirdiğimde kötü çoğunlukla üzerinde kalmıştı.

Ama bu çok sertti.

Bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir manzaraydı.

"Bana öyle baktığında" -kendine gelmek için durakladı- "zar zor dayanabiliyorum."

Bakışlarım yüzünde gezindi. "Çok güzelsin, Lainey." Sonra bulunduğum yerden olabildiğince aşağıya indi. "Her ."

Yatağı bıraktı ve saçlarıma daldı. "Tekrar nefes almak çok zor."

"Daha da zorlaşacak ama benim için nefes almaya devam etmene ihtiyacım var, tamam mı? Bunu böyle atlatacaksın."

Hafifçe başını salladı, ben de onu yatağın en ucuna çektim ve bacaklarını ayırarak aralarına girdim. O oturmaya devam ederken, omuzları geriye düşmüş ve omurgası dikleşmişti, tıpkı bir öğretmeninin sınıfta beklenmedik bir şekilde onu çağırması gibi, onu öptüm.

Ama bu, odama çıkarken yaptığımızdan farklıydı.

Bu daha da .

Ona dilimi verdim, göğüslerini avuçladım ve başparmaklarımı meme uçlarında gezdirdim. Zaten çok serttiler ve bunu daha önce de yaptığım için onları hafifçe çekmemden hoşlandığını biliyordum. Acıtacak kadar değil, sadece inletecek kadar.

Ve yaptı da.

Her nefes verişte.

Bu ses daha da yükseldiğinde, duruşundan gelen meme uçlarını parmaklarım ve başparmaklarım arasında yuvarladım.

"Rhett..."

"Bundan hoşlandığını

biliyorum." "Durma."

Vücudundan ısı yayılmaya başlamıştı bile.

Ağzında ve bana bastırıldığı noktalarda hissettim. Şimdi tatmak istiyordum.

"Islak mısın, Lainey?"

"Evet."

"Ne kadar ıslak?"

Başını arkaya yatırdı ve boğazından aşağıya doğru öptüm, yavaş yavaş köprücük kemiğine ve göğsüne doğru ilerledim, böylece her bir kıvrımını ağzıma alabildim.

"Aman Tanrım." Titriyordu.

Ellerim yerine dilimi kullanarak fiske attım.

Çekiştirmek için.

Isır onları.

"Kahretsin," diye iç geçirdi. "Bu... inanılmaz."

Gözlerim onunkilerle birleşti ve karnına doğru alçaldım, göbek deliğindeki halkanın etrafını ve amının üstünü dilleyerek bacaklarını etrafımda açtım, yüzümün aralarına sığması için bana yeterince yer açtı.

Bunu ona ya da başkasına hiç yapmamıştım. Ama bir kadını gerçekten ıslatmanın yolunun bu olduğunu bilecek kadar porno izlemiştim ve Lainey'nin daha az acı çekmesi için ihtiyacı olan şey buydu.

Ama bunu yapmamın tek nedeni bu değildi.

Eğer o bana ilklerinden birini verecekse, ben de ona benimkilerden birini verecektim.

Ağzını tanıdığım kadar vücudunun bu kısmını da tanımak istiyordum. Daha önce amına dokunmuş ve parmaklamış olsam da, bu tamamen farklı bir canavardı. Bu yüzden parmaklarımı onun etrafında gezdirmek için biraz zaman harcadım. Merkeze yaklaştığımda nefesi kesiliyor, alçaldığımda nefesi kesiliyordu. Ağzımı bile kullanmıyordum, sadece parmaklarımın ucuyla ne kadar ıslak olduğunu gösterecek kadar ileri gidiyordum.

"Ne.. yapıyorsun.. bana?" Nefes nefese kalmıştı.

Onu öpen ilk erkek ben olsaydım, onun da bunu hiç yaşamadığını biliyordum. "Seni dilime hazırlıyorum."

"Dilini ... *oraya* mı sokacaksın?"

"Evet, Lainey" -dilimi düzleştirdim ve alt kısmından üst kısmına doğru kaydırdım- "tam burası." Yüksekte tuttum, ona karşı kıpırdattım ve klitorisinin sıkıştığı yerin arasına sıkıştırdım.

Onu yaladığım anda "Rhett!" diye bağırdı.

Eğer ağzım açık ve dilim dışarıda olmasaydı, gülümseyebilirdim. Ama çok meşguldüm, her yalayışında hızım artıyor, parmağım sonunda içeri girene kadar amının kenarında dolaşıyordu.

Bu onun içindi. Zaten planım da buydu. Sadece bundan bu kadar hoşlanacağımı beklemiyordum. Her inlediğinde aletimin zonklamasını. Onun tadına bakmak için aniden atıyordum.

"Evet!" diye bağırdı. "Siktir!"

Buradayken ne kadar çok yaparsam, vücudu o kadar çok tepki vermeye başladı ve ikinci bir parmağı dikkatlice içeri sokmama izin verdi. Her ikisi de içindeyken, onları çevirdim, yavaşça pompaladım ve almak için gerdim

Benim için hazırды. Ve her vücudu hareket ediyor, kalçaları beni selamlıyor ve daha hızlı ve daha derine inmemi istercesine saçlarımı çekiştiriyordu.

Onu daha önce de indirmiştim.

Sesleri, hissi, şu anda yaptığı gibi nasıl daha fazla ıslandığını ve klitorisinin nasıl kısa bir süre sıkılaşıp sertleştiğini biliyordum.

Ama boşalmanın onu nasıl rahatlatacağını da biliyordum ve ihtiyacım olan şey bu değildi.

Onun istemesine

ihtiyacım vardı.

Onun açlığına

ihtiyacım vardı. Ona

ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, fren gıcırtısı gibi tüm hareketleri durdurdum.

Ona kısa bir öpücük verdim ve ağzımı ondan ayırdım, parmaklarım dışarı kaydı.

"Ah!" Bana sanki vahşiymiş gibi baktı.

Dudaklarımın kenarlarını sildim ama ortasını silmedim. "Daha ister misin?"

"Orada yaşamayı istiyorum. Kalıcı olarak."

İlk denememden memnun kıkırdadım ve ayağa kalkıp mayomun belini gevşeterek yere izin verdim. Çırılçıplak komodine yöneldim ve bir prezervatif çıkardım.

"Bunlardan birini giymeseydin daha az acıyacağını mı düşünüyorsun?"

Metal folyoyu avucumun içinde çevirdim. "Bilmiyorum. Belki de? Derim muhtemelen lateksten çok daha pürüzsüzdür."

"Hap kullanıyorum,

Rhett." "Öyle misin?"

"*Bunun* için değil." Bacakları göğsünün önüne döndü, kolları onları sardı. "Regl dönemlerim dağınık ve çok kramplı geçiyordu. Doktor beni düzene sokmak için bu ilacı verdi."

Ne dediğini biliyordum ama yine de yüksek sesle söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. "Bana prezervatif kullanmamamı mı söylüyorsun?"

Başını salladı.

"Gerçekten bu konuda iyi misin?"

"Bir yılı aşkın süredir kullanıyorum. Düzenli olarak alıyorum. Evet, bu konuda iyiyim."

O zaman ben de öyleydim.

Lastiği çekmeceye geri bıraktım ve yatağın önüne döndüm. Ona ulaşır ulaşmaz sikime odaklandı, ellerine aldı ve uzunluğum boyunca gezdirdi.

"Beni yok edeceksin."

"Gerçekten yapmamaya çalışacağım." Beni pompalarken başının arkasını tuttum. "Mmm. Bu cehennem gibi iyi hissettiriyor."

"Ağzım daha iyi hissettirir." Bana utangaç bir gülümseme verdi ve dizlerinin üzerine çöktü, böylece bana daha iyi bir açı sağlayabilecekti. "Islanmaya ihtiyacı olan tek kişi ben değilim."

Saçlarını taradım. "Bu doğru."

Dudakları ucumdaydı. "Ve eğer sen benim tadıma bakarsan, benim de senin tadına bakmamın adil olacağını düşünüyorum."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin." Ağzını hedef almamak için tabanımı tuttum. "Bana ne istersen yap, Lainey."

"Bir şey var mı?" Ağzı açıldı ve tacımı çevreledi. Bir saniye içinde inlemeye başladım. Ağzını aletimin yarısıyla doldurması için tek gereken buydu, o kadar sert emiyordu ki yanakları içeriden baskı uyguluyor ve dili aletimin etrafında dönüyordu.

Üstte.

"Siktir." O sallanmaya başladığında başım geriye düştü ve gözlerini üzerimde görmek için kaldırdım. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Hareketlerinden anladım.

Gözlerindeki bakıştan. Benimle çalışma şeklinden.

Acımasızca.

Cevap vermedi.

Cevap vermesine

gerek yoktu.

Ama yapması gereken şey durmaktı, yoksa bu iş daha başlamadan bitecekti.

Aletimi ağzından çıkardım, serin havanın beni biraz izin verdikten sonra "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordum.

Ağzının kenarlarını sildi. "Kızlar da porno izliyor, biliyorsun."

"Lanet olsun."

Üstüne çıktığımda sırtıyordu, başı yastıklardan birinin üstüne gelene kadar onu yastıklara doğru kaydardım.

"Seni iyi hissettirmek hoşuma gidiyor." Göğsümü gıdıkladı. "Çünkü bana yaptığın şey destansı bir şeydi."

"Bundan çok daha fazlasını alacaksın."

"Ama önce bundan kurtulmam gerek."

Bacaklarını iki yanına doğru hareket ettirdim, her ayarladığımda ucum ona çarpıyordu. "Yavaş gideceğim. Çok acırsa ya da durmamı istersen bana söylemeni istiyorum." Bir tür onaylama bekledim. "Tamam mı?"

" "

Aletimin ucuna daha fazla tükürük ekledim, başımın üzerine sürdüm ve ona doğru itmeden önce, sadece bir inç sonra durdum, hala ıslak olduğundan emin oldum.

Göğsü hareket etmiyordu, yüzü okunmuyordu. "Nefes al, Lainey."

Komutumla göğsü kalktı ama sanki havada duruyormuş gibi görünüyordu.

"Nefes al," diye tekrarladım.

Gördü ama bir şey söylemedi.

Belki bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyordu, belki de kafasını toparlıyordu ve bunu benim her futbol maçının başında yaptığım gibi sessizlik içinde yapmayı tercih ediyordu, ya da belki bu küçük miktar bile çok fazlaydı.

Ama bilmem gerekiyordu.

"Konuş benimle," dedim usulca.

Birkaç saniye sürdü ve sonunda içinde tuttuğu şeyi dışarı verdi ve yerine başka bir büyük nefes aldı. Bunu hareket etmem için bir işaret olarak aldım ve biraz daha içeri girdim. Orada kaldım, kilitlendim, onun bu yeni genişliğe alışmasına izin verdim. Onun üzerinde kullandığım iki parmaktan çok daha büyüktüm, bu yüzden bunun daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyordum.

Daha fazla sessizlikle karşılaştığım için, yeterince zaman geçtiğini düşünene kadar bekledim, devam edebileceğimden emin oldum ve tacımın sonuna kadar girdim.

"Vay canına!" Bileklerimi kavradı.

Benim tepkim de aynıydı ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Bu kesinlikle *vay* canına dedirtecek bir şeydi.

Çok sıkıydı.

Islak.

Amcığı beni sıktı ve şu anda boşalabileceğimi hissettirdi.

Ama benim yaşadıklarımın onun yaşadıklarına hiç benzemediğinden emindim. Tam tersi olduğunu varsaydım.

"İyi misin?"

Yastığın üzerinde başını salladı.

"Lainey, sesini duymam gerek."

Nefes alırken dudakları gerildi. "Ben iyiyim." "Durmamı ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin-"

"et." Bileğimi biraz daha sert kavradı. "Lütfen."

Elimdeki tüm kontrolü sadece içeri kaymamak için kullanıyordum ve bir sonraki kısıtlamamı daha da arttırmak zorunda kaldım çünkü yarı yola yaklaşıyordum ve onu gerçekten hissedebiliyordum, özellikle de prezervatif takmadan. O katmanın ne kadar engellediğini hiç fark etmemiştim ama bizi ayıran bir şey olmadığı için her şeyi hissediyordum.

Ve, lanet olsun, çok iyi hissettirdi.

Ama son vardiyanın onun için daha da kötü olduğundan şüpheleniyordum.

Bu beni öldürdü. Tekrar inlediğini duymak için her şeyi yapardım. Eğer vücudunu rahatlatamazsam -en azından şimdilik- O zaman onun kalbine ve zihnine bakmaya çalışabilirdim, bu yüzden "Seni seviyorum" dedim.

Gözlerinde bir değişiklik vardı. Kendini nefes almaya zorlarken küçük bir gülümseme belirdi. "Seni seviyorum."

Küçük de olsa bunun bir fark yarattığına inanıyordum.

Ben de bu ivmeyi kullanarak biraz daha içeri girdim. İşte o zaman göğsü dondu, gözleri kısıldı, tırnakları tenime battı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

Ama şikayet etmedi. Bunu iptal etmedi. İnlemedi bile.

Tekrar dikkatini dağıtmaya çalıştım ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım. Gözleri açıldı, dudakları yavaşça aralandı. "Ben de seni seviyorum." "Tekrar söyle, Lainey."

Yutkundu ve alt dudağını ağzına götürüp ısırırken bacaklarındaki gerilim arttı, dizleri titredi. "Ben de seni seviyorum."

Bacaklarının arasındaki yüzüme çok güçlü bir tepki verdiğiinden, başparmağımı klitorisine koydum ve yumuşak vuruşlar yaptım. Birkaç vuruştan sonra nefes alış verişinde bir değişiklik daha oldu.

Sesi daha derindi.

Daha az gergin.

"Lainey..."

"Mmhmm."

"Seni seviyorum." İçimde oluşan hisleri bastırmak ve bunun ne kadar harika hissettirdiğinden başka bir şeye konsantre olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama ne kadar ileri gidersem, o kadar yoğunlaşıyordu. Taşaklarım serbest kalmak için can atıyordu. "Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum."

"Benim için nefes almaya devam etmeni istiyorum." Cevap vermedi.

"şimdi derin bir nefes al."

Ciğierlerinin doluşunu izlerken kalçalarını kaldırdım ve onu son kez ittim. "İşte oldu. Her şeyim sende."

"Rhett..." Gözleri , elleri şimdi tuttuğ u battaniyeyi kavradı.

Nabzının attığını
hissedeabiliyordum.

Daralıyor.

Neredeyse... zorlanıyor.

"Sen hazır olana kadar hareket etmeyeceğ im. Bana zamanını söyle." "Sanırım seni ağ zımın arkasında hissedebiliyorum."

Kıkırdamak istedim ama . O böyle
hissederken olmazdı.

Çenesi geriye doğ ru eğildi, boğ azını ortaya çıkardı ve yüzünün büyük kısmını benden sakladı. Ama bunun yaptığı şey sırtını kamburlaştırmak ve bacaklarını ayırmaktı, göğüsleri dışarı ıkımış , vücudu tamamen ortaya ıkımış tı.

Ateş gibi bir manzara.

Ben ona aval aval bakarken baş parmağ ım snmüş tü ve klitorisinin üzerinde duruyordu. Tekrar başladım, hafifçe üzerinden geçtim ve bu onun neden olmuş gibi görünüyordu.

Bana baktı ve gözlerinde açlık olduğ una yemin ettim.

Biraz zaman aldı ama kasları gevşemeye başladı ve nefesi normale döndü.

"Biraz hareket edeceğ im ve bunu kaldırıp kaldıramayacağ ını göreceğ im." Klitorisine daha sert bastırdım. "Tamam mı?"

"Evet."

Elimden geldiğince nazikçe, ucuma doğ ru geri çekilerek ilerledim. Hâlâ çok ıslaktı, çok sıkıydı ve ben içeri girdiğimde de bu durum değ işmedi.

"Keşke sen de şu anda benim kadar iyi hissediyor olsaydın." Elimi onun yanına uzattım. "Keşke benim için çığlık atıyor olsaydın."

daha fazla." Parmaklarımı kalçasında gezdirdim. "Her şey daha iyi olacak. Güven bana."

Bir düzen gelişti. Bu bir sprint değildi; daha çok emekleme gibiydi, ama hareketi sürdürdüm, vücudunun acının azalacağı, yanmanın hafifleyeceği ve bir zevk ipucunun ortaya çıkacağı kadar gerilmesini bekledim.

Başparmağımı ıslatıp klitorisine sürttüğümde daha da fazla gördüm. Eğer kızımın boşalması için bir şansı varsa, bunu yapmalıydı.

Ona tam bir itme vermek yerine, ihtiyaç duyduğundan daha fazla sürtünmeye neden olmak yerine, pompalarımı kısa tutarak, ancak parmağım daha fazla baskı ekleyerek sadece yarı uzunluğa geri döndüm.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum"-bir nefes çekti-"ama bu eskisi kadar kötü değil. Ve bu"-bileğime tekrar uzandı-"çok iyi hissettiriyor."

"Geleceksin." "Ben..."

bilmiyorum."

"Sana söylüyorum, ."

Bunu sonsuza kadar sürdüremezdim. Onu yaralamak istemedim. Sonunda onun da bunu benim kadar sevmesini istiyordum.

Başparmağımın yerine iki parmağımı koydum ve birkaç dönüşten sonra hareket etmeye başladı. Tam bir salınım değildi ama bana bir şeyler olduğunu göstermeye yetti. Oraya varıyordu. Güçleniyordu, özellikle de dişleri dudağına gittiğinde ve en yumuşak inilti çıktığında.

"Bu sesi duymak için ölüyordum." Meme ucuna hafifçe dokundum, dikkatlice çekiştirdim ve bu bana bir inilti daha kazandırdı.

"Rhett... Aman Tanrım."

"Haklıymışım. Geleceksin."

Tüm acılara rağmen onun bedenini bu noktaya getirmiş olmam, benim bedenimin de oraya ulaşması için gereken tek şeydi.

Taşaklarımda bir çalkantı, derinlerde bir yerden gelen bir sıkışma, yavaş yavaş yüzeye çıkan bir karıncalanma vardı.

"Rhett!" Kalçaları yataktan kalkarken sırtı dönüyor, midesi titriyordu. "Ah!"

Sikeyim.

Beni uçuruma sürükleyen sadece onun görüntüsü değildi. Orgazmının onu nasıl daralttığıydı, aletimi iç taraftan emdi ve ardından bu ağır ıslaklık dalgası geldi.

Başı çıkamadığım bir duygu.

Ve erteleyemediğim bir şey.

Elimde kalan küçük kontrolü geri çektim ve o tekrar adımı haykırırken, her şeyin gitmesine izin verdim. "Sikeyim evet!" Kendimi onun içine boşaltırken elimin hızını artırdım. "Bebeğim, bana ne kadar iyi hissettiğini göster."

Nefes verişleri artıyordu ve kalçalarımın birkaç hareketiyle sonunda boşalmıştım. O hareketsizdi ve biz sessizleştik.

"İyi misin?" diye sormadan önce bir şey söylemesini bekledim.

"Kesinlikle iyiyim. Beni inanamıyorum."

Yapabildiğim için mutluydum. Bana aklını oraya koyacak kadar güvendiği için.

"Benim için bacaklarını gevşet. Ben çekileceğim. İçimden bir ses ağrıyacağını söylüyor."

Dizleri yana düştü ve ucum temizlendiğinde kanı gördüm. Aletimdeydi ve altımızdaki battaniyede de biraz vardı.

Beklese bile onu korkutacağından endişelendim, bu yüzden "Hadi seni duşa sokalım" derken sakın bir ses tonuyla ellerimi yanlarına ve karnının üzerine sürttüm.

"Tamam." Bakışları aşağıya inip sikimi gördüğünde gözleri irileşti. "Bekle, bu benim kanım mı?"

Bedenimi onunkinin üzerinde gezdirdim ve onu öptüm. Dilim içeri kaydı ve dudaklarımızı birbirine doladım, bizi ayırmadan önce kendimi onun tadı ve nefesiyle doldurdum. "Kanın beni rahatsız etmiyor. Orada olmasının sebebi ben olduğum ve senden bu kadar özel bir şey aldığım için değil." Onu gagaladım. "Ama içine girdiğimden beri seni temizlemek istiyorum ve sanırım az önce yaptığım her şeyden sonra ılık su seni daha iyi hissettirecek." Dudaklarına dönmeden önce yanağını, kulak memesini ve köprücük kemiğini öptüm. "Ve belki, eğer kendini iyi hissediyorsan, sana tekrar ağzımı verebilirim."

Kollarını boynuma doladı ve birkaç derin nefes aldı. "Beni acıdan kurtardın ve çok nazıktın." Gülümsedi. "Mükemmeldi, Rhett. Her şeyiyle." Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ve her tarafını kanattıktan sonra ağzını tekrar oraya koymak istediğin için daha hayalperest olamazdın."

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü senin için her şeyi yaparım. Ve bugün senin inlemini duymaktan çok sevdiğim bir şey olmadığını öğrendiğim için."

EIGHT

Rhett

Günümüz

"*I Hayatımın geri kalanı ve sonrası için tek bir şey umdum. Seni bir daha asla görmemek.*"

Lainey'nin sözleri sadece kafamın içinde yankılanmıyordu.

Onlar

Bir yılan gibi etrafımı sarıyor ve sanki pullarına sivri uçlar takılmış derimi kazıyordu.

Bu cümleyi söylemesinin üzerinden birkaç saniye geçmesine rağmen yerinden kıpırdamamıştı. Hâlâ birkaç adım ötemde duruyordu. Havada onun kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

Rose.

Kahretsin, hiç değişmemiş.

Parmaklarımı oynattım, yumruk haline gelmediklerine şaşırmıştım. "Seninle konuşmak istiyorum-"

"Hayır."

"Lainey, açıklamam gereken çok şey var-"

"Hayır!" Kolunu uzattı, sanki daha fazla yaklaşmamı istemiyormuş gibi elini yukarı kaldırdı.

Ama ben . Ayaklarım yere sağlam basıyordu.

"Bir yere gidebiliriz," diye teklif ettim. "Burada konuşmak zorunda değiliz. Birkaç blok ötede bütün gece açık olan bir kahve dükkânı var." Sessizlik yoğun bir sisten daha yoğundu. "Lütfen."

"Rhett..."

Adımı söyledikten sonra gözlerim kapandı. Bunun hayalini kurmuştum.

O beş harfî onun sesinden duymanın.

Ses dudaklarından çıkarken ağzını ayırmasını izlemekten. "Evet," diye fısıldadım.

"Yapamam."

İç çekişim, verdiği yanıtın ne kadar acı verdiğinin farkında bile değildi. "Yapabilirsin."

"Hayır, yapamam."

"Bana sormak istediğin şeyler yok mu? Bilmek istediğin şeyler? Bunca yıldır aklına takılan soruların cevapları?"

"Sana söyledim, ben-"

"Ve seni duydum, Lainey. Ama böyle bir geçmişimiz varken, beni bir kez olsun düşünmediğine inanmakta güçlük çekiyorum. Merak etmediğine, *sorgulamadığına*." Ellerimi ne yapacağımı bilmeden birbirine kenetledim. "Biliyorum, benim için bu fırsatı uzun zamandır bekliyordum."

"Öyle demeyin. Bu bir fırsat değil. Bu umut verir ve aramızda böyle bir şey yok." Ağırlığını kaydırıldı. "Bu bir ortak olay. Sen ve ben, aynı yerde, aynı zamanda. Başka bir şey değil."

"Konuş benimle."

Başını salladı. "Hayır."

"Lütfen, Lainey. Konuş benimle."

"Bana sormayı bırak. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Buraya tek bir şey için geldim. Gitmeni istiyorum ki yapmam gerekeni yapabileyim."

"Seni bekleyebilirim." En yakın tepeyi işaret ettim. "Tam duracağım. Hiçbir şey söylemem. Seni rahatsız etmem. Burada olduğumu bile anlamayacaksın. Sonra seni arabana kadar geçireceğim-"

Gülüşü sözümü kesti. "Bunlardan herhangi birini isteyeceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Yutkunduğumda, tükürüğümün yakıt olduğunu ve midemdeki yangına katkıda bulunduğunu hissettim. "Sadece yalnız kalmanı istemiyorum."

"Buraya yalnız gelmek zorunda değildim.

Ben seçtim." "Lainey, lütfen, bana bir şans ver-"

"Bir şans mı? Ciddi misin sen?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaptığın şey affedilemez. Bunu sana on beş yıl önce söyledim. Şimdiye kadar bunu anlamış olmanı beklerdim." Buraya geldiğim yöne doğru başını salladı. "Git."

NINE

Lainey

On Altı Yıl Önce

A Yemek odasının diğer tarafında Rhett'in karşısına oturduğumda, artık dizüstü bilgisayarında yazı yazan parmaklarını ya da Derin iç çekişler ve ardından Delete tuşuna basıldığını düşündüğüm sesler.

Bana baktığını gösteren tek işaret sessizliği değildi. Gözlerini tenimde hissedebiliyordum. Yüzümde. Karanlıkta bile hissedebileceğim, tüylerimi diken diken edecek, hareketsiz kalmamı neredeyse imkânsız hale getirecek bir bakış.

o kadar büyük bir etkisi oldu.

Başımı kaldırıp baktım, dizüstü bilgisayarımın ekranı gülümsememi gizliyordu ama gülümsemem oradaydı, her zamankinden daha büyüktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanırken ellerini başının arkasına götürdü. "Sana bakıyorum."

Dışarıdan gelen sesler dikkatimi Penelope, Ridge, Rowan ve Rhett'in takım arkadaşlarından birkaçının havuzda su sıçrattığını görebildiğim pencereye çekti. Teknik olarak onlarla birlikte dışarıda olmalıydık. Rhett'in babası bu hafta sonu şehir dışındaydı ve anne babası boşanmış olduğu için annesinin yanına gitmek yerine burada gözetimsiz kalmayı tercih etmişti. Dün gece maçı olduğu için bugün ve yarın futbol oynamayacaktı. Yani, Pazartesi günü okula başlayana kadar ev artık herkes için serbestti.

"Ama bana bakarak hiçbir şey yapmıyorsun. Şu üniversite başvurularını bitirip bilgisayarlarımızı kapatacağımıza ve eğleneceğimize söz vermiştik."

Son sınıfın üçüncü haftasına giriyorduk ve şimdiden zorlanmaya başlamıştım. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok ödevim vardı, bu yüzden hafta sonu üniversite ödevlerine saldırmak, hepsini toparlamak ve teslim etmek istedim.

Rhett'in gözlerindeki parıltı, neyi kabul etmiş olursa olsun, onun planının benimkinden çok farklı olduğunu gösteriyordu.

"Bunu yapıyor olmalıydım, evet. Sana bakmayı tercih ederim."

Sandalyemde kıpırdandım. Elimde değildi. "Başvurulardan herhangi birini bitirdin mi?" Saatimi kontrol ettim. "Bir saatten fazladır uğraşıyoruz."

"Hayır." Sırıttı. "Ama gerçekten sadece bir tanesini tamamlamamız gerekiyor. USC'ye gidiyoruz. Buna yaz tatilinde karar verdik." Dudaklarını yaladı. "Yani Stanford ya da Berkeley'deki California Üniversitesi'ne başvurmamıza gerek yok."

Plajda, havuzda ve tüm arkadaşlarımızla geçirdiğimiz destansı bir yazın yanı sıra, en iyi okul seçimimizi de .

"Ya içeri giremezsek?" Endişe göğsümdeydi, ellerimi dizüstü bilgisayarımın klavyesinde tutuyor, işim bitene kadar kaldırmaya çalışıyordum. Birimiz girip diğerimiz giremezse ne olacağını hayal bile edemiyordum. Bu düşünce beni rahatsız ediyordu. "Zor bir okul, Rhett."

"Merak etme, kabul edileceğiz."

"Ama ya yapmazsak?" Ekranıma baktım, imleç üniversite kompozisyonumun üçüncü paragrafında yanıp sönüyordu, zaten birkaç kez yeniden yazmıştım ve her taslak daha da kötüleşmeye devam ediyordu. Ekranı kapattım ve ellerimi arkasına , metal soğuktu

Tenime karşı. "Bütün okullara başvurmalıyız, Rhett. Çünkü ne dediğin umurumda değil, her zaman bir şans vardır."

"Yanlış."

Kısa bir kahkaha attım. "Bunun neresi yanlış?"

"İyi notlar alıyoruz ve yüksek SAT puanlarımız var. Ders dışı etkinliklere katılıyorsunuz ve ben de futbol takımındayım. Kağıt üzerinde hasta görünüyoruz. Biz kesin adayız, bebeğim."

"Okulumuzdaki neredeyse herkes için aynı şey geçerli."

"Ama babam ellerinde değil. Gerekirse ipleri eline alır ve o noktaya geleceğini söylemiyorum ama bunu gerçekleştirecek gücü var. Tek gereken bir telefon görüşmesi. Onunla bu konuyu çoktan konuştum."

"Öyle mi?"

Başını
salladı.

Rhett'in babasıyla oturup gelecek planlarımızdan ve birlikte üniversiteye gitmek istediğimizden bahsettiğini düşününce, "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Ona kız arkadaşımın üniversiteye gideceğimi söyledim. Senden ayrı kalmak istemediğimi ve üniversiteye gireceğimizden hiç şüphem olmadığını, ancak fazladan yardıma ihtiyacımız olursa ona haber vereceğimi söyledim."

"Bunu sorun etmedi
mi?" "Elbette."

Aynı konuşmayı ailemle yaptığımda, üniversiteye Rhett'le gitmek istediğimi duyduklarında şaşırمامışlardı, çünkü Los Angeles'a geri dönmek için bu kadar zorlamamın nedeni oydu. Ama bir üniversiteyi diğerine tercih etmemin nedeninin o olmasını istemiyorlardı. En büyük kaygılarının eğitimim olduğunu ve bunun benim en önemli odağım olmasını istediklerini defalarca yinelediler.

Babam Stanford mezunuydu. USC yerine oraya tercih etti. Rhett'in babası Ray, USC futbolunun büyük bir hayranıydı ve takıma bağlıydı, muhtemelen Rhett'in oraya gitmek istemesiyle bir ilgisi vardı.

"Peki ya ailen?" diye sordu. "Onlarla bu konu hakkında konuştuğunda bana ne dediklerini hiç söylemedin."

Yavaşça ciğerlerimi doldurdum.

"Kahretsin," diye inledi yüzümü incelerken. "Kötü mü gitti?" "Fena değil."

"Ama iyi değil?"

Başım öne eğildi, artık göz teması kuramıyordum. "Okulu ilk sıraya koymamı istiyorlar."

"Ve ikinci ben."

Kollarımı geri çektim ve karnımın etrafına sardım. "Onun gibi bir şey."

"İşler mı, Lainey?" "Hayır."

"Emin misin?"

Daha fazla hava aldım ve dışarı verdim. "Babamın aklında seninle üniversiteye gideceğime dair hiçbir soru işareti yok. Sadece okul açısından doğru seçimi yapmamı istiyor, musun? Mesela sen USC'yi, ben Stanford'u istiyorsam, sırf seninle gideceğim diye razı olmayacağım."

"Yerleşiyor

musun?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman her dönem Dekan Listesi'ne girmen gerekecek, böylece o da mutlu olur ve yakamızdan düşer."

Güldüm. "Bu onu kesinlikle memnun ederdi." Pencereden dışarı baktım, Penelope ofansif yan hakemlerden biriyle oyun güreşi yapıyordu. Yanlarında, grubun bugün içtiklerinden oluşan bir kutu bira kulesi duruyordu. "Ben hâlâ diğer iki okula da başvurmamız gerektiğini düşünüyorum. Yedekler olarak değil, olasılıklar olarak. Her ihtimale karşı

... Bilmiyorum."

"Ne olursa

diye?"

Midem alt üst oldu. "Ya son dakikada Stanford'un daha uygun olduğuna karar verirsek?" Ya da babam okul masraflarını ödememekle tehdit ederse, ama bu konuyu açmayacaktım. "Ya da ya UC Berkeley bizim ruh halimize daha uygunsa? Sıkışıp kalmak istemiyorum, senin de sıkışıp kalmanı istemiyorum. Bunu doğru yapmak istiyorum... Bu büyük bir karar."

"Buraya gel." Masadan uzaklaştı ve kucağına vurdu.

Hareket etmeyince, "Buraya gel, Lainey." diye tekrarladı.

Bir ürperti aniden doğru ilerledi. "Neden sana ulaştığım anda beni soymaya çalışacakmışsın gibi hissediyorum?"

Güldü. "Çünkü beni tanıyorsun ve bu normalde böyledir." Avlusuna doğru başını salladı. "Ama takım arkadaşlarım ya da kardeşlerim seni görebilecekken bunu burada yapamam. Bunu düşünmek bile beni deli ediyor." Dirseklerini masaya dayadı ve göğsünü tahtanın kenarına bastırdı. "Buraya gel."

Sandalyeden kalktım ve masanın onun tarafına doğru yürüdüm,

kollarımı boynuna doladım, dudaklarımı dudaklarının önünde konumlandırırdım.

onun. "Ben buradayım."

Beni öptü, önce yumuşak bir şekilde, sonra çok daha aç bir şekilde. "İstedğim buydu."

Yüzünü boynuma gömdü. Yüzümü başının üstüne yasladım, kolonyasını içime çekerken gözlerim kısa süreliğine kapandı. Odunsu ve likör karışımı, hâlâ doyamadığım bir kokuydu.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Fısıldadım. Aileme söylemeyeceğim bir sır.

Penelope'ye bile itiraf edemeyeceğim bir sır.

"Tabii ki."

"Seninle olduğum sürece hangi okula umurumda değil."

Başını kaldırdı, benimki de aynısını yaptı ve gözlerinin içine baktım.

"Seni seviyorum amına koyayım." Bu itirafı ona bir gülümseme kazandırdı. "Üniversite çok daha iyi olacak. Sadece bekle. Göreceksin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Yanağıma geçmeden önce kulağıma yakın bir noktayı gagaladı. "Programımda futbol olmayacak-antrenman yok.

-Ya da babamın ofisinde zamanımı dolduracak bir iş bile olmayacak. Sokağa çıkma yasağın da olmayacak, yani sınıfta değilsek birlikte olacağız ve her geceyi benim yatağımda geçireceksin."

takılmamızı engelleyen pek çok şey vardı. Rhett haftanın birçok akşamı babasının ofisinde çalışıyordu ve futbol sezonu olduğu için okuldan sonra antrenman ve kaldırma çalışmaları vardı. Bunun yanı sıra, ailem gece yarısı sokağa çıkma yasağının peşini bırakmıyordu ve ben de hiçbir koşulda onun evinde geceleymiyordum.

Sahip olduğumuz az zaman yeterli değildi.

Kendimi her gün sürekli onu özlerken, onun bu kadar meşgul olmadığı yaz aylarını özlerken buldum.

İşte bu yüzden, Rhett ve kardeşlerinin bu hafta sonu yalnız kalacaklarını öğrendiğimde, iki geceyi de onun evinde geçirebilmek için aileme bir yalan uydurmuştum. Onlara gerçeği söylememekten nefret ediyordum, ama aynı zamanda okulumuzdaki en seksi erkeğin peşinden koşmaktan başka bir şey istemeyecek sürü kızın geleceğini düşünmekten de nefret ediyordum.

"Her kelimesi kulağa harika geliyor." Alnımı onunkine bastırdım. "Gitmeye hazırım. Hemen şimdi."

Elleri yüzüme gitti. "Bu okul yılı için hâlâ bakmamız gereken bir sürü şey var. Her şey çok güzel olacak ve ben

Yapabilsem bile zamanı ileri saramam. Bu, futbolda son sezonumu kaçıracağım ve mezuniyet için sahnede yürürken bizi atlayacağım anlamına gelir." Boynuma sokuldu. "Şimdiden balo elbiseni çıkarmanın hayalini kuruyorum."

Dudakları beni gıdıklarken kıkırdadım. "Haklısın. Bu şimdiye kadarki en iyi yıl olacak."

"Bana bir söz verir misin?" "Tamam."

"İçeri girmemiz konusunda stres yapmayı bırakacaksın."

Ne olursa olsun, kabul mektupları elime geçene kadar rahatlayamayacaktım.

Ama yine de "Elimden geleni yapacağım" diye cevap verdim.

Bağırışma ve kahkaha sesleri dışarı bakmama neden oldu. Penelope havuzda, defans oyuncusunun omuzlarındaydı ve Rhett'in küçük kız kardeşi Rowan da koşucunun . Kızlar birbirlerini suya düşürmeye çalışıyorlardı.

"Onların dışarıda içip içip eğlenmelerine, bizimse içeride üniversite işleriyle uğraşmamıza bayılıyorum." Onun eski baskısını aldım. "Ve sen bu konuda bir kez bile sızlanmadın."

"Pazartesi'den önce bu işi bitirmek istiyordunuz. Bu elimize geçen ilk fırsattı. O aptallarla kafayı bulmak için bütün gecem var." Göz kırptı.

Yine de, ona partiden önce denemelerimizi ve başvurularımızı bitirmek istediğimi söylediğimde şikayet etmemişti. Bir kez olsun dışarı çıkıp arkadaşlarına katılabilmek için bizi acele ettirmeye çalışmamıştı. Burada, benimle olmaktan son derece memnun görünüyordu ve bu da onu dünyadaki en sevdiğim insan yapıyordu.

Ve bu onu çok sevmemi sağladı.

"Bil diye söylüyorum, aklımı başımdan aldın."

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Bu kendime bir bira hak ettiğim anlamına mı geliyor? Ve biraz havuz zamanı?"

"Tek bir başvuruyu bile bitirdin mi? Ya kompozisyonunu?" Güldü.

Göğsüne vurdum. "Bunun bir isyan olduğunu düşündüğünü biliyorum ama şu işi bitirelim Rhett. Bunu daha fazla ertelemek ve son teslim tarihini kaçırmak istemiyorum - mahvoluruz."

"Babamın sahip olduğu gücü hafife alıyorsunuz."

"Hiç de öyle değil. Sadece onu kullanmak zorunda kalmayacağımızı ve kendi başımıza girebileceğimizi umuyorum. Kabul departmanının

beni kağıt üzerinde sevecek. Tüm sıkı çalışmamın gerçekten aldığımı bilmek en ödüllendirici duygu olacak."

"Bu adil."

"Yani, bitiririz ve sonra gruba katılırız." Durakladım. "Güzel mi?" Başını sallarken gülümsedi. "Lainey..."

"Evet?"

"Lainey, Lainey..."

"Yesss?"

Yüzü ısınıyordu ve gözlerinde biraz yaramazlık vardı. Ne planladığını sormadan beni havaya kaldırdı.

"Rhett? Ne yapıyorsun?" Bacaklarım ona sarıldı ve omuzlarına tutundum.

Bizi yemek odası ve oturma odasından geçirerek sürgülü cam kapıya götürdü. "Muhtemelen bir saat önce yapmam gereken şeyi yaptım."

"Hangisi?"

Kapı açıldı ve bizi dışarı çıkardı. "Seni ıslatmak." "Islak-"

Kelimeyi ağzımdan ancak çıkarabilmişim ki bizi avluya koşturup havuza atlıyordu.

Bacaklarım ve kollarım hâlâ ona sarılıyken suyun altına battık.

Üzerimde mayo yoktu, sadece bir kot şort ve bir tişört vardı, su yüzüne çıkarken ikisi de üzerime yapıştı ve damlayan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Ben sallanırken Rhett'in kolları etrafımda kaldı. Bana bakarken kıkırdadı. "Özür dilerim. Yapmak zorundaydım. Bu başvurulara kafanı takmak yerine eğlenceye odaklanmanı sağlamanın tek yolu buydu. Onları halledeceğiz, merak etme."

"Sen en kötüsüsün."

"Ama beni sevdiğini sanıyordum?" Gülümsemesi hiç görmediğim kadar büyüktü.

Gözlerimdeki suyu sildim. "Yaptım. Geçmiş zaman."

Alt dudağımı ağzına çekti ve "Sana inanmıyorum" demek için serbest bıraktı. Beni öptü. "Benim inandığım şey ise haklı olduğumu biliyor olman."

"Ne konuda haklısın?" Penelope yüzerek yanıma geldi, beni Rhett'in elinden çekip aldı ve beni kucaklamadan önce onu şakacı bir şekilde itti.

"Üniversite başvuruları üzerinde çalışmayı bırakıp eğlenmeye başlamam gerektiğini," diye homurdandım kız kardeşime.

"Bu konuda çok haklısın." Rhett'e bir pound verdi. "Lain, senin ve ateşli kızının buraya gelip bana katılmanızı bekliyordum, ama çok *uzun* sürdü. Shot! Bize shot lazım! Tekila nerede?"

Bir yandan kız kardeşimin ağırlığını taşıırken bir yandan da bizi su üstünde tutmaya çalıştım. "Bana shot yok."

"Hadi ama. Benimle asla sarhoş olmazsın." Beni havuzun kenarına sürükledi; sudan çıkmasına bile gerek kalmadan alabileceği bir şişe tekila vardı. Üç plastik bardağa biraz döktü ve Rhett ile bana birer bardak uzatarak kendi bardağını havaya kaldırdı. Sonra kolunu Rhett'in omuzlarına doladı ve onu suyun üzerinde kalmak için kullandı. "Hafta sonunu aşık çocuğun evinde geçirmeye"-ön başını Rhett'in yanağına vurdu-"ve o seksi line- backer'la takılmaya." Bakışları sığ sulara kaydı. "Aman Tanrım, çok ateşli."

"Oyun kurucumla işin bitti mi?" diye sordu Pen. Pen iç çekti. "O yaz mevsimiydi. Ben sonbahara geçtim."

"Peki iki çocuk da bunu biliyor mu?" diye sordu.

"Kimin umurunda? İşler ciddiye binecek ya da onlardan biriyle evlenecek değilim. Defansla işim bittiğinde lakros takımına geçeceğim. O çocuklar nasıl parti yapılacağını biliyor ve ben de bunu seviyorum."

"Onlar da beladan başka bir şey değil," dedi Rhett. Sesinde fark etmediğim bir endişe vardı.

Futbol takımının da taşkınlıklarıyla ünlü olduğunu düşününce bunun nereden geldiğini merak ettim.

Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Pen onu kendine daha da yaklaştırarak, "Bu bizim son senemiz," diye cevap verdi. "Bütün eğlencenin sende olduğunu söyleyen sensin, ben değil. Belki de kendi tavsiyene uymalısın." Onu serbest bıraktı ve havuzun kenarına tutunarak bardağını ortamıza koydu. "Sabah yatağınıza girip ikinizin arasında geviş getirirsem şaşırmayın. Lain kaşıklamayı sevdiğimi biliyor." Güldü. "Şerefe."

Rhett yavaşça hareket etti, ama fincanını karşıladı ve ben de karşıladım. Sonra ikimiz birlikte "Şerefe" dedik.

Onlar başlarını arkaya yaslayıp içkilerini yudumlarırken, ben de aynısını yapmaya meyilliydim, ancak tekila havuza gitmek yerine

ağzımdan.

Yapacağım son şey sarhoş olmaktı.

Birinin bu hafta sonu Penelope'ye göz kulak olması ve Rhett'in partisinin kontrolden çıkmamasını sağlaması gerekiyordu - kimsenin benden üstlenmemi istemediği ama benim kendime atadığım roller.

TEN

Rhett.

On Altı Yıl Önce

"W Ne haber Penelope?" Kızların evinin oturma odasında yürürken, kanepede uzandığı yere yaklaştığımı söyledim.

Aileleri bugün dışarıda olduğu için zili çalma zahmetine girmemiştim. Bana bakmadı ya da cevap vermedi ama gözleri açıktı ve kolları yukarı kalkmıştı, elleri dans ediyormuş gibi hareket ediyordu ama müzik çalmıyordu. Bu manzara kadar tuhaftı ki önünde durakladım.

"Pen?" Beni fark etmesini imkânsız hale getirecek şekilde onun üzerinde durdum.

Ama garip olan şey, beni görüyormuş gibi görünmemesiydi.

"Penelope?" Bekledim. "Yo!" Omzunu salladım. "Pen... merhaba? Neden bana cevap vermiyorsun?"

Elimi çektiğimde şimşek gibi doğruldu, sehpanın üzerindeki lacivert bardağa uzandı ve birkaç yudum içtikten sonra gözleri nihayet benimkilerle buluştu. Yutkunduğunda neredeyse boğulacaktı.

"Rhett!" Ağzını sildi ve bardağı masaya geri koydu. "Seni görmedim bile! Ne yapıyorsun burada? Neyse, boş ver. Ben biliyorum." Belli bir yeri değil, arkasını işaret etti. "Eğer Lain'i arıyorsan, o yukarıda. Bir yerlerde."

"Lainey'nin odasında olduğunu biliyorum."

"O zaman neden burada benimlesin? Tabii beni görmeye gelmediysen..." Dişleri dudağını sıyırdı. "Ah, Rhett, sonunda aklın başına geliyor." Sanki az önce bir puan kazanmış gibi gülümsedi. "Otur." Yanındaki yeri okşadı. "Neden benim daha iyi bir ikiz olduğumu düşündüğünü anlat bana."

Şişmiş gözbebeklerini ve ellerinin durmaksızın hareket edişini inceledim. Vücudunun duruşunda ve çenesinin sallanışında doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

Ve söylediği şey de çok saçma geldi.

Sana neler oluyor Penelope?

"Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Bu yüzden burada duruyorum." Ona doğru başımı salladım. "Biraz berbat görünüyorsun Pen ve saat daha sabahın on biri."

"Çok seksi görünüyorsun. Ve sen"-gözleri vücudumdan aşağıya daldı - "her türlü ateşli görünüyorsun." Bir yudum daha aldı ve bardağı geri verirken neredeyse düşürüyordu. Bardak, içinde ne olduğunu söyleyemeyeceği kadar koyu bir maviydi. "Ayrıca, ben gelmiş geçmiş en iyisiyim. Tıpkı senin en iyisi olduğun gibi. Tıpkı"-gülümsedi ve yukarıyı işaret etti-"o da gelmiş geçmiş en iyisi." Tekrar dans etmeye başladı, bu sefer omuzları hareket ediyor, boynu önce sola sonra sağa kayıyordu. "Duydun mu?"

Ağırlığımı değiştirdim ve kollarımı kavuşturdum, yukarı çıkıp Lainey'i bulmak yerine neden onunla ilgilendiğimi merak ediyordum. İçimden bir ses bir şeyler döndüğünü söylüyordu ve ben de bu işin aslını öğrenmek istiyordum. "Neyi duydun?"

"Kutlama

yapıyorum." "Neyi

kutluyorsun?"

"Her şey için. Tüm nedenler için." Başını çevirerek bana gülümsemesinin yan açısını verdi. "Bu baş belası"-göğsünü işaret etti

- "NYU'ya girdim. New York'a geri dönüyorum. Ait olduğum yere. Benimle gelmek ister misin?"

"Tebrikler-"

"Penelope," diye seslendi bir adam.

Burada birinin olduğunu bilmiyordum; geldiğimde garaj yolunda başka araba yoktu. Oturma odasında değildi; sesi mutfaktaymış gibi geliyordu. Her kimse, sesi belli belirsiz tanıdık .

"Pizza getiriyorum. Sucuklu mu istersin, sosisli mi?"

"Ve bu vızıltıyı öldürmek mi? sanmıyorum." Bana göz kırptı.

"Bebeğim, bu vızıltıyı devam ettirmek için daha çok var." Kafasını oturma odasına doğru uzattı. "Gerçekten aç değilsin-" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sesi kesildi.

Anthony Potter.

Lakros takımının kaptanı.

Birinci sınıftan beri bana ters gelen bir adam. Ukalalığını sevmiyordum. Lanet olası tavrını. Kendini yenilmez sanması da hoşuma gitmiyordu. Söylentiye göre, yazın arabasıyla kaza yapmış ve babası Anthony'nin ceza almaması için birisine doğru miktarda para ödemiş ve alkollü araç kullanma suçu ortadan kalkmıştı.

"Rhett." Bana doğru başını salladı.

"Anthony." Bakışlarımı Penelope'ye çevirdim.

Vücudu hâlâ bir kulüpteymiş gibi hareket ediyordu. Burada her ne oluyorsa, doğru değildi.

"Onu dinlemeli ve bir şeyler yemelisin."

"Kız kardeşime babalık yapabilirsin, bana değil." Gülümsedi ve şakacı bir şekilde bacağıma tekme attı. "Git. Seni bekliyor."

Anthony kanepeye doğru yürüyüp Penelope'nin yanına otururken, "Kızıma ne yapacağını söylemeyeceğini biliyorum," dedi. Kolunu Penelope'nin omuzlarına doladı ve dudaklarını yanağına bastırdı. "Gitmen gerek," dedi ona doğru, ama bu bana yönelikti.

Ne dediği umurumda bile değildi. "Pen?" Bakışlarını kazandığımda, "İyi olduğuna emin misin?" diye ekledim.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yanıtladı.

Onunla yüzleştirdi ve öpüşmeye başladılar.

Yeterince görmüştüm.

Bu ikisi her neye bulaştıysa, beladan başka bir şey değildi.

"Bana ya da bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin," dedim.

Merdivenlere yöneldim, sahanlığa ulaşana kadar ikişer ikişer çıktım. Koridorun sonundaki son kapıyı çaldım.

"Benim." Yanıt beklemeden açtım.

"?" Lainey yatağına uzanmıştı ve ben yaklaştıkça kollarını boynuma daha kolay dolayabilmek için dizlerinin üzerine çökerek doğruldu. "Sanki buraya gelmen çok uzun sürdü."

Yüzünü sabit tutarak onu öptüm ve yanaklarının yumuşaklığı avuçlarıma sürterken burnum onun gül kokusuyla doldu. Bana annemin gül bahçesini hatırlatıyordu ama Lainey'nin parfümü daha zengin ve çok daha seksiydi.

Ve tadı, kahretsin, çok güzeldi. Sanki ben gelmeden önce bir tür sakızlı şeker yemiş gibiydi, geri çekilip onu bedenime sararken dilim sulanıyordu.

"Ridge'i bir arkadaşımın evine bırakmam gerekiyordu ve birkaç dakikalığına senin oturma odandaydım, kız kardeşinle konuşuyordum."

Sırtı sertleşti; nefes alıp vermesi durdu. "Anthony hâlâ burada mı? Daha önce takılıyorlardı ve.. ben de yukarı gelmek zorunda kaldım." "Evet, hâlâ burada."

Bana bakmak için arkasına yaslandı. "Ondan hoşlanmıyorum, Rhett." "Benim de en sevdiğim adam değil."

"Ve birlikte olmalarından hoşlanmıyorum. Davranışları beni o kadar rahatsız etti ki onun yanında olamadım." Ağzı kapalıyken dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Pen de kendinde değildi. Onun yanındayken çok farklı."

Bu *farklılığın* ne dair bir fikrim vardı. İkisinin içki içmekten daha fazlasını yaptığına dair sağlam bir kanıtım olmadan kız kardeşini ortaya . Ayrıca, Lainey yeterince stresliydi ve ben bunu daha da artırmayacaktım.

"Onda ne buluyor olabilir ki?" Kollarını omuzlarımdan indirdi ve yatağa yığıldı.

Yanına tırmandım ve onu kendime doğru sardım. "Güzel bir zaman. Ben de öyle düşünüyorum."

"Defans oyuncusuyla işlerin yolunda gideceğinden emindim ve sonra, söz verdiği gibi, aniden kendi yolunda ilerlemeye başladı.

lakros takımı aracılığıyla. Bize onların iyi çocuklar olmadığını söylemişsiniz ve şaka yapmıyormuşsunuz."

Okul yılının başında, kız kardeşlerimi lakros takımındaki çocukların isteyeceğiniz insanlar olmadığı konusunda uyarmıştım.

Onlar benim takım arkadaşlarım gibi değildi. Onlar parti yapmayı yepyeni bir seviyeye taşıyan bir grup erkekti ve bela onları tesadüfen bulmak yerine, onun peşinden koşuyorlardı ve bunun için can atıyorlardı. "İşin iyi yanı, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorsun."

Saçlarının bir kısmını yüzünden çektim. "Gelecek yıl New York Üniversitesi'ne gidecekken olmaz. Anthony'nin oraya gideceğinden şüpheliyim, girecek kadar zeki değil."

"Sana kabul edildiğini mi söyledi?"

Başımı salladım. "Hemen şimdi. Alt katta."

"Lakros bursuyla giremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"NYU'nun lakros takımı olduğunu sanmıyorum."

İç çekti ve eli göğsüme gitti. "Daha da iyi."

Anthony'nin babasının onu alkollü araç kullanmaktan kurtaracak kadar parası ve gücü varsa, oğlunu NYU'ya sokma şansı olduğunu söylemek istemedim. Ama Penelope'nin erkeklerle olan ilişkisine bakılırsa, muhtemelen önümüzdeki ay Anthony ile işi bitecekti.

Çenesini tuttum ve bakışlarının benimkilerle kilitlenmesini bekledim. "Endişelenmen için bir neden yok ve endişelendiğini biliyorum. Kız kardeşin o okula kafayı takmış durumda ve hiçbir şey ya da hiç kimse onu oraya gitmekten alıkoyamaz. Kesinlikle Anthony Potter değil."

"Tıpkı senin USC'ye takıntılı olduğun gibi."

Sessizleşti ve başvurduğu üç okuldan geri dönüş alıp almadığını merak ettim. Çünkü arka cebimde kot pantolonumda delik açan bir kâğıt parçası vardı.

"Bugün postadan bir şey aldım." Arkama uzandım ve çarşafı çıkarıp aramızdaki küçük boşlukta tuttum. "USC'den."

"Ben de onlardan bir şey aldım." Odanın diğer ucunu işaret etti. "Masamın üzerinde. Aslında masamda birkaç şey var. Üç okuldan da haber aldım."

"Ve bana söylemen bu kadar uzun mu sürdü?"

Gerçek şu ki, Lainey söylemesine rağmen başka hiçbir yere başvurmamıştım. Gideceğimiz yer USC'ydi. Başvurularla ve ilgilenmediğim okullarla zamanımı boşa harcamak için bir neden yoktu. Ama Lainey üç başvurumun da kabul edilip edilmediğini sorduğunda

ona cevap vermekten kaçındım. Dolayısıyla yalan söylememiştim; sadece hiçbir şey söylememiştim.

Kağıdı eline tutuşturdum. "Aç ."

Kaşları çatıldı. "Ne yazdığını bilmiyor musun?"

"Seninle birlikte olana kadar bakmak istemedim."

Ayağa kalktı ve bacak bacak üstüne attı. "Çok gerginim, titriyorum."

Kıkırdadım. "Neden?"

"Çünkü bu o an, Rhett. Pek çok şeyin sonunu getirecek olan. Ya-

"Sadece aç. Lütfen."

Burada "eğer" diye bir şey yoktu. Konu bu olduğunda olmaz.

Kâğıdı kucağında tuttu, ona baktı ve önünde açılana kadar yavaşça açtı, gözleri kelimeleri taradı. Ciğerlerini doldurdu ve bana baktı, havayı tuttu, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sen de varsın."

Biliyorum. Oraya gideceğimden hiç şüphem olmadığı için söylemek istediğim şey buydu.

"Senin adına çok mutluyum. Rhett, Tanrım, sen bir süperstarsın. Hayallerinin okulu ve dediğin gibi, tam bir şans."

Hiçbir şey söylemeden, hatta tepki bile göstermeden yataktan kalkıp masasına gittim ve USC'den gelen zarfı açıp ona bakarak, "Sen de varsın," dedim.

Olacağını bildiğim başka bir şey.

Babamın bir telefon edip etmediğini bilmiyordum. Sadece eğer istersek ikimizin de USC'ye gidebileceğimize dair bana güvence vermişti. Ray Cole bir söz verdiğinde, sözü senet olurdu.

Ama bunu yazılı olarak görmek ve ona söylemek? En güzel duyuydu.

Elleri göğsüne gitti. "Ben mi? Ciddi misin?"

Sırıtmadan duramadım. "Evet."

"Hemşirelikte lisans eğitimi için mi? Tıpkı benim gibi mi?"

Kağıda bakmama gerek yoktu, o kadar emindim. "Evet, bebeğim. Tıpkı gibi."

"Aman Tanrım." Kendini bir topun içine soktu ve yatağın üzerinde sallandı. "Peki ya diğerleri? Hâlâ açılacak iki zarf var."

"Onları açmamı ister misin?"

Başını salladı.

"Merak ettiğin için mi?" diye sormadan önce kelimelerimi dikkatlice düşündüm.

"Sebeplerden biri bu."

"Peki diğerleri ne?"

"Rhett, lütfen, bu gerilim beni öldürüyor." Durakladı. "Buraya geleceğini biliyordum, zarfları açmamamın tek nedeni bu."

Merakını anlayabilirdim ama bu USC dışında bir yere gitmeyi düşündüğü anlamına mı geliyordu?

Bunun bir olasılık olup olmadığını öğrendiğimde soracağım bir soru, çünkü tüm bu endişeler boşuna olabilirdi.

Kabul mektubunu bıraktım ve bir sonraki zarfı aldım. Bu mektup Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesi'nden geliyordu. İfadeler USC'den gelen mektupla neredeyse aynı olduğu için sadece ilk cümleyi okumakla yetindim. Son zarfı aldım ve açtım, ilk birkaç satırı okuduktan sonra tüm evrakları masasına geri koydum ve yatakta ona katıldım.

Ellerini dizlerine sildi. "Ve?"

"Neden sorguladığını . Sen tam bir baş belasısın, Lainey. Tabii ki üç okula da girdin."

"Ne? Dur! Ben mi yaptım? Gerçekten mi?" Omuzlarımı sıktı. "Benimle kafa bulmuyorsun, değil mi?"

"Tebrikler, bebeğim." Sarılmak için onu kendime çektim.

O da beni sıktı. "Hepsine girebileceğimi düşünmemiştim. Gerçekten düşünmemiştim. Özellikle de Stanford'a. Bunun zor bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm."

"Eminim baban öğrendiğinde çok memnun olacaktır." Yüzüne bakmak için geri çekildim. "Stanford'a gitmen için seni zorladığını biliyorum."

"Evet." Dudağını ısırды. "."

Sormak istemedim. Ve bunu sorgulamak zorunda kalmaktan bile nefret ediyordum. "Oraya mı gideceksin?"

Elini yüzümde gezdirdi, gözlerimden başlayıp burnuma doğru ilerledi ve ağzımda durdu. "Bunu çok düşündüm, Rhett. Benim için en iyisinin ne olduğunu. Herkesin yapmamı istediğinden ziyade benim ne istediğimi."

Neden bunun sesini sevmiyorum?

Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?

"Yemin ederim her gece uykusuz kalıyorum," diye devam etti. "Ve bu, nereye kabul edildiğimi bilmeden önceydi, bu yüzden sadece

Kafamda tüm farklı senaryoları oynuyordum ve bu beni yiyip bitiriyordu." Boğazı acıyormuş gibi yutkundu. "İnsanlar kararımdan memnun olacaklar mıydı? Bunu kabul edebilirler mi?"

"Ne , Lainey?"

Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Bir seçim yaptığımı söylüyorum. Benim için neyin en iyi olduğunu ve ne istediğimi biliyorum."

"Ve bu?"

Kendimi nefesimi tutarken buldum, içim çalkalanıyordu, sanki hasta olmanın eşiğindeydim.

Eğer o Stanford'da ben de USC'de olsaydım, birbirimizden yaklaşık altı saat uzakta olacaktık ve bu ilişkinin yürümeyeceğinden korkuyordum. Olmasını isterdim ama mesafenin bizi yakınlaştırmayacağını biliyordum. Ayrı ayrı yapacağımız beraberlikler, arkadaşlarımızla içeceğimiz içkiler ve üniversiteyle birlikte gelen ve ilişkimizi her yönden sınavacak her şey de öyle.

Deneyebiliriz. Ama dört yıl ve üç yüz elli milden fazla mı?

Bu çok fazlaydı.

Parmaklarımı sıktı, dudakları yavaş yavaş sırtıtmaya başladı.

"USC." Göz kırptı. "Duh."

"Tanrım, beni öldürüyorsun." Onu kendime o kadar sert çektim ki küçük bir çığlık attı ve hemen ardından bir kahkaha attı. Bizi yatağa doğru yan yatırdım ve gitmesine izin vermedim. "Gerçekten bana Stanford'u anlatacağını sanmıştım." Onu hissetmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden onu daha da sıkı kavradım. "Kendimi kaybetmeye hazırlanıyordum."

Başını boynumdan geriye doğru eğdi ve beni öptü. "Biliyorum. Kendime engel olamadım. Seni biraz kızdırmak için mükemmel bir fırsattı - hiç yapamadığım bir şey."

"Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Diğer iki üniversiteye girip giremeyeceğini neden bu kadar merak ediyordun?"

"Açıklaması zor. Sanırım yeterince iyi olup olmadığımı, okula harcadığım onca zamanın karşılığını alıp almadığımı görmem gerekiyordu."

"Mantıklı. Herkes egosunun okşanmasına ihtiyaç duyar. Benim bunun için futbolum var, senin yok."

Gözlerini devirdi ve güldü. "Ve sonra babamı sırtımdan uzak tutmak için yapmam gereken bazı şeyler vardı. Stanford'un uygun olup olmayacağı bana bağlı. Ama ben düşünmüyorum. Oraya gitmek gibi bir arzum yok ve o da beni buna zorlayamaz. Ayrıca, Pen NYU'ya gidiyor. Stanford'a başvurdu ama ailedeki herkes onun

oraya gitmeyeceğini biliyor.

O içeri girse bile. Bu yüzden onu değil de beni itmesi adil olmazdı."

"Ya ödemezse? Bu fikrini değiştirir mi?"

Eli önce boynuma sonra göğsüme indi. "Öğrenci kredisi alacağım. Bundan korkmuyorum."

Başparmağımı dudaklarında gezdirdim ve her nefes alışımında gül kokusunu içime çektim. "Noel önümüzdeki hafta, yani sadece sekiz ay sonra gidiyoruz." Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Bunu yapacağız, Lainey."

"Öyleyiz ve ."

ELEVEN

Rhett.

Günümüz

I Bir elimde dolu bir bardak viski, diğerinde yanan bir esrarla
battaniyenin altına gömülmüştüm, duman yatağımı ısıtıyordu,
sadece

Bu gece striptiz kulübündekeyken hayal ettiğim gibi.

Ama o zamandan zamana çok şey oldu.

Ne içki ne de ot, içtiğim hiçbir şey bana yardımcı olmuyordu.

Lainey'i aklımdan çıkaramıyordum.

Onun sesini.

Kokusu.

Beni sarsarak uyandırdığında yüzünün aldığı şekil.

Onun huzuruna geri dönmek hazırlıklı olduğum bir şey değildi.

İçimde tetiklediği duygular da öyle.

Ama o aynı şekilde hissetmediğini açıkça belirtmişti. Beni etrafında istemiyordu. Onu beklememi istemiyordu.

Gitmemi istedi.

Bu dinlediğim anlamına gelmiyordu.

Adımlarımı kaldırımdan aşağı ve küçük tepelerin üzerinden geri çektikten sonra, otoparkın arkasındaki bir ağacın arkasına saklandım. En gurur duyduğum an değildi. Sadece arabasına sağ salim ulaştığından emin olmak istemiştim.

Kahretsin, kendime söylediğim buydu zaten.

Ama aynı zamanda onu daha fazla görmek istiyordum ve bu, onun otoparktan geçip bir cipe binerek uzaklaşmasını birkaç saniye izlemek anlamına gelse bile alabileceğim her şeyi alırdım.

Aracın kendisine mi yoksa ailesine mi ait olduğunu merak ettim. Aklıma takılan pek çok sorudan biriydi ve sonu gelmeyen bir listeye ekleniyordu.

Onun kayboluşunu izledikten sonra eve gitmek için bir araç kiraladım ve o zamandan beri bu noktadaydım.

Onca yıl onu görmeden yaşamak başka bir şeydi. Sesini duymadan. Onun dokunuşunu deneyimlemeden.

Ama gece üçü de oldu.

Arka lambaların küçük kırmızı lekelere dönüştüğünü görmek beni her zerremi tüketecek şekilde kederlendirmişti. Boştum. Kaybolmuştum. Uzun zamandır sahip olmadığım bir şey için çaresizdim.

Bu duyguyu uyuşturamadım.

Arkamda bıraktığım boşlukları dolduramadım.

Lanet kafamdan çıkamadım.

Her yutkunuşumda, dudaklarımı lanet ıslak kağıdın ucuna her dolayışımda, gözlerimi her kapayışımda o oradaydı.

Bana bakıyordu.

Benimle konuşuyordu.

Bana dokunuyorsun.

Ellerimin içindekini kavramasına, sıkmasına, onun yüzü olmasını dilemesine engel olamıyordum.

Bu yatak lanet bir hapishane gibiydi ve zihinsel olarak çok uzun süredir hapishanedeydim. Çıkmam gerekiyordu. Lainey'nin bu gece neden orada olduğunu çözmem gerekiyordu.

Bu cehennem çukurunda zaman harcayarak bu bilgiyi elde edemezdim. Araba kullanacak kadar ayık olmadığım için asistanımı aradım.

Biraz önce onu ölü uykusundan uyandırdım ve gelip beni söyledim. Ridge ya da Rowan'dan da aynısını yapmalarını isteyebilirdim. Ben

sadece

onlarla birlikte oraya gitmeye hazır değildim. Ağızlarından dökülecek soruların üstesinden gelmek istemiyordum. Aslında hiç konuşmak istemiyordum.

Trista en güvenli seçenektir. Geçmişimi bilmiyordu -en azından ben bildiğini düşünmüyordum- ve ona söyleneni yapacaktı.

TRISTA

Dışarıdayım.

Mesajını okuduğumda telefonum parladı ve battaniyeyi tekmeleyerek çıkardım, sigarayı kül tablasında söndürdüm ve tökezleyerek kapıya doğru yürüdüm. Yolcu koltuğuna tırmanmadan önce kapının arkamdan kapandığını duydum.

"Leş gibi kokuyorsun," dedi usulca.

"Lanet olası sefaletten, biliyorum." Yanımda getirdiğim bardaktan bir yudum aldım.

"Ya kenara çekilirse?" Çoğunlukla dolu olan fincana doğru başını salladı.

"Sen daha Hollywood Hills'ten çıkamadan gitmiş olacak." "Ya garaj yolunun dışında bekleyen bir polis varsa?"

Bu bölgedeki tek polisler ünlü komşularımın tuttuğu polislerdi ve onlar da lanet olası açık bir konteyner için birini kenara çekmek için orada değillerdi.

"Cezayı ben öderim," diye bağırdım. "Sür."

"Nereye gittiğimi söylemek ister misin?"

Elimi uzattım. "Telefonunun kilidini aç ve bana ver."

Cep telefonunu avucuma koyduğunda, Haritalar uygulamasını açtım ve adresi yazıp Git'e bastım. Sesli yol tarifleri hoparlörlerinden çalmaya başladığında, garaj yolumdan çekildi ve bir sonraki talimatlar dizisini takip etti.

"Gecenin bir yarısı beni neden aradığını ya da neden bu saatte arabamda sek içki içtiğini, bir barın zemininden yeni kalkmış gibi koktuğunu bana söylemek zorunda değilsin ama iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor" dediğinde evime on beş metreden fazla yaklaşmamıştı.

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve yanana kadar yutkundum. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Direksiyonu iki eliyle kavradı ve bana hızlı bakışlar fırlattı. "Bu benim işimin bir parçası."

"Değil."

"O zaman bunu sizi önemseyen birinden gelen dostça bir jest olarak kabul edin."

Pencereden dışarı bakarken iç çektim. "Ben ."

Çünkü bugün, o çok aşık olduğum kadını görmüştüm.

Son on beş yıldır hayalini kurduğum kadın.

Herkesi kendisiyle kıyasladığım ve boy ölçüşemediği kadın.

"İyi birine göre hiç de öyle görünmüyorsun. Ya da öyle görünmüyorsun." Durakladı. "Ya da koklamıyorsun. Burada kuru kusmanın eşiğindeyim."

İçkinin geri kalanını içtim ve bardağı bardak tutucularından birine koydum. "Daha iyi misin?"

Güldü. "Kesinlikle hayır." Tekrar sessizleşti. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, çok iyi bir dinleyiciyimdir."

"."

"Bu adil. Sadece yapabileceğini bilmeni istiyorum."

Gözlerimiz kırmızı ışıktaki birleşti ve ben hiçbir şey söylemedim. Yeterince konuşmuştum.

Bu noktada sohbet, düşüncelerimin önüne geçiyordu ve şu anda düşünmem gereken bir sürü şey vardı.

Koltuğu birkaç santim geriye yasladım ve ön camdan manzarayı seyrettim. Yol uzak değildi, birkaç milden fazla değildi. Uykumda bile yapabileceğim bir yolculuktu. Ama Trista Taylor'ların sokağından döndüğü anda, anılara hazırlıklı değildim.

İçime akın ettiler.

Garaj yolunda öpüşürkenki görüntülerimiz.

Onu yatağında çıplak yakaladığım zamanlar. Bir de kötü olanlar vardı.

O duvarların içinde dökülen gözyaşları, haykırılan sözler ve çektirilen acılar gibi beni titreten şeyler.

Acı vardı.

Kızgınlık.

Nefret.

Bunların hepsine ben sebep

olmuştum. "Yavaş git," diye

uyardım.

Trista arabayı yürüme hızında sürdü ve sokağın derinliklerine inip evlerinin bulunduğu çıkmaz sokağa yaklaştığında göğsümde bir yığılma oldu ve boğazıma lanet bir düğüm takıldı.

Evleri görünür görünmez, araba yolundaki cipi gördüm. Lainey'nin bu gece kullandığı cipin aynısıydı.

Nabzım hızla atıyordu. "Işıklarınızı kapatın."

"Ama hala araba kullanıyorum-"

"Kapatın şunları!"

Gecenin bir yarısıydı. Bu evlerin hepsinde olmasa da çoğunda dış kamera olduğundan emindim. Farlarının herhangi bir alarına neden olmasını ya da istenmeyen dikkatleri üzerine çekmesini istemiyordum.

"Beyaz olan." Uygulaması ona ne kadar uzağa gideceğini ve ne zaman duracağını söylese de evi işaret ettim. "Buraya park et." Parmağım onlarınkinden hemen önceki eve gitti.

Çimlerin üzerinde kenara çekti, açısı sadece ön tarafı değil, yan tarafı da gösteriyordu.

Ben cipin plakasını ezberlerken Trista "İnecek misin?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman neden buradayız?"

nereye gittiğimizi ya da neden beni almasını istediğimi söylememiştim, bu yüzden bunun biraz tuhaf görünmesini anlayabiliyordum.

Ama bu doğru bir cevabı hak ettiği anlamına gelmiyordu. "Çünkü burada olmam gerekiyor."

Arabayı kapattı. "Tamam."

Sırtımı dikleştirmek için koltuğu yukarı kaldırdım ve iki katlı evin dış cephesine baktım. Ne aradığımı bilmiyordum. Ne bulmayı umduğumu. Neden buraya gelmenin aklımdaki her şeyi çözeceğini düşünmüştüm.

Anladığım tek şey, cipin varlığının bana Lainey'nin ailesiyle kaldığını söylediğiydi.

Ama ne kadar için?

Peki ne zaman dönmüştü?

Bu cevapları kesinlikle ön kapının her iki yanındaki çiçek tarhlarında ya da dış cephedeki sızıda bulamazdım ama bakışlarım ikinci kata doğru yükseldiğinde bir şey dikkatimi çekti. Bir ışık az önce

açıktı. Evin tüm düzenini bildiğim için o odanın Penelope'ye ait olduğunu biliyordum.

Ama pencerenin önünde beliren kişi o değildi. İkiz kardeşiydi.

Lainey.

Camın önünde durmuş, dışarıya bakıyordu.

"Kahretsin, beni görmesini istemiyorum." Eğildim ve kendimi olabildiğince gösterge panelinin arkasına sakladım.

"Merak etmeyin, gitti ve de gördüğünü sanmıyorum."

Önce Trista'ya sonra da ön camdan dışarı bakarak söylediklerinin ilk kısmını doğruladım. Işık açık kaldı ve birkaç saniye içinde Lainey yeniden ortaya çıktı. Ama yine pencerenin önünde durmak yerine, pencerenin yanında volta , bana önce yüzünü sonra da sırtını gösteriyordu.

Durmadı; sadece devam etti.

"Biliyor musun... o da senin kadar üzgün görünüyor," diye fısıldadı Trista. Bunu nereden biliyordu ki?

Lainey'nin yüzünün ayrıntılarını göremeyecek kadar uzaktaydık. Görebildiğimiz tek şey, ellerinin yerleşimi, saçlarını nasıl karıştırdıkları, ensesini nasıl kavradıkları ve sanki rahat bir pozisyon bulamıyormuş gibi sürekli hareket ederek başının tepesinde nasıl düz durduklarıydı.

Gecenin bir yarısı kıpırdamadan duramayan ellerle volta atmanızın tek bir nedeni vardı.

O da benim kadar berbat durumdaydı.

"Gitmek istiyor musun?" Trista sordu. "Yoksa o ışığı kapatana kadar bekleyip sonra mı gitmek istersin?"

Trista'ya bakmadım. Gözlerimin olması gereken tek bir yer vardı, o da Lainey'nin üzerindeydi. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Işık açık ya da kapalı, bir süre burada olacağız."

"İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı."

TWELVE

Rhett.

On Altı Yıl Önce

"Y Titriyorsun." Elim arabamın kaloriferini açmak için Lainey'nin kalçasından ayrıldı. "Merak etme, bir dakika içinde burası ısınacak."

Çıplak kollarını ovuşturdu. "Neden bu kadar üşüdüğümü bilmiyorum."

Tenimin verdiği hissin süreci daha da hızlandıracağını umarak ensesini tuttum ve ışığa doğru döndüm. "Muhtemelen dışarısı buz gibi olduğu içindir."

"Ama üşümüyorsun."

Güldüm. "Ben hiç üşümem."

"Los Angeles'ta büyüdün. Bu nasıl mümkün olabilir? Hava yetmişin altına düştüğü anda çoğu insan ne yapacağını bile bilemez. Bir de sen varsın, yılın on iki ayı, günün yirmi dört saati saunadasın."

"Ne diyebilirim ki bebeğim? Ben sadece ateşliyim." Ona göz kırptım.

"Evet, ." Kıkırdadı.

Ona sinsi bir gülümseme verdim ve tekrar yola odaklandım. "Her zaman üşüdüğün düşünülürse bu işe yarıyor."

Telefonunu kucağında durduğu yerden kaldırdı. "Pen mesaj atmayı bırakmıyor. Çoktan partiye gitmiş bile." Derin ve yüksek bir nefes aldı. "Ne zaman geleceğimizi bilmek istiyor."

"Akşam yemeğinden sonra" -hızla ona tekrar baktım- "sen de uygun ."

Tırnaklarıyla bir cevap yazdığını duydum.

"Bakalım bana bunun çok geç olduğunu ve hemen oraya gitmemiz gerektiğini söylemesi ne kadar zaman alacak-evet, haklıydım, o mesaj az önce geldi."

"Kahretsin, çok hızlı."

"Hiçbir fikrin yok." İnledi. "Partide yiyebileceğimizi söyledi."

Parti Travis'in evindeydi, futbol takımından bir çocuk her yıl yeni yıl eğlencesi düzenlerdi ve bu bizim lisedeki son yılımız olduğu için şimdiye kadar düzenlediği en büyük parti olacaktı. Tüm futbol arkadaşlarım orada olacaktı. Penelope'nin nasıl oynadığını bildiğim için lakros takımı da orada olacaktı.

Yaşayacağımız eğlencenin yanı sıra, ilginç bir gece olacağı kesindi.

Lainey ve ben yılbaşı gecesi ne yapmak istediğimize karar verirken, eğer bir partiye gidersek en azından baş başa vakit geçirebileceğimizden emin olmak istemiştim. Çünkü oraya vardığımızda -eğer Travis'e gitmeye karar bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Bu yüzden akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım.

Ama Penelope şu anda olduğu gibi ona ne zaman bok atsa kızım suçluluk duygusuna kapılıyordu. Lainey'nin içi parçalanırdı ve ben onun böyle hissetmesini ya da böyle bir duruma düşmesini istemezdim.

"Geri dönüp bizi partiye götürebilirim. Yemin ederim sorun olmaz."

Eli hâlâ başının arkasında duran koluma gitti ve sıktı. "İstediğim bu değil. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayır cevabını kabul etmiyor-" Telefonu çalıyordu. "Arayan o. Tabii ki o."

"Cevap verecek misin?"

"Başka seçeneğim yok." Telefonu kulağına götürdü. "Merhaba Pen." Penelope'nin ne dediğini duyamadım. Sadece şunu duyabiliyordum.

Lainey, "Mmhmm," ve "Tamam," dışında tek bir kelime bile söyleyemedi.

Bunun gibi birkaç cevaptan sonra telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

"Ben mi?"

Boynunu bırakmamı bekledi ve telefonu elime tutuşturdu. "İyi şanslar."

Telefonunu kulağıma dayadım.

"Kalem-" "Aşık çocuk."

Kıkırdadım. "Öyle mi?"

"Henüz gelmemiş olman tamamen saçmalık ve bu gece arabayı kullanan sen olduğun için seni suçluyorum. Şu anda kız kardeşime ne yapıyor olabilirsin ki daha sonraya kadar buraya gelmek istemesin? *Ahhh*, bekle, biliyorum... onunla yatıyorsun, değil mi?"

Yüce .

Ağzından hiç uygun bir şey çıkmadı. "Pen-"

"Rhett, çok pissin. Senin gibi bir yakışıklıyı nereden bulabilirim, ha? Tek derdi beni memnun etmek olan bir adam. Hiç tanıımıyorsun, değil mi? Kendin dışında tabii." Gülüşü şeytanca geliyordu. "Bir gün. Ah."

Yolcu penceresinden dışarı bakan Lainey'ye baktım. "Dinle-"

"Hayır, sen dinle. Kıçını hemen burada istiyorum.

mi?" "Seni çok net duydum Penelope."

"Yakında görüşürüz, aşık çocuk."

Telefonu Lainey'nin kucasına bıraktım. "O zor biri."

"Bunu biliyorum."

Elim bacağında kaldı ve aşağı yukarı ovuşturdu. "Söz veriyorum, ne yapmak istersen benim için sorun değil. Kendini arada kalmış gibi hissetmeni istemiyorum. Herhangi bir akşam yemek yiyebiliriz-"

"Pen istediğini alıyor ve bu da partiye gitmemiz. Birkaç saat sonra orada olsak ne olur? Bütün geceyi onunla geçireceğiz. Bu fazlasıyla yeterli."

Kırmızı ışıktaki yavaşladım. "Doğru."

Bana doğru döndü. "İşin komik yanı, oraya vardığımızda ya umursamayacak kadar kafayı yemiş olacak ya da bir adamla birlikte olacak ve gecenin geri kalanında bizi görmeyecek."

Başımı salladım. "Muhtemelen doğru da."

"Yani tüm bu dırdırlar boşuna." Saçımın arkasıyla oynadı. "Sadece her durumu kontrol etmek istiyor ve istediğini elde etmeyi seviyor. Çoğu zaman aldırmiyorum. Ama bazen beni çıldırtıyor."

"Şu anki gibi."

İç çekti. "Şu anki gibi."

"Kardeşleriniz olduğunda böyle olur. Benimkiler de farklı değil. Bir çocuktan sonra durmamaları ailelerimizin suçu. Sanırım sizin durumunuzda tam olarak duramadılar."

"Ya kontrolü ben istersem?" Sesi yumuşaktı, sanki bu olasılığı tartıyormuş gibiydi. "Ya *istediğimi* elde etmek istersem?"

"Bunu engelleyen tek kişi sensin, Lainey."

Bir dakika sessiz kaldı. "Haklısın." Eli saçlarımın arasında dolaştı ve durdu. "Kenara çeker misin?"

"Şimdi mi?" Kaşlarım

havaya kalktı. "Evet."

Bir dönüş daha yaparken ona baktım. "Restorana daha on dakika var. Sen iyi misin?"

"Ben . Sadece kenara çekmeni istiyorum... Henüz restorana gitmek istemiyorum." İlerideki bir alışveriş merkezini işaret etti.

"Oraya gir. Mağazaların çoğu kapalı görünüyor. Arkadan dolaş."

Benden bunu neden istediğini ya da aklının nerede olduğunu bilmiyordum ama arabayı girişe sürdüm ve yavaşça binanın etrafında ilerledim.

Eli tekrar havaya kalktı ve park alanının ortasında, ışıklardan ve arabalardan uzak bir noktaya yöneldi. "Şuraya park et."

İki çizginin arasına geri geri girdim ve arabayı durdurdum.

Emniyet kemerini çözdü, vücudu tamamen benimkine dönüktü. "Senden bunu yapmanı istediğim için deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Fındık mı? Hayır. Meraklı mısın? Evet." Ellerimi direksiyondan çektim.

"Adil." Telefonunu önündeki yere koydu. "O zaman sanırım sana fikrimi göstermem gerekiyor." Kolçakların üzerinden tırmandı ve kucağıma oturdu. "Kontrolü geri alıyorum." Kollarını boynuma doladı.

Aletim anında sertleşmişti, ellerim onun yanlarında aşağı yukarı sürtünüyordu. "Beni arabamın ön koltuğunda sikmek mi istiyorsun?"

Burada ışık olsaydı, yanaklarının kızarıklığından patladığını göreceğimden emindim.

Lainey'nin yaramaz bir tarafı vardı ve hemen hemen her şeye açıktı. Ama iş ne istediğini söylemeye geldiğinde son derece utangaçtı.

Bu onun için çok önemliydi.

" olur mu?" Sesindeki çekingenlik çok açıktı.

"Sorun olup olmadığını bana sormana hiç gerek yok." Göğsünün üst kısmını öptüm. "Seni her zaman becermek istiyorum, Lainey. Tek düşündüğüm bu." Dudaklarım boğazına doğru hareket etti. "Hayalini kurduğum şey." Yüzünü kendime doğru çektim. "Sana asla doyamayacağım."

Ağzımız birbirine değdiği anda inledi.

Elleri kucağımdaydı, kotumun düğmelerini açıyor, fermuarımı indiriyor ve aletimi çıkarmak için içeri uzanıyordu.

Her adımı aceleyle atması beni ne kadar istediğini gösteriyordu.

Bu şimdiye kadarki en ateşli şeydi.

Bacaklarını açtığında, elbisesi beline doğru kalktı ve elimi altından geçirdim. Külotunu çıkarmaya ya da yolumuza çıkacakları ya da bize sürtünecekleri tarafa kaydırmaya çalışmadım. Sadece yırtıp çıkardım.

"Bunu beklemiyordum." Güldü.

"Partide nereye eğildiğine dikkat etsen iyi olur, yoksa birileri epey bir görüntü alacak." Ona daha sıkı sarıldım. "Sadece benim olan bir manzara."

"Rhett-" Parmağımı amının üzerinde gezdirdiğimde sesi kesildi. "Evet!"

İçine daldırmadım; sadece başparmağımı kullanarak onu ileri geri okşadım ve zaten orada olan ıslaklığı yaydım.

Ben onunla dalga geçerken o da sikimi pompalıyor, ucuma kadar yükselip dibime kadar iniyordu.

"Lainey..." İnlemelerim ona ne kadar iyi olduğunu ve beni nasıl hissettirdiğini anlattı.

Elbisesi karmaşık bir şekilde boynuna dolanmış olduğu için onu çıkarmaya çalışmadım. Onun yerine kumaşın üzerinden memelerini avuçladım ve sert meme ucunu çekiştirdim.

Nefes nefese, "Sana ihtiyacım var." dedi.

Sanki düşüncelerimi okuyor .

Yukarı kalktı, ucumu amına doğru yönlendirdi ve ben tamamen içine girene kadar vücudunu şaftımın uzunluğuna batırdı.

"Sanırım bana ihtiyacın var. Çok ıslaksın."

Ve sıkı, beni içten sıkıştırıyor, titreşiyor.

Koltuğu biraz geriye yatırdım ve ona daha fazla hareket alanı .

Almak için.

O da öyle yaptı, hemen üzerime çıktı, hiç vakit kaybetmeden kalçalarını ileri doğru savurdu, bana doğru yükselip alçaldı.

"Tanrım, Lainey." Klitorisini kaydırdım ve anında nefes aldığını duydum, ardından hızını artırdım. "Bu iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Evet!" Elleri omuzlarımdaydı, başı doğru eğilmişti ve tüm boğazı açıktaydı. "Daha fazlasını istiyorum!"

Bunu söyleyebilirim.

Sanki şimdi boşalmak istiyormuş gibi üzerime biniyordu.

Arabamda olduğumuzu -alıştığımızı kıyasla biraz daha sıkışık bir pozisyon- ve çok uzak olmayan bir akşam yemeği rezervasyonumuz olduğunu göz önünde bulundurarak, bunu uzatmayacağını varsaydım.

Beni bu şekilde alıp çalıştırması uzun sürmeyecekti. O bu pozisyondayken başparmağımla birkaç fiske daha vurursam çılgılık atmaya başlayacaktı.

Kahretsin, ben de olurum.

Klitorisine masaj yaptım ve etrafımda sıkılaştı, öncekinden daha hızlı aşağı daldı, beni içeriden kavradı.

"Siktir!" diye nefesi kesildi. "Ah!"

Çok yakındı. Hissedebiliyordum.

Ve bunun bana yaptığı şey taşaklarımın karıncalanmasına neden oluyordu. Özellikle de tüm aletimi yutarken, her iki tarafa da emin bir şekilde dönüyor, tekrar bırakmadan önce ucuma kadar emiyordu.

"Lainey!" İçimde bir dalgalanma başladı. "Beni boşaltacaksın."

"Ben zaten oradayım."

Onu yönlendirmek için değil ama tutunmak için belini kavradım çünkü içimden fışkırmak üzere olan şey en ezici yoğunlukta ve hızla artıyordu.

Saçlarının arkasını avuçladım ve dudaklarını kendime doğru çektim. "Sikeyim evet." Kalçalarımı yukarı doğru eğdim. "Sür şu siki."

Amından bir ıslaklık dalgası geldi ve ben kayarken beni kapladı. Ve tam daha fazla daralamayacağını düşündüğüm anda, daha da daralmaya başladı.

"Rhett!" Havayı içine çekti. "Evet! Geliyorum!"

Birlikte hareket ettik, vücutlarımız birbirine çarptı ve ben onun klitorisini öğütürken, kendimi onun içine boşalttım.

"Aynen öyle." Her bir dalganın içinden geçerken ses tonum sertti.

Birkaç sürüşten sonra, itişlerimiz yumuşadı; yavaşladılar ve aramızda sadece durgunluk ve nefesler kalana kadar tamamen söndüler.

Kollarımla ona sarıldım, ellerim yüzüne değene kadar . "İstediğin zaman kenara çekmemi söyleyebilirsin bebeğim."

Güldü. "Bundan hiç şikayet etmeyeceğini mi söylüyorsun? Duyduğum şey bu mu?"

"Duyduğun şey bu."

Gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu." Onu öptüm.

"Bayıldım."

"Biliyorum."

"Ve seni seviyorum."

"Aynen." Beni gagaladı. "Şimdi yemeğe gidelim."

THIRTEEN

Rhett.

Günümüz

MCole ve Otelleri'nin merkezindeki ofisimde masamın üzerinde duran cep telefonum çaldı.

Ekran.

Ne oluyor lan? Neden herkes beni bırakmıyor?

Telefonu kulağıma götürdüm ve "Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Saat sabahın yedi buçuğuydu. İstedğim son şey lanet olası bir gevezelikti.

Cevap verdiğime bile inanamadım.

"Cuma gecesi striptiz kulübünden ayrıldığından beri sana mesaj atıyorum," dedi. "Bana cevap yazmadığın için hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istedim."

Yüz yıl önceymiş gibi geldi.

O zamandan beri hayatım, beni bir uçurumun kenarında sallanırken bırakarak bir sekiz yaptı.

"Bugün daha Pazartesi," diye cevap verdim.

Her yıl bu zamanlar söz konusu olduğunda bir hafta kuralını biliyordu. Mesajına cevap vermeyi bırak, neden telefonu açmamı bekliyordu ki?

"Senden haber almamak için çok uzun bir süre. İyi misin?"

Ben miyim? O ciddi mi?

Lainey'e rastlamamış olsaydım bile, kardeşim bana bunu sormaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Gülmek istedim ama ses boğazımda oluşmadı. Artık hiçbir şeyi komik bulmuyordum.

"Bunun yerine şunu sorsam nasıl olur: Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Yumruğumu masama vurdum. "Bir sürü lanet şeye ihtiyacım var."

"Rhett-"

"Sihirbaz değilsen, o zaman hiç sorma."

Verdiği nefesten çıkan hava hoparlöre çarptı ve kulağımın karıncalanmasına neden oldu.

"Daha sonra bir şeyler içmek için buluşmaya ne dersin?"

"Ofise mi gidiyorsun?" keserek sordum.

Ofisime gelip kapıyı kapatması ve konuşmak istemesi kolay olurdu. Ama en azından onun istediği gibi, duvarlarımın yıkılabileceği ve ona son zamanlarda olan her şeyi anlatabileceğim birkaç içki içmeyecektim.

Yakında bir noktada ona gerekecekti, özellikle de asistanımızı Lainey'i takip etmesi için görevlendirdiğim için, ama ona ya da Rowan'a bir şey söylemek zorunda kalmayı elimden geldiğince ertelemek istedim.

Sadece bu konuda konuşmak istemiyordum. "Jana'ya gidiyorum."

Bebek annesi. Artık birlikte değillerdi ve bir süredir de değillerdi ama Daisy'nin hatırı için profesyoneller gibi birlikte ebeveynlik yapıyorlardı.

"Daisy'yi almaya mı?" Ben sordum. "Ne, onu ofise mi getiriyorsun?"

"Onu okula birlikte götüreceğiz." Birinci sınıftaki ilk günü.

Unutmuşum.

Sikeyim.

"Siz mükemmel ebeveynler değil misiniz?" Öfkelendim. "Okulu olması çok kötü. İşten kaytarıp bütün günümü

kızımlla."

Bu dünyada aklımı başıma getirebilecek bir şey varsa o da Daisy'ydi.

"Onu bu hafta sonu geri alıyorum. Neden Cumartesi sabahı uğrayıp onu bir günlüğüne dışarı çıkarmıyorsun?"

Bir günden çok daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Pazar sabahı onu geri getirmeme ne dersin? Senin için sorun olur mu?"

"Benim sorun değil."

Göğsümde bir rahatlama hissettim.

Sadece birkaç saniye sürdü ama en azından geldi.

"Ofise gittiğinde görüşürüz." Telefonu kapattım.

Ekрана bir mesaj geldiğinde telefonum masama ulaşmamıştı bile.

TRISTA

Evden çıktı ve bir gitti.

BEN

Yalnız mı?

TRISTA

Hayı

r.

Trista'nın görevi Lainey'nin gözünün önünden ayrılmasına izin vermemektir. Bunun ne anlama geldiği ya da neleri içerdiği umurumda değildi; asistanımın gözlerinin her zaman onun üzerinde olmasını istiyordum. Bunu yaparken de kimliğinin açığa çıkmasına izin vermeyecektim. İhtiyacım olan son şey Lainey'nin onu takip ettirdiğini bilmesiydi.

BEN

Kiminle beraber?

Nefesimi tuttum, başparmaklarım harflerin üzerinde geziniyordu.

TRISTA

Başka bir kadın.

İçimden daha fazla rahatlama geçti. Nedenini bilmiyordum. Biriyle çıkıyor ya da evli olabilirdi ve eğer öyleyse hiçbir şey hissetmeye hakkım yoktu. Benim olalı on beş yıl olmuştu. Ama içimden bir ses uzun süreli bir ilişkisi varsa ya da evlenmişse

Instagram'da adamın fotoğrafını paylaşmış. Hesabı açtığından beri sadece tek başına ya da başka kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını paylaşmıştı.

BEN

Gittiğinde bana haber ver.

TRISTA

İş ne olacak? Bugün ofiste olmamı istemiyor musun?

BEN

Sana ne yapmanı istediğimi söyledim.

TRISTA

Size ve Ridge'e kim yardımcı olacak?

BEN

Şu anda endişelenmen gereken tek şey Lainey'i kaybetmediğinden ve seni görmediğinden emin olmak.

TRISTA

Alışveriş merkezinde.

BEN

Yalnız mı?

TRISTA

Evet. Ama alışveriş merkezine gitmeden önce biriyle öğle yemeği yedi. Bir erkekle.

BEN

Bana söylememiştin.

Detaylara ihtiyacım var. Kim o? Neye benziyor? Lanet olası adı ne?

TRISTA

Birkaç fotoğraf çektim. Elimdeki tüm bilgi bu kadar.

Gelen ilk fotoğraf Lainey ve onu bir masada karşılıklı otururken gösteriyordu. Gülümseliyordu; dokunmuyorlardı da. Sadece konuşuyorlarmış gibi görünüyordu. Gönderdiği ikinci fotoğrafta adamın çok daha iyi bir açısı vardı. Onu incelediğimde tanıdığımı fark ettim.

Birkaç kez tanıştığım kuzeni Benny'ydi.

BEN

Beni haberdar et. Yeni bir yere gittiğinde mesaj ve kiminle olduğunun fotoğrafını istiyorum. Anladın mı?

TRISTA

Evet.

BEN

Ve eğer herhangi bir noktada, onun havaalanına gittiğini hissedersen, bana ulaşmanı istiyorum. Ne yapman gerektiği umurunda değil, bul beni.

TRISTA

Bir apartmanın kiralama ofisinden yeni çıkmıştı ve elinde bir anahtar vardı. Anahtarın arabası için olmadığına eminim.

BEN

Nerede?

TRISTA

Batı Hollywood.

BEN

Bana adresi gönder.

Şimdi nereye gidiyor?

TRISTA

Görünüşe göre ailesinin evine gidiyor.

TRISTA

Birkaç boş kutu aldı ve onları ailesinin evine taşıyor. Tüm işaretler onların evinden Batı Hollywood'daki apartmana taşındığını gösteriyor.

BEN

Yaptığında, bilmem gerek.

TRISTA

Beni hala ofiste istemiyor musun?

BEN

Tam olarak ne yapıyorsan onu yapmanı istiyorum.

TRISTA

Az önce İK'dan bir e-posta aldım. Özel dedektifiniz olarak ofisten uzakta geçirdiğim her günü tatil süremden düşmüşler. Rhett, lütfen bir şeyler yap.

BEN

Ben hallederim.

TRISTA

Belki de ofise geri dönmeliyim? Ve bunun yerine gerçek işimde çalışmaya başlamalı mıyım?

BEN

Trista, bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin. Şimdi beni yüzüstü bırakma. Sana ihtiyacım var.

TRISTA

Sadece İK ile başımın belaya girmesini istemiyorum.

BEN

Ben şirketin sahiplerinden biriyim. Onlara tatil zamanınızı geri vermelerini söylediğimde İK benimle tartışmayacaktır. Endişelenmeyi bırak.

TRISTA

İK'dan bir e-posta aldım. Teşekkürler, Rhett. Şimdi çok daha iyi hissediyorum.

BEN

Lainey'den haber var mı?

TRISTA

Mutlu saatler için bir arkadaşıyla birlikte. Hemen fotoğrafını gönderiyorum.

BEN

Erkek mi? Kadın mı?

TRISTA

Ona o kadar benzeyen bir kadın ki ikiz olabilirler. Gülümsemeleri bile aynı, çilgınca.

Son mesajını okurken midem çalkalandı, ellerim yumruk oldu. Göğsümde bir yanma vardı, sanki biri benzin havuzuna yanan bir kibrit düşürmüş ve alevler asidin bağırsaklarımdan yükselip boğazıma hücum etmesine neden olmuştu.

Kapalı parmaklarımla ateşin ortasına vurarak içimdeki yiyeceğe içeride kalmasını söyledim.

Telefonum başka bir mesajla titreyip Trista'nın gönderdiği fotoğrafın ulaştığını söylediğinde gözlerim kapalıydı.

Ona bakamadım.

bile olamadım.

Telefonumu masanın üzerine bıraktım, sandalyemi geri çektim ve ofisimden çıktım.

Ridge'in kapısının önünden geçerken, "Hey, Rhett, gidiyor musun? Konuşmam gerek-"

Arkamı dönmedim.

Cevap vermedim.

Başka bir şey söylerse, dinlemeyi bıraktım.

Arabama ulaşıp sürücü koltuğuna oturana kadar yoluma devam ettim. Birinci vitese taktım ve park yerinden çıktım.

TRISTA

Dairesine taşınmayı yeni bitirdi. Kuzeni ve babası tüm kutuların binaya taşınmasına yardım etti. Şimdi bir mobilya mağazasında çalışıyor.

BEN

Onu takip etmeye devam et.

TRISTA

Şu anda nerede yaşadığını bildiğin halde mi?

BEN

Onu takip etmeye devam et.

TRISTA

Kendi akıl sağlığım için sormam gerekiyor... Beni daha ne kadar bu işte tutacaksınız?

BEN

Ben sana dur diyene kadar.

"Ett Amca," dedi Daisy, pedikür koltuğunda otururken vücudunun üst kısmını bana doğru çevirerek, "pembe, ısıltılı ayak parmaklarına ihtiyacın var, tıpkı benim gibi. İkiz olmak istiyorum."

Ayakları suyun içindeydi ve tırnak teknisyeni inciklerini ve dizlerini altın rengi ve yapraklı bir şeyle sararken ayak bileklerinin etrafında çiçekler yüzüyordu.

Daisy sadece en iyisini aldı. Bundan emin oldum.

"Ayak parmaklarımın pembe olmasını mı istiyorsun?"

Ne zaman yeğenimle takılsam, ki Ridge onu yanıma almama izin verdiği sürece bu sıklıktaydı, bir şekilde beni ayak parmaklarımı yaptırmaya ikna ediyordu. Sadece izleyici olmaya ve katılmamaya çalıştığımda, bu yeterince iyi değildi. Daisy pedikür yaptırıyorsa, benim de yaptırmamı istiyordu.

"Sadece pembe değil. Isıltılı pembe." Gülümsedi ve kıkırdadı.

Topuklarımı taşla kesen kıza baktım. "Ayak parmaklarımız aynı olacak."

Daisy'nin ayaklarını yapan kadına duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve ikisi gülüştüler.

Onları suçlamadım. Pek de pembe parmaklı izlenimi vermiyordum.

Daisy öğle yemeğinden kalan çilekli milkshake'ini yudumlarken ona şöyle dedim: "Birinci sınıfa başladığına inanamıyorum. Çok hızlı büyüyorsun, kızım."

Pipetten elini çekti ve üst dudağının üzerinde pembe bir dondurma lekesi belirdi. "Çok yaşıyım."

Elimi sabunlu suya batırdıktan sonra sildim. "Evet, öylesin. Benden daha fazla yaşlanma, tamam mı?"

"Büyük bir kız olmak istiyorum Ett Amca, böylece babam bana bir araba alabilir ve istediğim zaman sahile gidebilirim."

"Asla araba kullanmayacaksın, beni duyuyor musun? Ayrıca baban ya da ben olmadan asla plaja gitmeyeceksin. Ya da biriyle çıkmayacaksın. Ya da-" Sözümü kestim, ne demek istediğimi anladığımdan emindim.

Ama bu yeterli değildi çünkü küçüğümün erkeklerin -benim gibi erkeklerin- etrafında olması düşüncesi kaldıramayacağım bir şeydi.

"Ett Amca, ama ben seninle arabalarımızı eşleştirmek istiyorum. Ben kendi arabamı pembeye boyayacağım, sen de kendi arabanı pembeye boyayacaksın ve her yere birlikte gideceğiz."

"Pembe bir araba mı?"

Umarım bunu hiç istememiştir. Her ne kadar o renkte bir araba kullanmayacağımı düşünmek istesem de, beni hemen hemen her şeyi yapmaya ikna edebilirdi.

"Her şey pembe." Yine kıkırdadı.

Gözlerinde bukleler vardı, alnında zıplıyordu, yanaklarına yapışmıştı.

Tanrım, çok tatlıydı.

"Bir gün pembenin en sevdiğin renk olmayacağını mı düşünüyorsun?" "Hayır."

"Peki ya mor?" "Ack."

"Yeşil mi?"

"Ugh."

Başımı salladım. "Pes ediyorum. Bana okuldan bahset. Öğretmenin nasıl? Sınıf arkadaşların nasıl? Kimse sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?"

"Okul" -kocaman bir gülümsemeye koltuğunda kıpırdandı- "her türlü harika çiçek. Öğretmenimin adı Bayan Lark ve onu çok seviyorum. Çok güzel biri."

"Öyle mi?"

"Ayrıca pembe rengi seviyor ve Taylor'ı dinliyor. Ne kadar havalı değil mi?"

"Taylor?"

"Swift, Ett Amca. Taylor'ın kim olduğunu *biliyorsun*."

Güldüm. "Sadece seni test ediyordum." Ayak parmaklarımı pamukla silen ve boyamaya hazırlanan tırnak teknisyenine baktım. "Sınıfında en iyi arkadaşın var mı?"

"Evet. Öğle yemeğini birlikte yiyoruz ve bazen bana sandviçlerini veriyor, babamın bana yemek hazırladığı günlerdeki gibi." Gözleri büyüdü ve ellerini ağzına götürerek, "Ona söyleme, tamam mı?" diye fısıldadı.

"Sırrın benimle güvende."

"Onun sandviçleri anneninki gibi değil. Onlar ... sallanıyor."

"Sarkık mı?"

Başını salladı, daha fazla bukle gözlerine doğru sallanıyordu. "Ne yaptığını bilmiyorum ama *iğrenç*." Burnu kıvrıldı ve küçük dudakları kıvrıldı.

"Yani, en iyi arkadaşın sana sandviçini mi veriyor?"

"Çok lezzetliler, beni bazen götürdüğün o sandviççideki gibi."

"Bu gerçekten iyi bir kanka Daisy. Ne yaparsan yap, onu kaybetme."

"Ekmekten nefret eder." Ellerini havaya kaldırdı. "Böyle tuhaf biri ama onu çok seviyorum. Ona krakerlerimi veriyorum. Babamın bana getirdiklerinin üzerinde baharatlar var ve dilimi kokutuyorlar."

Kardeşim elinden geleni yaptı ve çok iyi bir ebeveyndi ama öğle yemeği hazırlama konusunda kendini geliştirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ortak bir şefimiz olduğu düşünülürse bu pek de mantıklı değildi.

"Dilinin kokmasına aldırıyor mu?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Ama günün geri kalanında onunla konuşmaktan nefret ediyorum çünkü kraker kokusunu alabiliyorum ve"-çenesi daha da düştü-"o kadar kötü ki içim sızlıyor."

"Belki de kankana bir parça sakız getirmelisin."

"Ohhh. Bunu düşünmemiştim bile! Sinema odanızdaki sakız makinesindeki büyük toplardan biri. Ben de öyle yapacağım." Durakladı. "Ett Amca, neden sakız makinesinde daha fazla pembe top yok?"

"Hepsini yedin."

Yüzünde şeytani bir ifade belirdi. "Ben !"

"Birkaç hafta öncesinin kamera görüntülerini aldım ve senin cama uzanıp pembe topları gizlice çıkardığını gördüm. Seni suçüstü yakaladım, kızım."

Dudakları bir O harfi oluşturdu.

"Gördün mü?" "Gördüm."

"Başım belada mı?"

"Başın büyük belada. Sakız hapishanesine gidiyorsun."

Sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. "Ett Amca, senin bir bebeğin olsun istiyorum."

Başımı geriye attım ve kaşlarım öyle bir havaya kalktı ki canımı acıttı. "Bebek mi?"

"Rowan Teyze ve Cooper Amca gibi bir tane almanı istiyorum, böylece onunla oynayabilir, onu giydirebilir ve eğer kız olursa saçlarına küçük sevimli fiyonklar takabilirim."

Bu çocuğa inanamadım.

Elbette, kız kardeşim Cooper Spade ile birlikte olduğu ve kızları Rayner için ailede çocuğu olmayan tek kişi bendim.

Ama dışarıda kalan tek kişi olmak hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çocuk istiyordum. Onları her şeyden çok istiyordum.

Ama onları birlikte istediğim tek bir kişi vardı.

Ve o kadın benim değildi.

"Babanı sana bir kardeş vermeye ikna etme şansın, benim sana bir kuzen vermemden daha yüksek."

Ridge'in de benim kadar bağısız olduğu düşünülürse, bu neredeyse imkansız olacaktı.

"Sen beni almaya gelmeden önce babamdan bir kız ya da erkek kardeş istedim ve o ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Senden bir bebek istemem gerektiğini."

Sandalyelerimiz arasındaki küçük boşluğa uzandım ve çenesini tuttum. "Babana söyle, beni bebek sahibi olmaya teşvik etmeyi bıraksın."

"Neden, 'Ett Amca?"

"Çünkü benim gibi insanların çocuğu olmaz."

Küçük kaşları birbirine çarptı. "Neden aptalca bir şey söyledin ki? Sen gelmiş geçmiş en iyi amcasın ve bu da gelmiş geçmiş en iyi baba olacağın anlamına geliyor."

Hayatımda bu kıza iyi davranmaktan daha çok çalıştığım bir şey yoktu. Rayner biraz daha büyüdüğünde ve Daisy gibi , aynısını ona da yapacaktım.

Ama bunu Papatyamdan duymak, kahretsin, lanet kalbim eriyordu.

"Ett Amca?"

"Evet, bebeğim?"

"Bana bir söz verir misin?"

", sana bir söz veriyorum."

"Bir gün bana oynamam için küçük kuzen vereceksin, bundan yüz yıl sonra bile olsa?"

"Yüz mü? Yüz yıl sonra çocuk sahibi olmak için hayatta olacağımı sanmıyorum."

"Okaaay, o zaman elli."

"Elli yıl çok uzun bir süre Daisy."

Bana en geniş gülümsemesini verdi ve ardından en tatlı kıkırdamasını yaptı. "Ne zaman olursa olsun ve eğer bir kızsaa - ve gerçekten, gerçekten öyle olmasını umuyorum

-O zaman seni pedikür yaptırmaya götürse ve ayak parmaklarını pembeye boyatsa iyi olur."

Dudaklarımı çeken sırtışa engel olamadım. "Öyle mi?" "Neden biliyor musun?"

"Neden?"

" Çünkü ben *kimseden* beni pediküre götürmesini ve ayak parmaklarını pembeye boyamasını istemem. Sadece çok sevdiğim insanlardan isterim. Senin gibi."

Telefonum çalmaya başlar başlamaz sessize aldım ve sessizce kulağıma götürdüm, Ridge'in "Kızım nasıl?" dediğini duydum.

"Gerçekten bizi kontrol mü ediyorsun?"

Gerekmediği halde sesimi alçalttım. Daisy lanet olası bir kasırga boyunca uyuyabilirdi.

"Kontrol mi? Hayır. Eğer olsaydı, gece dokuzdan çok daha önce arardım. Ama soruyor muyum? Evet, soruyorum. Onu çok özledim, tamam mı? Bütün hafta Jana'daydı, bu gece de sende. Bebeğimi aylardır görmemiş gibi ."

"Bugün çok iyi vakit geçirdik. Putt- Putt'ta kıcıımı ve *bir şekilde* beni pediküre gitmeye ikna etti çünkü ayak parmakları pembe ve ısıltılı olmadan bir dakika daha hayatta kalamazdı-"

"Dur . Pedikür mü yaptırdın?"

"Gerçekten bana bir seçenek sunduğunu mu düşünüyorsun?"

Güldü. "Dostum, seni fena benzetmiş. Devam et."

"Yemek vakti geldi ve prenses taco istedi, biz de onu yedik, ardından da sinemaya gittik. Sinema odamda uyuyakalmadan önce on dakika kadar dayanabildi ve şu anda da orada, göğsümde sızmış durumda."

Daisy bütün pembe şekerleri yediği için ağzıma kırmızı bir Starburst attım. Ev sinema sistemim onun en sevdiği şekerlerle doluydu çünkü görünüşe göre burası benim olduğu kadar onun da eviydi.

"Sakın bana tacoları senin yaptığını söyleme?"

"Sikeyim hayır. Beni bundan daha iyi tanıyorsun." Başı üzerimde yatarken, minik horultuları göğsümde titreşirken, yanağındaki bukleleri nazikçe fırçaladım.

"Kahvaltıda yumurtalı burrito isteyene kadar bekleyin - son zamanlarda en sevdiği şey bu. Ya da Fransız tostı - ısıtılmış şurup ve tarçınlı tereyağı ile ikinci tercihi."

"Tanrım," diye inledim. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Çocuk iyi yemekleri seviyor. Ne diyebilirim ki? Benim damak tadıma sahip."

Daisy ile pedi kurleri üzerine yaptığım konuşmayı düşündüm, kardeşimin sandviçlerine çirkin demişti.

Jiggly de ne?

"Şefimizin sabah burada olacak olması iyi bir şey," dedim, kendime onunla konuşmam ve öğle yemeği hazırlama görevini devralanın o olduğundan emin olmam gerektiğini hatırlatarak. "Bu onun halledebileceği bir proje, benim değil."

"Onu ne zaman istiyorsun?"

Bu konuşma daha uzun sürdüğü için filmi durdurdum. "Onu . Sana mesaj atarım.

ve bir zaman belirle. Erken olmayacak. Daisy ve ben uyuyor olacağız."

"Eğer onu yediden sonra uyutabilirsen, bu bir mucize olur." "Ett Amca'nın gücünü bilmiyorsun."

Güldü.

Ama arka planda başka sesler de vardı, bana yolda olduğunu söyleyen sesler.

"?" diye sordum. "Bir yere gittiğini söyleyebilirim."

"Muhtemelen olmamam gereken bir yere."

gereken bir yer mi?

Kısa bir süre önce iş yerinde yaptığımız bir konuşmayı düşündüm, bana bekarlığa veda partisinin olduğu gece striptiz kulübünde tanıştığı kadından bahsetmişti.

O orospu çocuğu ikinci raunt için geri dönecekti, hayatım üzerine bahse girerdim.

"Striptiz kulübünde misin?"

"Yarın görüşürüz," dedi ve aramayı sonlandırdı.

TRISTA

Bir barda, barın tepesinde oturmuş, votka tonik gibi görünen bir şey içiyor.

BEN

Kiminle birlikte?

TRISTA

O yalnız.

Sikeyim.

Daisy'nin başının üst kısmına baktım; birkaç saattir göğsümde uyuyordu. Onu ne uyandırabilirdim ne de bir bara götürebilirdim. Gerçi Daisy gibi tatlı bir kızla gidersem Lainey'nin benimle konuşma ihtimali daha yüksek olurdu.

BEN

Ayrılsa haberim olsun.

Gönder tuşuna neredeyse pişman olacaktım.
Çünkü Trista bana adamın Lainey'e katıldığını ya da ona içki
ısmarladığını söyleseydi, kendimi kaybederdim.
Ya bana eve biriyle gittiğini söyleseydi?
Kahretsin.
Kıskançlığımı kontrol edemezdim.
Öfkeye dönüşecek bir kıskançlık.

FOURTEEN

Lainey

On Beş Yıl Önce

A Yatak odamdaki boy aynasının önünde dururken, kot pantolonumun arka cebinden cep telefonum çalmaya başladı.

Penelope'nin adı

ekrandaydı, ben de cevap verdim ve kulağıma götürdüm.

"Merhaba-"

"?"

Yatağımın ucunda oturan Rhett'e doğru baktım. "Eve.

Ama sadece birkaç saniye daha. Gidiyoruz-" "Buraya geliyorsunuz, değil mi?"

"Nereye geliyorsun?"

Rhett'in kolları arkasında, uzun bacakları önünde uzanmış, topukları halının üzerinde duruyordu. Başını yana eğdiğinden kız kardeşimle yaptığım konuşmayı merak ettiğini anlayabiliyordum. Ne kadar seksi görüldüğünü bir türlü anlayamıyordum. Gömleğinin ilk iki düğmesi açılmıştı ve gömleğinin ipuçlarını gösteriyordu.

göğsündeydi. Arkası dönük beyzbol şapkası gülümsemesini daha da belirginleştiriyordu ve son birkaç ay içinde yanaklarını daha da fazla kaplayacak şekilde kalınlaşan saçları vardı. Özellikle de birkaç gündür tıraş beri.

Ama beni asıl kızdıran onun pozisyonuydu. Sanki beni tırmanmaya davet ediyordu.

"Elijah'ın evi," dedi Pen, telefonda konuştuğumuzu hatırlatarak. Neredeyse unuttuyordum. Ama telefonu kulağımdan uzak tutuyordum ve Rhett'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu. "Parti. *Sana söylemiştimuu.*"

Bana söylediği şey, lakros takımındaki erkeklerle çıkan birkaç kızla alışveriş merkezine gideceği ve erkeklerden birinin kredi kartıyla alışveriş yapacaklarıydı. Ben de ona Rhett'le sinemaya gideceğimizi söyledim. Hazırlanmayı yeni bitirmiştım ve biraz pizza alıp sinemaya gidecektik.

"Şimdi Elijah'ın evinde misin?" diye sordum.

Bu sorunun cevabını zaten biliyordum. Tabii alışveriş merkezinde bangır bangır müzik çalmıyorsa, ki bundan şüpheliyim.

"Evet. Burada olmalısın. Çok eğlenceli, Lain. Herkes burada." "Herkes kim?"

"Herkes," diye tekrarladı, her heceyi uzatarak, neredeyse kelimeyi uzun bir cümle haline getirerek.

Gitmek istiyor musun? Rhett mırıldandı. Başımı salladım.

O zaman ona gitmeyeceğimizi söyle, diye mırıldandı.

Söylemek istediğim bir cümleydi; sadece söylemek zordu. Çünkü onu geri çevirme düşüncesi içime bir korku yayılmasına neden oldu.

Kız kardeşime asla hayır demedim.

İçimde yoktu çünkü ona bakmam gerekiyordu, başka kimse bakamazdı.

Yutkundum, kelimeleri yüzeye çıkarmaya zorladım, ağzım açılırken gözlerimi kapattım. "Bunu başaramayacağız, Pen. Planlarımız var. Eğer partiden haberim olsaydı-"

"Ne? Gerçekten gelmiyor musun?"

Gözlerim açıldı. "Hayır."

"Lain, kes şunu. Şaka yaptığını biliyorum. Bir saat içinde görüşürüz. Ya da daha az. Daha az olsa iyi olur."

"Pen, şaka yapmıyorum. Bu sefer oturacağız. Ama size iyi eğlenceler ve lütfen dikkatli olun."

Rhett ya da ben olmadan orada olduğunu düşündüğümde göğsümde bir sıkışma oldu. Birimiz -genellikle ikimiz- her zaman kız kardeşimin gittiği toplantılara katılırdık, böylece onunla bu konuşmayı yapmak zorunda kalmazdım. Böylece onun ve diğer herkesin güvende olduğundan kendi gözlerimle emin olabilirdim. Benim için çok önemli bir şeydi. Aynı şeyi bir hastanede yapabilmek için hemşire olmak için sabırsızlanıyordum.

"Sokağa çıkma yasağına kadar evde olmayı unutma, yoksa baban kelleni alır."

Güldü. "Doğru ya. Çünkü bunu yapmakta çok iyiyim."

"Dikkatli ol," diye tekrar vurguladım. "Ciddiyim."

"Ben her zaman öyleyim."

Güldüm. "Bu hiç de doğru değil, ama bu seferlik yap. Benim için." Durakladım. "Tamam mı?"

"Evet, evet."

Telefon kapandı ve onu arka cebime sokup nefes almak için birkaç saniye bekledim. Göğsümdeki his geçmemişti. Aksine, artık onun sesini duyamadığım için daha da kötüleşmişti.

"Fikrini değiştirirsen partiye gidebiliriz," dedi. "Seni ne mutlu edecekse, ben varım."

Ben bir şey söylemedim bile ama o biliyordu.

Ona doğru yürüdüm ve kucağına tırmandım, dizlerimi yatağın üzerine koydum, kollarımı omuzlarına dayadım. "Bunun için seni seviyorum ama hayır. Planladığımız şeyi yapmak istiyorum."

Saçlarımı yüzümden uzak tuttu. "Emin misin?"

"Partiye gitmek istememin tek nedeni onun güvende olduğundan emin olmak. Ki bu çılgınca, biliyorum. Tanrı aşkına, Mart ayındayız. Beş ay sonra üniversiteye gidecek. Ona bebek bakıcılığı yapmayı bırakmamın zamanı geldi."

Endişelenmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Penelope kendi başının çaresine bakabilirdi, bu konuda emindim. Notları hep A'ydı, New York Üniversitesi'ne girmeye hak kazanmıştı, mükemmel bir sürücü sicili vardı, hiç çürüğü bile olmamıştı.

Peki, neden sürekli onu kollama ihtiyacı hissediyorum?

Bana bir öpücük verdikten sonra şöyle dedi: "Onu önemsemen sende sevdiğim bir özellik."

Kollarımı yüzüne kapattım. "Gerçekten mi?"

"O anaç, besleyici tarafın çok sevimli. Herkesin iyi olduğunu bilmeden uyuyamaman. Partilerde herkesi kollaman. Evet, Lainey, bayıldım."

Derin bir nefes aldım. "Güzel, çünkü kendimle ilgili bunu değiştirebilir miyim bilmiyorum, ama bildiğim bir şey varsa o da partiye gitme fikrimi değiştirmedim. Akşam yemeği, sinema - istediğim bu."

Gülümsedi. "O zaman gidelim."

"Burada kal," dedi Rhett arabayı parka çekip emniyet kemerini çözerek sürücü kapısını açarken. "Kımıldama, tamam mı?"

Evden çıktıktan sonraki ilk durağımız burasıydı ve ben pizzacıya vardığımızı düşünmüştüm, ancak beni yeni bir yere götürmüyorsa burası dükkanın bulunduğu plaza değildi. Öyle ya da böyle, neden arabadan inip ona katılmamı istemediğini anlayamıyordum.

"Bir şeyler mi , Rhett Cole?"

Dışarı çıkarken güldü ve açık kapıdan bana baktı. "Asla."

Gülümsedi ve kapıyı arkasından kapattı ve rölantide çalışan arabada aniden yalnız kaldım.

Plazayı tekrar kontrol ettim, tanıdığım bir şey var mı diye tabelaları okudum. Arabayı nereye sürdüğüne pek dikkat etmemiştim. Aklım Penelope'deydi.

Hala öyleydi.

Rhett bu özelliğimi sevdiğini söylemiş olsa da ben bundan nefret ediyordum. Buraya gelirken konuştuğumuz her şeye tam olarak odaklanamıyordum çünkü tek düşünebildiğim Pen'in partide ne yaptığı ve eve nasıl döneceğiydi.

Ondan uzakta geçireceğim dört yıl boyunca nasıl hayatta kalacaktım?

Belki de düşündüğümde daha kolay olurdu. Çok uzakta olacaktı; neye bulaştığını ya da neye bulaşmadığını bilmeyecektim ve sürekli aklımın bir köşesinde olmayacaktı.

Ama o zamana kadar sadece önde değildi; aynı zamanda merkezdeydi.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım ve son mesajımı buldum.

BEN

Parti nasıl gidiyor?

PENELOPE

Puuuuurfect. Burada olsaydın bilirdin. Pislik.

BEN

Rhett ile randevuya çıkıyorum. Bu hiç de götlük sayılmaz.

PENELOPE

Siz bütün üniversiteyi bir arada okudunuz. Bizim yok.

BEN

Seninle 18 yıl yaşadım Pen. Seninle bir rahmi bile paylaştım. Birlikte sadece birkaç dakika geçirmişiz gibi davranıyorsun.

PENELOPE

Birkaç gün daha 18 yaşında olmayacağız.

BEN

Yeterince yakın.

PENELOPE

Bana mesaj atmayı bırak ve git randevunda eğlen.

BEN

Seni seviyorum.

PENELOPE

Seni daha çok seviyorum. (Yine de hala bir pisliksin.)

Kapının açılma sesi başımı kaldırmama neden oldu ve telefonumu çantama geri koydum. Rhett arka koltuğa büyük bir çanta yerleştiriyor, ön koltuğa tırmanmadan önce güvenli olduğundan emin oluyordu.

İncelemek için arkamı döndüm. "Bu da ne?"

"Yemek." Geri geri giderek durduğu yerden çıktı ve yola girdi.

"Görüyorum, aptal." Çanta büyük olsa da içinde bir pizza kutusu olmasına imkân yoktu. "Pizza alacağımızı sanıyordum?"

"Planlar değişti."

"Plan değişikliği mi?"

Işıklarda yavaşladı ve bana baktı. "Bu gece biraz farklı bir şey yapmak istedim. Senin için sorun olacağını düşünmedim."

Dışarısı ve arabanın içi karanlıktı, bu yüzden yüzünü tam olarak göremiyordum. Trafik ışığı ve yandaki araç rastgele noktaları aydınlatıyor, bana ifadesinin ipuçlarını veriyordu. Ama gülümsemesini ve ne kadar büyük olduğunu görebilmem için yeterliydi.

O kadar büyük ve bağımlılık yapıcı ki dudaklarım aralandı. "Hiç umurumda değil."

Elimi tuttu ve ağzına götürdü. "Görüyorsunuz, bu arabada önümüzdeki hafta on sekiz yaşına girecek biri var."

"Kim acaba?"

Başparmağımı öptü. "Bu ben olamam. On sekizinci yaş günüm geçen aydı."

Kıkırdadım. "Sanırım geriye sadece bir kişi kalıyor."

"Doğum gününde okulda olacağız, Lainey. Bu gece kutlayabiliriz diye düşünmüştüm. Kız kardeşinle, arkadaşlarımızla ve ailemizle değil. Sadece biz."

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama sırtışıma daha da büyümüştü. "Bu sinemaya gitmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Diğer parmaklarımın üst kısımlarını öptü. "Hayır, sinemaya gitmiyoruz." Orta parmak eklemimi kemirdi. "Tabii sinemaya gitmeyi kafana koymadıysan... Ne görmek istediğini söylediğini bile hatırlamıyorum."

Güldüm. "Sadece seninle olmak istedim, Rhett. Hangi filmin seçildiği hiç umurumda olmadı."

"Benim kızım." Sesi yumuşaktı. "İyi haber şu ki, ne planladığımı öğrenmek için uzun süre beklemen gerekmeyecek. Neredeyse geldik." Gözlerini üzerimde hissettim. "Ve sürprizleri sevdiğini biliyorum, bu yüzden sana bunların hiçbirinden bahsetmedim."

". Onları çok seviyorum."

Parmaklarımı sıktı. "Ve buna bayılacaksın."

Bir otoparka çekti ve motoru kapattı. Bu sefer nerede olduğumuzu biliyordum. Bu parka daha önce sadece bir kez gelmişim ve o da yıllar önceydi. En çok dikkatimi çeken şey manzaraydı. Tüm alan, aşağıda Los Angeles ile birlikte yüksekte yer alıyordu, şehrin ışıkları o kadar parlaktı ki tüm parkı aydınlatıyordu.

Rhett arka koltuktan yiyecek torbasını ve bagajdan birkaç şey aldı.

Dışarıda ona katılırken ellerimi uzattım. "Bırak yardım edeyim." "Ben hallederim. Bize çimlerin üzerinde oturacak güzel bir yer bul."

Bizi arka tarafa, manzaranın en iyi olduğu uçurumun kenarına götürebildiğim kadar yaklaştırdım. "Sanırım tam burası." O kadar yüksekteydik ki, sanki bir uçaktaydık ve ben pencereden dışarıdaki ışıklara bakıyordum. "Kesinlikle tam burası."

Bir battaniye dışında elindeki her şeyi yere bıraktı ve çimenlerin üzerine serdi. Oturduktan sonra küçük bir soğutucudan bir diyet kola çıkarıp benim önüme koydu, bir kola da onun için. Kanvas bir çantadan gümüş takımlar, peçeteler ve kâğıt tabaklar çıkardı.

Hayranlıkla izledim. "Çok tatlısın." "Öyle mi?"

"Her şeyi düşünmüşsünüz. Etkilendim."

"Bunu bile düşündüm." Aramıza küçük bir adak mumu yerleştirdi, yaktığında vanilya kokusu çok güçlüydü. "Bunu annemin evinden çaldım. Babamın yemek masasındaki şamdanlardan daha iyi bir fikir olacağını düşündüm. Onların düşüp battaniyeyi tutuşturmasından korkuyordum ve bu uğraşmak istemediğim bir durumdu."

"İyi karar." Elimi koluna koydum. "Bu çok mükemmel."

Bir an için sessiz kaldı. "Neden burayı seçtiğimi biliyor musun?"

Geriye doğru iz sürmeye ve olası her nedeni düşünmeye çalıştım.

"Hayır."

"Seni ilk kez birinci sınıfta beden eğitimi dersinde gördüm ve seninle konuştum ama ilk kez burada, bu parkta takıldık."

"Öyle miydi?"

Başını salladı. "Sana bir grup arkadaş takılmak için buraya geleceğimizi söylemiştim ve sen Penelope ile geldin. Cuma gecesi idi, benim futbol maçlarımdan birinden sonraydı." Sol tarafı, çimlerin diğer tarafını işaret . "Bütün grup oradaydık ve seni buraya getirdim." Oturduğumuz yer sanki daha önce oturduğumuz çimenlermiş gibi aşağıyı işaret etti.

Anılar yavaş yavaş çözülüyordu ve "Hatırlıyorum" diye fısıldadım.

"Sen eve gidene kadar burada konuştuk. Ve o gece sana ilk kez dokundum." Parmaklarımı kavırıyordu. "Sadece senin elindi ama o zamanlar bu çok fazlaymış gibi geliyordu." Parmaklarımı

parmaklarını sıktı. "Sanırım burası bizim için her şeyin başladığı yer olduğu için her zaman özel olacak."

"Rhett..." Yutkundum, duygularım boğazımda düğümlendi. "Yanılmışım. Sevimli olmaktan çok daha fazlasısın."

Kıkırdadı. "Duygusal olduğumu düşünmedin, değil mi?"

"*Hmm*, . Senden hiçbir şey beklemezdim."

"Geldiği yerde daha fazlası var, ama şimdi yemek zamanı." Büyük çantadan birkaç tane hazır yemek kabı çıkardı. "Bir sürü İtalyan yemeği aldım. Babam bu restorana yemin eder. Yeni açılmışlar, yüzden bakma fırsatım olmadı ama babam İtalya'da yediklerimiz kadar iyi olduğunu söylüyor. Meze olarak kalamar ve köfte var" -iki kabı önüme koydu ve açtı- "ana yemek olarak da tavuk parmesan, et soslu spaghetti, fettuccini Alfredo, votka soslu penne ve tabii ki sarımsaklı ekmek var." Ne zaman yeni bir yemekten bahsetse, poşetin içinden plastik kapak çıkıyor ve havayı yepyeni bir koku dolduruyordu.

"Sanırım salyalarım akıyor." Bu kadar yemeği nasıl bitireceğimizi merak ediyordum. "Bu inanılmaz, Rhett. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Tatlı olarak da tiramisu var."

Ona bakarken başım sallandı. Hareketlerime engel olamıyordum; çaba karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

"Los Angeles'ın en güzel manzarasına bakan bir parkta sadece yemek var." "Herhangi bir park değil. İlk buluşmamızı yaptığımız park."

Gülümsedi. "Yakında bir gün, ailen artık ne kadar geç saate kadar dışarıda kaldığını ve geceyi nerede geçirdiğini kontrol etmediğinde, seni İtalya'ya götüreceğim ve yemekleri karşılaştırabilirsin."

"İtalya mı?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Babamın Roma'da bir oteli var, geçen yaz gitmiştik. Şehrin ne kadar hasta olduğunu görünce aklın duracak."

"Eminim bu inanılmaz olurdu. Gerçekten. Ama bu da öyle Rhett." Elini uzattım. "Bana göre burası İtalya kadar iyi."

"Beğendiğine sevindim."

Ona doğru döndüm, yemeğin soğumaya başladığını biliyordum ama bir parçasını bile ağzıma atmayı düşünmeden önce bunu çıkarmam gerekiyordu.

"Bunu hayal etmiştim, biliyorsun. Seninle böyle bir yerde olmayı. Elini tutmayı ve seni pmeyi. Sana başka hiç kimseye vermediğim şeyleri vermeyi." Utangalığım içime işliyordu ve karanlık olduğu için şükrediyordum, sadece mum ışığı ve şehir ışıkları vardı, böylece ne kadar kıızardığımı göremezdi. "Ve o hayaller şimdi gerçek oldu. Ve daha da iyi olacak çünkü seninle niversiteye gideceğim." Bir nefes aldım, duygularım gözlerimde toplanıyordu. "Hayal edebileceğimden çok daha iyi sonuçlandığı için kendimi çok şanslı hissediyorum. Ve en iyi tarafı da, *sana seni sevdiğimi* söyleyebileceğim. Her gün, eğer istediğim buysa."

"Ve her gün seni ne kadar çok sevdiğimi gösteriyorum." Yüzüme doğru eğildi. "Bir sonraki srprizimi açıklamak için yemekten sonrayı bekleyecektim ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Ne oldu? Ölüyorum!"

Beni öptü ve tekrar dik oturdu. "Ben ocukken -sekiz ya da dokuz yaşından bahsediyoruz- annemle babamın kavgasına kulak misafiri oldum. Kötü bir kavgaydı ve o zaman bile evliliklerinin bittiğini biliyordum. Onları aşağıda bıraktım ve odama ıktım. Babam içeri girip benimle birlikte yatağa oturduğunda mu- sic dinliyordum." Elini başının üstünde gezdirdi. "Yenilmiş görünüyordu. Yorgun. O yaşta hiçbir şey bilmeyen bir ocuk için ne gördüğümü biliyordum. Ve o gece bana söylediği şeyi hiç unutmadım. "Rhett, sen benim sebebimsin." dedi. "

Rhett'in başı düştü ve başını kaldırıp tekrar konuşmaya başlamadan önce en az bir dakika geçmiş gibiydi.

"Bu ifadenin ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Seninle tanıştığımda bunun ipuçlarını aldım. Bana hissettirdiğin mutluluk, seni her düşündüğümde karnımın sıkışması. Ama sen geri döndüğünden beri, bunu tamamen farklı bir düzeyde anladım ve babamın ifadesi benim için mkemmek bir anlam ifade ediyor."

Yüzümü avuçladı. "Lainey, *sen benim* sebebimsin."

Dudakları dudaklarımla buluştu ve orada kaldı, beni usulca öptü ve geri çekildiğinde gömleğinin birkaç düğmesini daha açtı - üst düğmesi zaten açıktı - ve kolunu dışarı kaydırđı, bana iini göstermek için yatay olarak uzattı. Mumu aldı ve koltuk altından dirseğine kadar kelimelerin dövme olarak işlendiği tenine yaklaştırdı.

SEN BENİM SEBEBİMSİN, LAINEY.

Kelimeleri tekrar tekrar okurken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İsmim gerçekten vücuduna kazınmış

mi? Beni o kadar çok mu seviyor?

Ben onun nedeniyim?

"Rhett, aman Tanrım." Parmaklarımı dövmenin etrafına doladım, farklı bir his verip vermeyeceğini, mürekkebin bir dokusu olup olmayacağını merak ediyordum. Siyah kelimelerin onun teni kadar pürüzsüz olduğunu öğrendim. "Buna çok şaşırdım, şoktayım ve aklımı kaçıyorum. Her şey." Yavaşça harflerin izini sürdüm. "Ne zaman aldın bunu?"

"Geçen hafta. Bu yüzden okula uzun kollu tişörtlerle geliyorum. Siz görmeden önce biraz iyileşmesini istedim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Benim için." Yavaşça ona baktım ve gözleri geceden karanlık olsa da bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum. "Bunu seviyorum. Seni seviyorum. Hem de çok."

Kolunu tekrar gömleğinin içine soktu. "Başka bir şey daha var."

"Hayır." Elimi göğsüne koydum. ". Hepsi bu. fazlasıyla yeterli."

Güldü ve elini cebine atarak bir şey çıkardı ve önümde tuttu. "On sekizinci doğum günün kutlu olsun, Lainey."

"Yapamam."

"Yapabilirsin." Elime bir kutu tutuşturdu. "Şimdi, aç onu."

Kutu kâğıda sarılıydı, cebinde olduğu için üstündeki fiyonk yassılaşmıştı.

"Aç ," diye tekrarladı.

Kurdeleyi dikkatlice çekiştirdim ve ambalaj kağıdının kenarını yırtarak kadife kutuyu çıkardım. Kapağı kaldırdığımda, içindeki mücevherleri görebilmem için kutuyu yanımda tuttu.

Elimi ağzıma götürdüm. "Rhett!"

Ortasında R harfinin asılı olduğu, tamamı pırlantadan yapılmış ince, zarif bir gümüş zincir vardı.

"Aman Tanrım, bu çok muhteşem!" Parmağımı onun dövmesine yaptığım gibi harfin üzerinde gezdirdim. "Bana elmas almışsın... deli misin sen?" Heyecanımı dizginleyemiyordum. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey ve kesinlikle birinin bana verdiği en düşünceli hediye."

Mumu yere bıraktı ve kutudan kolyeyi çıkarıp boynuma doladı ve sıkıca . "Sen kalıcı olarak benim bedenimdesin ve şimdi bu kolyeyi taktığında, ben de kalıcı olarak senin üzerinde olacağım."

R boğazıma düğümlenir düğümlenmez parmaklarımı boğazına doladım, gözlerim yaşlarla doldu ve öne doğru eğilip onu öptüm. "Sen benim nedenimsin, Rhett." Bir damla gözyaşı yüzümden ayrılıp onunkine damladı, ay ışığının altında parlıyordu. "Ve hayatımın geri kalanında da öyle olacaksın."

FIFTEEN

Rhett.

On Beş Yıl Önce

WLainey ve ben parktan ayrılıp arabama bindiğimizde, elmas Kolyesi artık boynundan sarkıyordu ve kolumdaki dövme artık bir sır değildi, önümdeki saat sokağa çıkma yasağına daha otuz dakika olduğunu gösteriyordu.

Evinden çok uzakta değildik; onu eve götürmek hiç zamanımı almazdı.

Arabayı çalıştırmadan önce ona baktım. Bu gece çok iyi vakit geçirdiğini, planladığım her şeye şaşırdığını biliyordum. Onu parka götürdüğüm, yiyecek ve hediyeler getirdiğim için minnettardı. Ama mutluluğunun ve bana olan sevgisinin altında onu yiyip bitiren bir şey vardı.

Penelope'ydi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kız kardeşini aklından çıkaramıyordu. Penelope'nin Elijah'ın evinde ne yaptığı konusunda endişeliydi.

İkizine göz kulak olmak için orada olmadığından parti, bilinmeyenler sonsuzdu. Ve Penelope'nin sokağa çıkma yasağına kadar eve gelemeyeceğinden endişeliydi.

Parka gitmeden önce Lainey'e randevumuza devam etme ya da partiye gitme seçeneklerinden birini sunmuştum. Randevuyu ve ben de gerçekten istediğinin bu olduğuna inanıyordum.

Ayrıca Lainey eve geldiğinde Penelope orada olmazsa -ki olmayacaktı- kız kardeşi gelene kadar kendini kötü hissedeceğini de biliyordum.

Bunu hafifletecek gücüm vardı.

"Rhett, sorun ne?" Sesi yumuşaktı, ben sessizce ona bakmaya devam ederken eli yüzüme doğru hareket etti.

Arabayı hâlâ çalıştırmadığım için bir şeyler olduğu belliydi.

"Partiye uğrayıp Penelope'yi kontrol edeceğiz. İhtiyacı olursa onu eve bırakırım."

"Gerçekten mi?" Ses tonu daha fazla yükselmemiş olsa da sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

Ama değişen şey tutuşuydu. Daha sevgi dolu bir hale gelmişti, eğer bu mümkünse, başparmağı ağzımın kenarına sürtünüyordu.

"Evet, gerçekten."

Arabanın içi karanlık olmasına ve bir sokak lambasının altında olmamamıza rağmen, yüz ifadesindeki rahatlamayı hissedebiliyordum.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Parmaklarımı birleştirdim ve arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken elini ağzıma götürüp parmak eklemlerinin üst kısımlarını öptüm.

"Tek yapman gereken sormaktı, ben de seni götürürdüm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

O zaman neden sormadın?

Lainey, Penelope'ye annelik yapmayı bırakmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Aralarına mesafe koymaya çalışıyor, üniversite için ayrıldıklarında ve Lainey Penelope'nin yaptığı her hareketi denetlemek için orada olmadığına bunun yardımcı olacağını umuyordu.

Bu yüzden sormamıştı.

Kalbinin büyüklüğü ve şefkatli doğası onun hakkında en çok sevdiğim iki şeydi.

Lainey şu anda yaptığımız gibi sadece elimi tutan bir kız değildi. Aynı zamanda tenimi okşayan bir tipti.

çünkü bunun beni rahatlattığını, daha da fazla sevgi gösterdiğini biliyordu.

Denemesine gerek yoktu; bu ona doğal olarak geliyordu.

"Seni eve zamanında götürebilmem için Elijah'ın evinden saat 10-12 gibi çıkmamız gerekiyor." Onu eve bırakmakta hiç geç kalmamıştım ve şimdi de kalmayacağıma emindim. "Bunu söylüyorum çünkü bir kez ortaya çıktığımızda, herkes bize içki atacak, kalmamızı ve parti yapmamızı sağlamaya çalışacak ve çılgın bir şeye dönüşebilir."

"Ve çok ziyan olacaklar." "Aynen öyle."

"Ziyan olmuş uzaklaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ahtapot gibidirler, ve bırakmazlar."

Güldüm. "İşte bu yüzden hızlı olmamız gerekiyor. Bölüneceğiz, böylece aynı sürede iki kat yol alabileceğiz. Birimiz Penelope'yi bulduğunda diğerine mesaj atacağız. Arabaya ihtiyacı varsa bizimle gelecek. Daha az dikkat çekmek için gerekirse arkadan sıvışırız. Anlaştık mı?"

"Mükemmel plan. Ama ya orada değilse?"

Hızlıca ona baktım. "Gerçekten orada olmadığını mı düşünüyorsun?" "Söz konusu o olunca her şey mümkün."

"Doğru." Arabayı Elijah'ın mahallesine çektim. "Ama içimden bir ses onun orada olduğunu söylüyor."

Sokağın her iki tarafında da arabalar vardı, kaldırımın her santimine park etmişlerdi, bu da Penelope'nin Lainey'i arayıp herkesin orada olduğunu söylediğinde verdiği tarifi doğru olduğunu gösteriyordu.

"Penelope şaka yapmıyormuş," dedi Lainey. "Görünüşe göre bütün okul burada."

"Sen benim kafamın içindesin. Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Elini hâlâ yüzüme doğru tutuyordum, teninde nefes alıyordum ve avucunun arkasını ısırdım. "Ama burada onlarla olmaktansa seninle parkta olmayı tercih ederdim. Bunun yerine her gün seni seçerdim."

"Aynı" dediğinde gülümsediğini duydum.

Elijah'ın evinin birkaç ev ötesinde bir park yeri buldum ve dışarı çıkıp aceleyle malikânesinin önüne doğru ilerledik. Kapıyı açtığımda bangır bangır çalan müzik kulaklarıma çarptı ve alabildiğim tek koku ottu.

Ve insanlar, her yerdeydiler.

Önce Lainey içeri girdi ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıp onu kendime doğru çevirdim.

Ellerimi kulağının etrafına koydum ve gürültünün bir kısmını engellemeyi umarak şöyle dedim: "Futbol takımımın çoğu burada. Beni gördükleri anda onlardan uzaklaşmak zor olacak. Bu yüzden daha az kalabalık olduğunu tahmin ettiğim üst kata çıkacağım ve Pen için yatak odaları ile banyoları kontrol edeceğim. Sen neden burada kalıp havuz kenarından dışarıya bakmıyorsun, ebeveyn yatak odası ve banyosuna, yemek odasına, oturma odasına ve medya odasına girmiyorsun? Sanırım bir şarap mahzeni bile var. Burası büyük bir yer. Gezecek çok yerimiz var."

Geri çekildiğimde başını salladı.

Dudaklarım tekrar kulağına yaklaştı, kollarım onu sardı, ellerim kışında. "Telefonunu çıkar ve onu bulursan bana mesaj at."

"Sen de aynısını yap." "Birazdan görüşürüz-"

Timothy, "En sevdiğim iki insan," diyerek sözümü kesti ve gitmemizi engelledi.

Adam bir anda ortaya çıktı, kolları benim ve Lainey'nin omuzlarına dolandı, hepimizi birbirimize yakın tuttu.

Üzerindeki içki kokusunu alabiliyordum ve bana verdiği ağırlık ayakta durmakta zorlandığını gösteriyordu.

"Siz aptalları bu gece göreceğime dair umudumu kaybediyordum," dedi. "Sakin bana bir randevuya çıktığınızı ve birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi söylediğinizi söylemeyin."

"Bunu ona uzun zaman önce söyledim ama iyi denemeydi" derken gözlerimi Lainey'den ayırmadım.

"Onu bu partiden uzak tuttuğun için seni suçlamıyorum." Bakışları Lainey'nin üzerinde sabitlenmişti. "Ben de olsam onu bu lanet olası akbabaların yanına getirmezdin."

Pozisyonunu yeniden ayarladı ve eli göğsünün üzerinden sarkarak omuzlarından geçti.

Hoşuma .

Ve eğer arkadaşım olmasaydı, lanet olası bileğini kırardım.

"Parmaklarına dikkat et Timothy," diye uyardım.

Geri çekildi ve aynı parmaklarını kızın omzuna kilitledi. "Memelerine dokunacağımdan mı endişeleniyorsun?" Güldü. "Daha önce hissetmediğim bir şey değil."

"Onunkini hissetmedin," diye bağırdım. "Kız kardeşininkini. Aynı şey," dedi.

"Ewww. İğrenç, Timothy," diye inledi

Lainey. İkisi aynı şey değildi.

Hiç de değil.

"Penelope'yi gördün mü?" Ona sordum.

"Daha erken, sanırım. Emin değilim. Onu takip etmeyi bir süre önce bıraktım. Beladan başka bir şey değil." Lainey'ye ofladı pufladı.

"Alınma ama."

Ben cevap veremedim gitmişti.

Onun ardından Lainey'nin ifadesi son derece kasvetli bir hal aldı.

Kahretsin.

Aklını başına getirip Timothy'nin hıyarlığı için özür dileyecektim ama şu anda Penelope'yi bulmaya ve Lainey'nin bu gece uyuyabilmesi için bizi buradan çıkarmaya odaklanmam gerekiyordu.

Lainey'i kendime doğru çektim ve kulağına, "Ben yukarı çıkıyorum. Timothy'nin dediği gibi, buradaki akbabalara dikkat et."

Başıyla onayladıktan sonra ona bir öpücük verdim ve merdivenlere doğru yola çıktım. Merdiven fuayenin her tarafını sarıyordu ve ortasında iki kanadı birbirinden ayıran bir podyum vardı. Üst katın sahanlığından alt kattaki partiyi doğrudan görebiliyordum -tamamını değil, sadece oturma odasını, mutfağı ve verandanın ipuçlarını.

Duvardan duvara insanlarla doluydu. Lainey içeri girmekte zorlanacaktı.

Aramaya sağ kanattan başladım, her iki tarafta en az sekiz kapının bulunduğu koridorun sonuna doğru koştum.

Kapıyı çalmadım. Cevap bekleyecek zamanım yoktu. Sadece kapıyı açtım.

İçindeki şey beni şaşırtmadı.

Yatakta üç kişi vardı, iki kız ve bir erkek. Çırılçıplak. Hepsi de sevişiyordu. Kapıyı açtığımı ya da orada durduğumu fark etmediler bile.

Bu odaların her birinin kendi banyosu olduğundan emin olduğum için içeri girmem gerekiyordu.

Sikeyim.

Yatağın yanından geçerken, banyoya bakmadan önce ikisinin de Penelope olmadığını kanıtlayacak kadar uzun süre kızların yüzlerine baktım.

Boştu.

Tekrar yatağın etrafında dolanırken kızlardan birinin, "Rhett, gel bize katıl," dediğini duydum.

Arkamı dönmedim. Cevap verecek kadar bile durmadım. Kapıyı arkamdan kapattım ve bir sonraki odaya geçtim.

Buranın havası tamamen farklıydı. Yatağın üzerinde oturan ya da etrafında duran yaklaşık sekiz kişi vardı. Yatağın alt kısmında boydan boya bir ayna ve onun üzerinde de büyük bir beyaz pudra yığını vardı. Bazıları tozu çizgiler halinde bölmekle meşguldü. Bazıları çoktan kesilmiş çizgileri burundan çekiyordu.

Odanın derinliklerine indikçe her birinin yüzünü inceledim ve Penelope'nin banyoda olmadığından emin olduktan sonra oradan çıktım.

Ama çıkarken bir yanımda onun orada olmamasına şaşırdım.

Üçüncü oda son ikisinden çok daha sessizdi.

Yatakta üzerinde tişört olmayan bir adam vardı, telefon vardı ve ekranda bir şeyler yazıyormuş gibi görünüyordu.

Onu tanıyordum.

Lakros takımındaydı.

"Penelope burada mı?" Ben sordum.

Yavaşça bana baktı, sesim dikkatini çekmişti ama kapının açılması çekmemişti. "Kim?"

"Penelope Taylor."

Ne sorduğumu anlamamış gibi bana ve tek kelime bile etmiyordu.

Bunun için zamanım yoktu.

Yatağın etrafından dolaştım ve banyonun içine baktım.

Işık kapalı olsa da yatak odasından gelen ışık, tuvaletin önünde eğilmiş bir bedenin gölgesini göstermeye yetiyordu.

Işık düğmesini çevirdim ve uzun saçları ve ince çerçevesi görüldü. Sırtının, kollarının ve bacaklarının çıplaklığı da öyle.

Aklımda hiç şüphe yoktu... O

Penelope'ydi.

Partide olacağını biliyordum. Sadece onu bu şekilde bulmak istememiştim.

, Pen.

Tam bir baş belasıydı. Kızımın yapmak istemediği şeyler için Lainey'i suçlamasından nefret ediyordum ama o Lainey'nin kız kardeşiydi ve Lainey Pen'i her şeyden çok seviyordu. Kızım sonsuza dek onun için endişelenecekti, bu yüzden Penelope'yi bildiğim en iyi şekilde idare ettim.

Ve şimdi, bu onu bu banyodan çıkarıyordu.

Yaklaştığımda kusmuğun kokusunu aldım. Oturduğu yerde, bacaklarında ve kollarında ve yüzünü dayadığı tuvaletin oturağında kusmuk vardı.

Sadece sütyen ve külot giydiği için duşun yanındaki çubuktan bir havlu aldım ve etrafına sardım.

"Penelope," diye fısıldadım.

"Git buradan." Beni itmeye çalıştı ama elinde hiçbir güç ya da enerji yoktu. "Ben hastayım."

"Benim. Rhett. Sana yardım edeceğim ve seni eve götüreceğim." "Rhett?" diye inledi. "Mmm. Benim aşık oğlum."

Saçları alnına ve solgun ve terli yanaklarına yapışmıştı.

"İyi misin?"

"Hayır." Gözleri kapalı kaldı ama dudaklarında küçük baloncuklar oluşurken ağzı açıktı. "Canım yanıyor."

"Ne acıyor?"

"Baş. Mide." Ağzını oturaktan kaldırıp tuvaletin açıklığına doğru götürdü. Sallandığında hiçbir şey çıkmadı. "Dönüyor. Her şey dönüyor." Tekrar kuru kuru kustu.

"Kıyafetlerin nerede?"

Elini kaldırıp işaret etmeye çalıştı.

"Hemen döneceğim." Yatak odasında adama, "Kıyafetleri nerede?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Lanet olası kıyafetleri nerede?"

Yavaş yavaş telefonundan bana baktı ve daha önce olduğu gibi sessizce aval aval bana baktı.

Bu adamın nesi var böyle?

Orospu çocuğunun cevap vermesini beklemeye zahmet etmedim.

Onun yerine odayı aradım ve yerde, neredeyse yatağın altında bir yığın giysi buldum. Tüm yığını kaptığım gibi banyoya götürdüm, tezgahın üzerine bıraktım ve bir elbise bulana kadar içlerini karıştırdım. Elbiseyi ona giydirmeden önce lavabonun yanındaki havluyu alıp musluğun altında ıslattım ve biraz el sabunu ekledim.

Yanında diz çöktüm. "Yüzünü temizleyeceğim, tamam mı?"

Havluyu dudaklarında ve yanaklarında gezdirirken bir inilti çıkardı, alnına soğuk su sürmeden önce kurumuş kusmuğun bir kısmını temizlemeye çalıştım. Suyun ona iyi geleceğini umuyordum.

onu biraz serinletmek için. Ne kadar nemli hissettiğine dayanarak sıcak olduğundan emindim. Sonra kollarını ve bacaklarını yıkadım.

"Seni neden sevdiğini anlıyorum."

Bana bakarken gözbebekleri büyümüştü, yüz ifadesi değişmişti, sanki yarı onunla yarı yok gibiydi.

"Hadi Penelope. Seni giydirelim."

Elbisenin yakasından çekip başının üzerine yerleştirdim ve kollarını geçirmesine yardım ettim.

"Benim vücudum onunkinden daha iyi, değil mi? Göğüslerim daha büyük. Kıçım daha iyi."

Sırtını kaplayana kadar kumaştan çekiştirdim.

"Onu asla kıskanmam." Sesi cızırtılı ve kalındı. "Ama sana sahip olduğu için kıskanıyorum." Tuvaleti bırakırken titriyordu. "Önce ben sana ulaşmalıydım."

Konuşan içkiydi ve bu gece başka ne içtiyse oydu.

Tek kelimesini bile dinlemiyordum.

Kolunu omuzlarıma doladım ve ayağa kalkmasına yardım ettim, elbiseyi olabildiğince aşağıya çektim. "Yürüyebilir misin?"

Vücudunu çevirdi, diğer kolunu omzuma koydu ve önümde durdu. "Keşke benim olsaydın."

"Penelope, yürüyebilir misin?"

"Keşke benim için NYU'ya gitseydin..."

Eğer onu omzuma atıp ters çevirerek arabaya bindirirsem, içimden bir ses daha da kötü hissedeceğini ve muhtemelen üzerime kusacağını söylüyordu. Bu yüzden bir kolumu dizlerinin arkasına, diğerini de sırtına koydum ve onu kendime doğru kaldırdım.

Kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma yasladı. "Tam da olmam gereken yerdeyim." İçini çekti ve sesi acı dolu gibiydi. "Seni seviyorum." Kusmuk kokusu neredeyse baş edemeyeceğim kadar fazlaydı. "Seni çok seviyorum... Rhett."

Yüce.

Bizi yatak odasına götürürken, adama dedim ki, "Sen lanet olası bir pisliksin."

"Pislik ben miyim?" Kolunu başının arkasında kavuşturdu. "Görünüşe göre onu ikinci raunda götürecek olan sensin. Bilmiyorsan söyleyeyim, köpek gy stilini ve kıçının güzelce ve sertçe tokatlanmasını seviyor."

Odadan çıkıp koridordan merdivenlere doğru yürürken onu tersledim. Aşağıya indiğimde Lainey neredeyse ilk basamağa ulaşmıştı.

"Onu bulduğunda bana mesaj atmayı unuttun." Penelope'nin çıplak ayaklarını tuttu. "O iyi mi?"

Çok fazla şey oluyordu ve ben unutmuştum.

"Onu tuvaletlerden birinde buldum. O hasta, Lainey."

Ona tüm detayları -en azından çoğunu- anlatacaktım. Sadece Penelope'nin bana söylediği şeyleri ona anlatmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama burada değil.

Lainey ellerini Penelope'nin kaval kemikleri üzerinde ovuşturdu. "İyi olacaksın. Seni eve götüreceğiz ve doğruca yatağına yatıracağız." Bana baktı. "Gidip ayakkabılarını arayayım mı?"

"Kesinlikle oraya çıkmayacaksın," dedim ona. "Bizi arabaya götür. İkinizi de eve götürmem gerek."

Lainey kapıya doğru döndü ve ben de onu takip ederken Penelope kulağıma "Kahramanım," diye fısıldadı.

SIXTEEN

Rhett.

Günümüz

W Ofisimin kapısının duyduğumda, arkasında kimin olduğunu hissetmiştim. Kapı tokmağı çevrildiğinde bu his doğrulandı. ve çatlakta Ridge'in yüzü belirdi. Bu evrende izin beklemeden içeri girmeye cesaret edebilen tek orospu çocuğu oydu. Rowan onun arkasındaydı, ikisi de sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdiler. Kapıyı kapattılar ve masamın önüne oturdular.

Ellerim bilgisayarımın klavyesinden ayrıldı, kardeşlerime bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne?"

"Biliyor musun," dedi Ridge. Bekledi ve ben bir şey söylemeyince devam etti, "Daisy'yi bıraktığında konuşmak için kalmadın. Aramalarımıza ya da mesajlarımıza cevap vermiyorsun. Bu böyle devam edemez, Rhett. Sana neler olduğunu bilmemiz gerek."

Rowan, "Konuş bizimle," dedi.
Endişe yüzlerine kazınmıştı. Bu beni
kötü hissettirmeli.

Ama olmadı.

Aslında, tam tersini yaptı. Beni .

"Benden ne duymak istiyorsun?" Avuçlarımı masaya vurdum.
"Bana neler olduğu çok açık olmalı."

Ridge, "Tarih, yıldönümü - bunları anladık," dedi. "Ama daha fazlası var mı?"

"Öyle olduğunu varsayıyoruz," dedi Rowan usulca. "Ve Trista'nın bununla bir ilgisi var çünkü ne zaman nerede olduğunu sormak için ona ulaşırsak, bize sana sormamız gerektiğini söylüyor." Dudağını çiğnedi. "Yani, biz buradayız... sana soruyoruz."

Trista'ya görevi hakkında çenesini kapalı tutmasını söylemiştim. Emrime uyması beni son derece memnun etti.

" oluyor?" Ridge sordu.

Bu konuşmanın olacağını biliyordum. Bu konuşmayı yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. Ama gafil avlanmamıştım ve konu bu olduğunda bu önemliydi.

"Lainey döndü."

Söylediklerim zihinlerinde yer ederken bakışlarım yüzleri arasında gidip geldi. Tepkileri tam da beklediğim gibiydi.
şaşırdılar.

"Yani.. geri, geri mi?" Rowan sordu.

Başımı salladım. "Batı Hollywood'da bir daire kiraladı."

Rowan, "Kahretsin, gerçekten geri dönmüş," diye seslendi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ridge sordu.

Ridge'in sorusunu geçiştirerek, "Brady'nin bekârlığa veda partisinin olduğu gece onunla karşılaştım," dedim.

"Bir saniye bekle." Rowan kalçalarının üzerine doğru eğildi.
"Striptiz kulübünden çıktın ve tesadüfen onunla mı karşılaştın?"

Dişlerim birbirine çarptı. "Evet." Kucağıma baktım. "Bana tesadüfen rastladı. Murphy Drive'ın üzerindeydim... uyuyordum." Yüksek sesle nefes verdim ve onlara döndüm.

"Murphy Drive... oh." Ridge, Rowan'la bakıştı, ikisi de bahsettiğim yeri biliyordu.

"Uyuyor muydun?" Rowan sorusunu soruş biçimine dikkat ediyordu.

Çünkü bu konuda konuşmaktan rahatsız olduğumu biliyorlardı. Bana hiç bir katman. Benden aldıkları tek şey bir baş sallamaydı.

"Onu gördüğünde nasıl geçti?" Rowan sordu. "Onunla konuşma fırsatın oldu mu?"

Nasıl geçti?

Bu olay gerçekleştiğinden beri kafamda canlandırdığım bir anıydı. Detaylar sürekli tekrar ediyor, sürekli bir döngü.

Yukarı.

"Yani, kollarını bana doladı mı ve bana nasıl Beni çok mu özledi?" Lanet olası göğsümde öfke fokurduyordu. "Kesinlikle hayır. Tahmin ettiğin gibi oldu. Benimle konuşmak istemedi."

"Sadece düşündüm ki-"

"Bunca zaman sonra fikrini mi değiştirdi?" Rowan cevabını haklı çıkarmaya çalışırken ben de ona karşılık verdim. "Hayır. Tam tersi."

"Rhett..." Sesi çok yumuşaktı, başı titriyordu. "Onu tekrar gördün mü?" Ridge sordu.

Ellerimi masanın üstünde ovuşturdum. "Hayır."

"O zaman Batı Hollywood'da bir daireye taşındığını nereden biliyorsun?" Rowan sordu.

Bu sorunun gündeme geleceğini hissediyordum.

"Kahretsin, sakın bana Trista'ya onu takip ve onun da bunun peşinde olduğunu söyleme." Ridge yüzümü okuyarak durakladı.

"Rhett Cole, senin neyin var?"

"Her şey," diye cevap verdim. "Lanet olası her şey."

"Trista'nın verdiği bilgilerle ne yapacaksın?" Ridge sordu.

Masamdaki telefonum titredi, ekranda Trista'dan gelen bir mesaj vardı.

TRISTA

Bir , dışarıda pistte yürüyor.

BEN

Hangi lise?

Okulun adını içeren bir mesaj daha gönderdi.

Midem aniden düğümlendi. Sıradan bir okul
değildi.
liseydi.

Ve Batı Hollywood'a yakın bir yerde değildi, bu da Lainey'nin
oraya gitmesinin bir nedeni olduğu anlamına geliyordu.

Hatırlamak

için mi?

Anımsamak

için mi?

Birçok nedeni olduğundan emindim.

BEN

Gittiğinde hemen bana söyle.

SEVENTEEN

Lainey

On Beş Yıl Önce

IRhett'in mezuniyet kıyafeti içinde ne kadar seksi görüldüğünü kaldıramadı.

Koyu gri bir ceket ve gözleriyle aynı renkte buz mavisi bir kravatla beyaz bir düğme tercih etmişti. Kıyafetinin çoğu uzun lacivert elbisesinin altında gizliydi. Yüzümü boynuna dayasam, sabun ve kolonyasının odunsu bir karışımını koklayacağımdan emindim; bu karışım neredeyse nefes nefese kalmama neden oluyordu. Kesinlikle beni geriyordu, bacaklarım elbisemin içinde birbirine baskı yapıyordu, altımdaki karıncalanma neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Bu sabah tıraş olmuştu ve buradan -ben T'lerle alfabetik sırada dururken o C'lerle öndeydi- yanaklarının pürüzsüzlüğünü ve derisini yarmaya çalışan koyu renk bıyıklarının en küçük ipucunu görebiliyordum.

Bugüne kadar, mezuniyet balosunda giydiği smokin onun üzerindeki en sevdiğim kıyafetti. Siyah takım elbise ve ona uygun papyon ve cum-

merbund, kırmızı gül yaka çiçeği ve cilalı siyah ayakkabılarıyla birlikte ona çok yakışmıştı.

Ama bununla kıyaslanamaz bile.

Bu Rhett'in işiydi. Dört yıl içinde USC'den mezun olacak ve ardından babasının otel işletmesine yardım edecek bir adam.

Üniversitenin diğer tarafında bizi bekleyen bir hayat.

O dört yılı onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum ve buraya dönüp birlikte bambaşka bir hayata başlamak için de sabırsızlanıyordum.

Sanki baktığımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana baktı ve bacaklarımın arasındaki uğultu şimdi tüm midemi ele geçiriyordu.

Tanrım, çok lezzetliydi.

Seksi sırtışı. Normalden daha da mavi olan gözleri sanki içimi görüyor gibiydi.

"Bu çok saçma," diye inledi Penelope arkamdan.

Şikâyeti beni Rhett'le iletişimimi kesip ona bakmaya zorladı. "Saçma olan ne?"

"Mezuniyet başlamadan otuz dakika önce neden sıraya girmemiz gerektiğini anlamıyorum. Burada olmamız gerektiğini biliyoruz. Yürümek zorunda olduğumuzu biliyoruz. Bize çocuk muamelesi yapılmasına gerek yok. O yüzden başlamadan *beş* dakika önce burada olmamamız için hiçbir neden yok."

"Çünkü o zaman sınıfımızın yarısı mezuniyete geç kalırdı." Yeni gelmiş ve sıraya için acele eden bir kıza doğru başımı salladım. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"O akıllı olanlardan biri." Pen gözlerini devirdi. "Senin gibi bir kız kardeşi olmayan, beni buraya herkesten daha erken getiren şanslı biri." Bileğimi tuttu ve saatime baktı. "Saatlerdir buradaymışız gibi hissediyorum."

"On dakika dene."

"Aynı şey." İç çekti.

"New York Üniversitesi'ne gittiğinde benim bu yönümü özleyeceksin." Duvara yaslanarak ona katıldım, ağırlığımı topuklarımın üzerinde dengelemek yerine vücudumu sağlamlığa yasladım. "Sabahları seni uyandıracak, derse zamanında girmeni sağlayacak ya da kendini ölüm gibi hissettiğinde seni partilerden alacak kimse olmayacak."

Elijah'ın partisinden eve döndükten sonra ne kadar hasta olduğunu anlatmanın mükemmel bir yoluydu bu. Ertesi günün tamamını yatakta geçirmiş, hiçbir şey yiyememişti.

Balo da pek iyi geçmemiştir.

Rhett bize babasının Beverly Hills'teki otelinde birkaç oda ayarlamıştı ve danstan sonra oraya gittik ve bütün gece süren bir partiye . Penelope'yi daha önce hiç bu kadar sarhoş görmemiştir.

Ya da o kadar hasta.

Onu uyarmaya ve sağlamaya çalıştığımda ise beni dinlemedi. Söylediğim hiçbir şey umurunda değildi. Sadece devam etti ve durmadı.

Ta ki vücudu daha fazla dayanamayana kadar. Kusma o zaman başlamıştı ve bütün akşam ve sabaha kadar devam etmişti. "Çalar saatim var," diye yanıtladı kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Derslerim yurdumdan çok uzakta olmayacak, yani oraya yürümem sadece birkaç dakikamı alacak ve partilerde refakatçiye ihtiyacım yok." Bir kolunu indirdi, böylece parmağı omzuma dokunabildi.

"Ben sadece

Güzel, çok teşekkür ederim."

Rhett'e hızlıca bir göz attım, başı benimkiyle aynı anda döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

Seni istiyorum, diye mırıldandı.

Yüzümün kırmızının her tonuna dönüştüğünü hissettim.

O çocuk bana hiç doyamadı. Buna bayıldım.

Buraya gel, diye bağırdı.

Yapamam, diye sessizce cevap verdim.

Lainey... şimdi.

Şimdi olmaz. Başımı salladım. *Sonra görüşürüz.*

Dikkatimi Pen'e verdim, alt göz kapağından akan siyah göz kaleminin bir kısmını sildim. Nasıl aktığını bilmiyordum; bizi buraya getirmeden birkaç dakika önce makyajımızı bitirmiştir. Ama bir şekilde biraz dağınık görünüyordu ve göz kalemini silmeyi bitirdiğimde, beyaz şapkasını kafasına tam oturacak şekilde düzeltilti.

"Yine de beni özleyeceksin."

"Başıma bela olmadığın zamanlarda." Beni dürttü. "Evet, muhtemelen yapacağım."

Rhett'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve bir kez daha sıranın ön tarafına baktım.

Bu sırtıma çok yakışıklı; zar zor nefes alabiliyorum.

Bana başka bir şey söylemek için dudaklarını ayırdığı anda Pen'e baktım.

"Tüm bu bekleyişi bir kenara bırakıp gidip bir cigara içmek istiyorum," diye fısıldadı. "Biri nerede olduğumu sorarsa beni idare edebilir misin?"

"Bu korkunç bir fikir. Şimdiye kadarki en kötüsü. Ve hayır, seni idare edemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu bizim mezuniyetimiz Pen. Uğruna çok çalıştığın bir şey. Ayık olman gerekiyor. Ve başlamasa bile burada olmalısın" - saatime baktım- "yirmi dört dakika."

"Kural takipçisi."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gözlerini bana dikti.

"Öyle."

"Nasıl yani?"

"Biraz yaşamalısın, Lainey."

"Yapıyorum. İstediğim her şeyi, istediğim zaman yapıyorum. Ama bu aynı zamanda emirlere uymak ve diplomamızı almak üzere sahneye çağrılana kadar bu sırada kalmak anlamına da geliyor."

Ağzı açıldı, başı titriyordu. "Hepimiz gibi mezun olmak dışında tam olarak ne yapıyorsun?"

"İki gün sonra arkadaşlarla birkaç gün geçirmek için sahil evine gideceğiz ve ertesi hafta da Avrupa'ya gideceğiz. Bilmiyorum, Pen. Bu bana kesinlikle yaşamak gibi geliyor."

Önümüzdeki birkaç hafta ve planlanan her şey için kesinlikle sabırsızlanıyordum.

Bir grup Timothy'nin sahil evine , orada birkaç gece geçirecektik. Timothy orada olmasından memnun olmasa da Penelope için aldığım bir davetti bu. Sonra aynı grup iki haftalığına Ibiza ve Mikonos'a gidecekti; bu gezi ailelerimizin mezuniyet hediyesiydi.

Çoğumuz ayrılıp farklı üniversitelere gideceğimiz için, muhtemelen bu hepimizin bir süre için son kez bir araya gelişi olacaktı.

"Bu yaşamak değil. Bu planlananı uygulamaktır." Duvarı itti. "Yaşamak budur." Sıradan çıktı ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Seslendim.

Arkasına baktı ve sanki aralarında bir eklem varmış gibi parmaklarını dudaklarına götürdü ve yürümeye devam etti.

Ne be?

Ciddi mi bu?

"Nereye gidiyor?" Rhett aniden gelerek sordu.

Kız kardeşimin arkasından bakarken hâlâ şok içinde başımı salladım. "Gidip esrar içmeye," diye fısıldadım. "Şu anda ona inanamıyorum."

"Bu mükemmel."

"Mükemmel mi?"

"Evet, çünkü benimle geliyorsun."

Elimi buldu ve beni sıranın dışına çekerek koridoru geçip oditoryumun ana lobisine götürdü.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

Cevap vermek ya da ana girişten geçmek yerine döndü ve bir arka kapıdan geçti. Burası başka bir koridordu, ama sonuna geldiğimizde sağdaki son kapıyı açtı ve bir merdiven boşluğunun içindeydik.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarmak yerine, merdiven boşluğuna gelenlerin bizi görmemesi için neredeyse bir odacık gibi ve özel bir açıklığın olduğu ilk katın altına getirdi.

Bu da bana planının ne olduğunu hemen gösterdi.

Küçük pislik. Beni gerçekten istiyordu ve beklemek istemedi.

"Rhett-"

"Sen benimsin." Beni merdivenlerin kapattığı duvara götürdü ve sırtımı duvara yasladı, elleri yüzümden boynuma, oradan da göğsüme indi. "Şu anda çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Parmakları yanlarıma çarptığında sırtım kamburlaştı. "Mezun olmak üzereyiz. Çok fazla giyiyor olmalıyım." Kıcıımı kavradığında nefes nefese kaldım. "Sence-"

"Hayır. Beklememiz gerektiğini düşünmüyorum ve bana söylemek üzere olduğun şeyin de bu olduğunu biliyorum. Bence bunun zamanlaması daha iyi olamazdı." Uzun beyaz elbisemin alt kısmını kaldırdı ve elbisemin altına girerek külotumun dış kısmına dokundu.

Artık hava bulamıyordum.

Ciğerlerimden, gitmişti. O kadar iyi hissettirdi.

"Yaklaşık yirmi dakika sonra sahneye çıkacağımızın farkında mısın?" Başımın arkasını itmek istemedim.

duvara yasladım; saçımı bozmak istemedim. Ama yüzgeçleri külotumun ipeğinin altına indiğinde kendime engel olamadım.

İtiyordum.

Ve kıvranıyor.

"Bu bana bolca zaman verir."

Ellerim başımın üzerinde düzleşerek yukarı uzandı. "Ve ailelerimiz de kalabalığın içinde olacak, bu yüzden oraya terli ve seksi görünerek çıkamayız."

Dudakları boynumda gezinirken güldü. "Seksi mi?"

"Evet, bilirsin, kırmızı ve terli ve-"

"Oh, kıpkırmızı olacaksın." Çenemi ve boynumu öptü, dizleri büküldü, böylece artık topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükselmiyordu ve diz çökme pozisyonuna geldi. "Ve sen de terden sıırıslıklam olacaksın."

Elbiseyi başının geçirip altında kaybolduğunda gözlerim açıldı. Oradan hızla hareket ederek elbisemin alt kısmını kaldırdı ve onun da altına girdi.

Saçlarının hissi, yüzünün varlığı, parmaklarının baskısı beni anında tüketti.

"Rhett..." Aşağıya bakıyordum ama anlamsızdı. Başının hareketinden başka bir şey göremiyordum.

Ama dudaklarını iç hissedebiliyordum.

Nefesinden gelen sıcaklığı.

Dilinin şakırtısı. O-

Aman

Tanrım.

"Rhett!"

"O sahneden geçerken yüzümün senin gibi kokmasını istiyorum."

Bu kötüydü.

O kötüydü.

Yine de her şey çok iyiydi.

"İstiyorum..." Dili şu anda okşadığı en üstteki noktaya değdiğinde sesim kesildi. Ama yaptığı tek şey bu değildi. Parmaklarını da kullanıyor, içime dalmadan önce parmaklarını etrafımda dolaştırıyordu. "Sen."

Sustu. "Biliyorum. Ne kadar ıslak olduğunu tadabiliyorum."

Kızarıklık zaten vardı ama gözeneklerimden sızdığını hissettim.

"Bebeğim, tadın çok güzel."

Yutkunmaya çalıştım.

Kollarımı indirip başının üstünü tutmaya çalıştım.

Ama yapamadım.

Donup kalmıştım.

Bu duvara yapışmış, zevkle şişiyor.

Bunu daha önce birkaç kez yapmıştı. Yavaşça, sanki beni daha da ıslatmak istermiş gibi her tarafımı yalayarak ilerliyordu. Ve bir kez ıslandığımda, yüzeye çıkar ve hemen aletini içime kaydırırdı.

Ama bu farklıydı. Burada yaptığı şey bu gibi görünmüyordu.

Çünkü parmakları diğer bölgeyle ilgilenirken o bölgeye odaklanan dilinin hareketinde hiçbir yavaşlık yoktu.

"Rhett!"

Ve yalaması daha çok bir fiske gibiydi, bazen seks yaparken beni ovduğu ve boşalmamı istediği gibi. Ama parmaklarının ucuyla bana masaj yapmak yerine, uzun, ıslak dilinin ucuyla klitorisime vuruyordu.

Bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Nasıl olur da bende böyle bir tepkiye yol açabilir?

Saçını çekmek istediğim, çığlık atmak istediğim ve bacaklarımın beni tutmaya devam edeceğinden emin olamadığım için yere yığılmak istediğim bir an.

"Siktir," dedim olabildiğince sessizce. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni boşaltıyorum."

Dudakları beni çevreledi ve emdi, sürtünme o kadar sertti ki sanki içimden bir şey çekip çıkarıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve kendimi başımı duvara vururken buldum.

Sanki ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi dudakları geri çekildi ve klitorisimi serbest bıraktı. Yalama geri döndü, parmakları olduğundan daha hızlı hareket ediyordu, nefesleri bana çarpıyor, kıpırdayan her şeye ekleniyordu.

Hazır olmadığım bir . "Oh! Evet!" Karşı koyamayacağım

bir şey yaratan bir karışım. Benden inmemi istiyordu.

Ve onu almak üzereydi.

Dilinin her dokunuşunda daha da yaklaşıyordum. Sanki beni bir prize takıyormuş ve tüm vücuduma elektrik gönderiyormuş gibi üzerimde dolaşan bir yapı.

Her ucu kıvılcım saçıyordu.

Ama birlikte, bu kıvılcım uçları bir şey yarattı. Bir telaş.

"Rhett," diye bir çığlık dudaklarımdan döküldü. "Siktir! Evet! Ah!"

Eğer bir zirve varsa, ben oradaydım, uçurumun kenarında sallanıyordum, geri dönüp dönmeyeceğimden emin değildim.

Ama her yalayış beni daha da dibe çekti ve beni gerçekliğe geri döndürdü, kükreyen ürpertileri donuk bir kaynamaya gönderdi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, ciğerlerimi tekrar doldurmaya çalışarak, "Tanrım." "Bana tam da istediğim şeyi verdin."

Dilinde bir sakinlik vardı, bugün bana henüz vermediği bir alıştırmaya ve sonra beni nazikçe öperken bir durgunluk. Parmakları kaydı ve başı elbisemden ve önlüğümünden çıktı. Sonra önümde durdu, elleri yüzümdeydi.

"Öp beni, Lainey."

Ağızındaki, tamamen bana ait olduğunu bildiğim ıslaklığa bakarken iç çektim. "Az önce bana ne yaptın?"

"Seni yedim amına koyayım." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Evet. Bunu çok yaptın."

Gülümsedi. "Ve bunun geldiği yerde çok daha fazlası var. Ama şu anda mezun olmamız gerekiyor. Daha sonra, geri kalanını alacaksın."

"Adil."

"Öp beni." Sesi hırıltıya dönüştü.

Dudaklarını tekrar kontrol ettim, oraya gitmek istediğimden bile emin değildim. "Ağızına mı? Gerçekten mi?"

"Sperminin tadının olduğunu bilmeni istiyorum."

Cevap vermeye fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma yapıştı.

Ve o anda kendimi tattım. Beklemediğim

bir tatlılık vardı.

Hiç bir tür tatmin.

Ve yüzlerimiz hala birbirine yakınken çekildiğinde, derin ve sert bir sesle, "Seni tatmak için her şeyi yapacağımı bilmek nasıl bir şey?" dedi. Elini başımın üstündeki duvara koydu. "Sana olan ihtiyacımın o kadar derin olduğunu bilmek ki, mezun olmak için bizi çizginin dışına çıkardım." Dudakları neredeyse benimkilere değiyordu. "Seni buraya getirdiğimi,

Geldiğimde aradığım bir yerdı çünkü sana sahip olmam gerektiğini biliyordum." Beni tekrar öptü. "Beni dizlerimin üzerine çöktürecek güce sahip olduğunu."

EIGHTEEN

Rhett.

Günümüz

I Eski sahanın önüne park etmiş, Lainey'nin büyük oval pistte ilerleyişini izliyordum. Koşmuyordu. Hızı tempolu bir yürüyüşü ve arabama en yakın noktadan geçtiğinde, beyaz kulaklıklarını sıkıca bastırdığını görebiliyordum kulaklar.

Ne merak ettim.

Eğlenceli bulduğu şey bir podcast ya da bir çocuk kitabı olabilir. Ya da belki de telefondaydı ve ben dudaklarının kıpırdadığını görmemiştim.

Sorularım vardı.

Instagram'da gördüklerim dışında son on beş yılını nasıl geçirmişti?

Neden aniden geri döndü?

Ve onca yer varken, burada yürümeyi seçmesinin nedeni neydi?

Son yılımızda bu sahada çok zaman geçirmiştik. Her iç saha maçı burada yapıldı. Lainey tribünde beni top oynarken izlerdi. Maç bittiğinde çimlere koşar, kollarıma atlardı. Kirli ve terli olmamı umursamazdı. Dudakları benimkileri bulur ve ben çekilene kadar orada kalırdı.

Lanet olsun, sanki bir milyon yıl önceydi.

Güzel zamanlardı.

Şimdiki gibi değil.

Arabayı kapattım ve telefonumu çıkardım.

BEN

Eve gidebilirsin. Ben buradayım.

TRISTA

Pistte mi? Geldiğini gördüğümü sanmıştım.

BEN

Aksini duymadığınız sürece yarın ofiste olmayı planlayın.

TRISTA

.

BEN

Ve, Trista... teşekkür .

Telefonu takım elbise ceketimin iç cebine koydum ve arabadan inerek pistin sağ tarafındaki tribünlere doğru yürüdüm. Üçüncü sıraya oturduğumda metalin altımda serin hissettirmesi gerekirdi, ama gerçek şu ki, kışımı bir buz kütesinin üzerine koyabilirdim ve bunu bilemezdim.

İçimde çok fazla ateş vardı.

Her alev midemin çalkalanmasına neden oldu. Başım çarpmaya başladı. Ellerim yeterince nemliydi, onları gri pantolonumun üzerine sürdüm ve hemen tekrar nemli hale geldiler.

Tribün sıralarında yürürken ya da ağırmayan bir pozisyon bulmaya çalışırken fark etmiyordu, gözlerim onda kalıyordu.

Üzerinde bisiklet tarzı dar bir şort ve gövdesine yapışan fermuarlı bir ceket vardı.

durduğu zaman. Yanlarında asılı duran parmakları yumruk haline gelmeden önce kıpırdadı.

Bakışlarını üzerimde hissetmemiş olsaydım, durma şekli beni fark ettiğini gösterecekti. Ama bakışlarının yoğunluğu vücudumun her santiminde hissedebileceğim şekilde bana çarpıyordu.

Bu, voleybol ağının diğer tarafındayken ve gözlerim ilk kez onunkilerle kilitlendiğinde bana attığı bakış değildi.

O lekesizdi. Çok masumdu.

Onun sesini tanımadan önceki bir zaman. Tenini hissetmeden önce.

Onun gözyaşlarından birini bile yakalayamadan önce.

Şimdi aramızda geçen bakış, hayatın en zor kısımlarından bazılarını deneyimlemiş iki insanın bakışıydı.

Birlikte olmasak bile.

Ellerimi ceplerime sokarak metal banktan kalktım. "Sadece konuşmak istiyorum."

Sesimin yeterince yüksek olduğunu biliyordum.

Fısıldasaydım bile Lainey beni duyardı.

Başı düştü. Göğsü inip kalkıyordu ama bunun yürüyüşten dolayı nefesini tutmaya çalışmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Lainey'nin vücudu formdaydı; her temponun üstesinden gelebilirdi.

Ağır nefes almasının nedeni bendim.

"Lütfen, Lainey."

Yukarı baktı.

Göğsümdeki ateş boğazıma doğru ilerledi. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Bu lanet bir yalandı.

İhtiyacım olan her şeyi söylemek kesinlikle birkaç dakikadan fazla sürecekti ama birkaç taneyle başlayıp ondan daha kaç tane alabileceğime bakacaktım.

"Rhett..."

Başını salladı.

Omuzları öne doğru çöktü.

Yavaşça bana doğru yöneldi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturarak tribünlerin dibinde durdu. "Bana ne söylemek istiyor olabilirsin ki?"

Bu noktadan sonra ağızımdan çıkan her kelime büyük bir ağırlık taşıyordu.

Gözlerim bir saniyeliğine kapandı ve "Her şey" diye nefes verdim. Bir eli göğsünde, kalbine yakın bir yerde duruyordu.

Anlamıştım. Benimki çok şiddetli çarpıyordu.

Park doğru baktı. "Bu çok geniş. Geri dönmek istemiyorum. Ben-"
"Sana ne olduğunu anlatmak istiyorum."

Bu bana onun bakışlarını kazandırdı. "Ne olduğunu biliyorum."

Ama benim ağızımdan çıkan gerçeği bilmiyordu. Bunu sadece dört kişiye söylemiştim -Rowan, Ridge, annem ve babam

Diğer herkes hikayenin tamamen farklı bir versiyonunu biliyordu. Ama ben yorgundum.

Sırlardan bıktım.

Yalanlardan bıktım.

Ellerimi ceplerimden çıkardım ve onun için kenetlendiler. Bunca yıl boyunca bu hareket sürekli olmuştu -sıkma, bırakma, sıkma, bırakma- tıpkı şimdi yaptıkları gibi.

"Hayır, Lainey. Gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

NINETEEN

Rhett.

On Beş Yıl Önce

"S "Beni öldürme," dedi Lainey telefonu açıp kulağıma götürürken, "ama kötü haberlerim var."

Evimin merdivenlerini yarılamıştım ki durdum.

"Ne tür bir kötü haberden bahsediyoruz?" Ön kapıya ve merdivenin ortasında durmak yerine kapıdan nasıl geçmem gerektiğine odaklandım. "Seni almak için dışarı çıkıyorum. Bu şu anlama mı geliyor..."

Zihnim dönüyordu.

Timothy'nin sahil evine gitmek birkaç aydır planladığımız şeydi. Hepimiz iki haftalığına Avrupa'ya uçmadan önce orada birkaç gece geçirecektik.

Ama Lainey'nin sesinden anladığım kadarıyla, içimden bir ses bu planın en azından yarısının değişeceğini söylüyordu.

"Gülme, tamam mı? Ama az önce kuaförüm aradı, iptal etmiş, o yüzden beni sıkıştırabilirmiş. Hemen şimdi. Eğer bu randevuyu al, USC'ye gidene kadar beni alamaz ve saçımı yaptırmak için o kadar beklemek istemiyorum Rhett. Röflelerimin Avrupa için taze olmasını istiyorum."

Avrupa için yeni vurgular - kontrol edin.

Ama bu sorularımın hiçbirini yanıtlamadı, ben de "Bana ne söylediğinizden emin değilim?" dedim.

"Sizinle tekneyle gelmek yerine, Pen ve ben sizinle Timothy'nin sahil evinde buluşacağız. Bizi oraya ben götüreceğim, yani sizinle tekneyle dönmek yerine bizi eve de ben götüreceğim."

Lojistik benim önemseydiğim bir şey değildi. Çocukluğumdan beri babamın teknesini kullanıyordum ve tek başıma gitmekten çok daha rahattım.

"Yani, geziyi iptal etmiyor musun?" Bastırdım.

"Kesinlikle hayır. Bunu asla yapmam. Ama bu oraya yalnız gidip döneceğin anlamına geliyor ve daha da kötüsü, Timothy'lere vardığında tekneyi tüm eşyalarımızla birlikte paketlemene ya da açmana yardım etmek için orada olmayacağım."

Uzun bir rahatlama nefesi verdim ve geri kalan basamakları hızla indim. "Önemli bir şey değil. Merak etme-"

"Yardım edeceğim," dedi Penelope arkada. Hemen yürümeyi bıraktım.

"Ohhh, evet. Bu fikir çok hoşuma gitti," dedi Penelope. "Bizi Timothy'lere götürmeni beklemek yerine, Rhett'le rıhtımda buluşurum. Tekneyi toplamasına yardım ederim, Timothy'lerde de açmasına yardım edebilirim. O kadar işi tek başına yapmak zorunda kalmamalı."

Sikeyim.

İstedğim bu değildi.

"Rhett?" Lainey söyledi. "Bu senin için sorun olur mu?" Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Pen zaten bizimle gelecekti, yani ikimiz yerine sadece beni özlemiş olacaksın."

Planından nefret ettiğimi ona nasıl söyleyebilirdim?

Penelope ile en son yalnız kaldığımda bana aşkını itiraf etmişti. Bugün berbat olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum ve o gecenin tekrarlanmasına hiçbir şekilde ihtiyacım yoktu.

Ama bundan Lainey'e bahsetmeyecektim. Tıpkı Penelope'nin bana söylediklerinden ona bahsetgibi.

Belki bir gün, USC'deki yıllarımızın derinliklerine indiğimizde ve yeterince zaman geçtiğinde bunu unutabilirdim.

Ama şimdi değil.

"Rhett, Pen'in seninle gelmesi sorun olmaz değil mi?"

Nefes verdim. "Evet, evet. Her neyse." Kapıdan çıktım ve arabama bindim.

"Şimdi tekneye mi gidiyorsunuz?" Lainey sordu.

Motoru çalıştırdım ve emniyet kemerimi taktım. "Konuştuğum gibi garaj yolumdan çıkıyorum."

"Pen, şimdi gidiyor," diye bağırdı Lainey, sanki kendisi alt katta duruyormuş da Penelope az önce yukarı koşmuş gibi.

"Telefondaki Rhett mi?" Lainey'nin babasının sorduğunu duydum. "Evet," diye cevap verdi.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi.

Benim el sıkılaştırılmış üzerinde ve
direksiyon Tekerlek, benim Nefes alış
derinleşiyor.

Babası mı?

Benimle konuşmak mı

istiyor? Şimdi mi?

"Rhett, babam seninle konuşmak istiyor, bu yüzden telefonu ona vereceğim," dedi Lainey. "Siz tekneye binmeden önce beni arayın, tamam mı? Orada başımda folyolarla oturuyor olacağım, böylece konuşabilirim."

Daha fazla hava emdim. "."

Balo, kızının geceyi benimle geçirmesine ilk kez izin veriydi ve Timothy'nin sahil evi de ikinci olacaktı. Ama danstan hemen önce gittiğimiz akşam yemeği için ayrılmadan önce beni bir kenara çekti ve kızlarından sorumlu olduğumu ve ikisine de bir şey olmasına izin vermemem gerektiğini söyleyerek yasayı koydu.

Ona ikizlerden birinin tamamen kontrolden çıktığını ve kimsenin ondan sorumlu olamayacağını söylemedim.

Onun yerine ona bir söz verdim ve tuttum.

"Rhett," dedi Bay Taylor, "seninle Timothy Barden'ın sahil evine yapacağımız gezi hakkında konuşmak istiyorum. Lainey bana iki gece kalacağınızı ve orada yaklaşık sekiz kişi olacağınızı söyledi, Avrupa'ya gidecek olan grupla aynı grup, yanılıyor muyum?"

"Evet, efendim." Işıklarda yavaşladım.

"Ve anladığım kadarıyla kızlarımı oraya tekneyle götüreceksiniz - babanızın teknesi sanırım?"

Direksiyon terlemeye başladığı için elimi düzelttim. "O planlar biraz değişti. Şimdi Lainey bizimle sahil evinde buluşacak, ben de Penelope'yi tekneyle götüreceğim."

"İçki içilecek mi?"

Sanki bagajı görebilecekmişim gibi dikiz aynasına baktım, orada en az beş kasa bira ve dört koli içki vardı. Tabii ki bu, çantama zulaladığım otları ve diğerlerinin getirdiklerini saymıyordu.

Ona bagajımda ne olduğunu söylersem, Lainey'nin gitmesine izin vermeme ihtimali vardı. Konu kızları olunca adam çok katı davranırdı. Pene-lope'un parti konusunda ne kadar vahşi olduğunu düşününce bu bana çok komik geliyordu.

Ancak sorusunda geçici bir çözüm vardı çünkü özellikle partide ya da teknede içki içilip içilmeyeceğini sormamıştı.

İfadesi geniş kapsamlıydı.

Ben de sanki teknede içki içilip içilmeyeceğini sormuş gibi cevap verdim ve "Hayır efendim" dedim.

"Duymak istediğim cevap buydu."

Yeşil ışıktaki hızlandım, yarı yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissediyordum, nabzım hızım kadar hızlı atıyordu.

"Sana hatırlatmak isterim ki evlat, bu dünyada sadece üç meleğim var ve yazlık evde ve yine hepiniz Avrupa'ya gittiğinizde ikisinden sen sorumlu olacaksın. Bu gezi hakkında daha sonra konuşacağız, ama Timothy'lerdeyken sakın -tekrar ediyorum, sakın- beni hayal kırıklığına uğratma."

"Yapmayaca

ğım,

efendim."

"Biliyorum."

TWENTY

Rhett.

Günümüz

N *Lainey, ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.*

Bu sözler ona çarptığında, sanki onlara karşı savaşıyormuş gibi başı hafifçe sallandı. Sanki az önce söylediklerime inanmak istemiyormuş gibi.

İnanmak istediğı şey, hikâyenin bildiğı versiyonuydu. Son elli genç yıldır zihninde yaşayan hikâyeye.

Her masalın bir kötü
adama ihtiyacı vardır. Ben
o kişiydim.

Bana bu unvanı verdiği için onu suçlayamazdım, hele de ona verilen onca formasyondan sonra. Ama atlananlar her şeyi değiştiren detaylardı. Bu sadece hikayeyi değiştirmekle kalmadı, tersine çevirdi.

O tarafım, benim tarafım çok gecikmişti.

Ve o duyana kadar tribünlerden ayrılmak gibi bir planım yoktu.

"Lütfen oturun" demeden önce ciğerlerimi doldurarak yanımdaki noktaya dokundum. Hareket bekledim ve hareket olmayınca ekledim: "Ya da yaklaşın ve burada durun." Önümdeki sırayı işaret ettim. "İçimi dökmem gereken bazı şeyler var."

"Bu noktada söylenecek ne olduğunu anlamıyorum. Bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirsin ki?"

Kravatımı çektim. Düğüm, sanki beni boğmaya çalışıyormuş gibi bir his uyandıracak şekilde tenime baskı yapıyordu. "Gerçeği."

"Bunu zaten biliyorum."

Başımı salladım. "Biliyorsun, evet, ama hepsini değil. Duymadığın çok daha fazlası var."

Merakı onu ele geçirmeye başlamıştı -ifadesinden bunu anlayabiliyordum- ve yavaşça en alttaki tribüne oturarak aramızda bir sıra oluşturdu. Ayakları önündeki metalin üzerinde durana kadar döndü, kollarını dizlerinin etrafında kavuşturdu. Park yerine, arabamın olduğu yere odaklandı ve dayanılmaz bir süre geçtikten sonra nihayet bana baktı.

"Beni nasıl bulduğunu söyle. Buraya yakın oturduğundan şüpheliyim ve"- başıyla beni işaret etti-"bu takım elbiseyle buraya kesinlikle spor yapmaya gelmedin."

Geçmişi itiraf edeceksem, bugünü de itiraf etmem gerekirdi.

Her şeyi masaya koyardım. Ona her kartı gösterirdim.

Bu bilgiyle ne yapacağı ona bağlıydı.

Ben de dedim ki, "Buraya yakın oturmadığınızı biliyorum. Arkadaşlarının evinde değil. Yeni dairenden bahsediyorum."

Bana bakarken göz kapakları daraldı. "Beni takip mi ediyordun?"

"Ben . Ama asistanım yaptı. Ondan ben istedim."

Sanki ona tokat atmışım gibi bana baktı. "Neden?"

"Neden?" Sesim normalden daha yumuşaktı. "Bu iyi bir soru." Ceketimi çıkardım ve bankın üzerine koydum. "Seni gördüğümde..." Sesim kesildi ve birkaç saniye sonra tekrar denedim. "Seni gördüğümde orada olduğuna ya da geri döndüğüne inanamadım. Hâlâ da inanamıyorum. Bunu sana geçmişte birçok kez biliyorum, ama her seferinde daha ciddi oldum ve bu kesinlikle en iyisi." Avuçlarımı birbirine bastırdım ve

Bacaklarımın arasına. "Seninle yüz yüze konuşma fırsatı bulacağımı hiç düşünmemiştim. Uçağa atlayıp sana gelmeyi düşündüğüm zamanlar oldu ama ..." Tekrar sessizleştim. "Belli ki yapmamışım." Boğazım kurumuştı, göğsüm sanki pistte yürüyen benmişim gibi çarpıyordu. "Şimdi burada, Los Angeles'ta olduğuna göre, bu fırsatı boşa harcamayacaktım. Sanırım doğru zamanı bekliyordum, bu havaalanına gitmek ve sen güvenliğe girmeden önce seninle konuşmak anlamına gelse bile."

"Ama birinin beni takip etmesi? Sadece benimle konuşmak için doğru zamanın ne zaman olduğunu anlamak için mi? Bu sapıklık seviyesinde bir şey, Rhett."

Başımı salladım.

Söylediklerine katılmamak mümkün değildi.

Her şey berbattı, bunu inkar etmiyordum.

"Ailenin evine gidip zili çalamaz ve babana seninle konuşup konuşamayacağımı soramazdım, değil mi?"

Açık tribünün üzerinde sallandı. "Yine de bu akli dengesi yerinde olmayan bir davranış. Umarım bunu biliyorsundur."

""

kaçırdı. "Tanrım, bu çok... Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Boktan bir durum," dedim, az önce kafamda dile getirdiğim kelimeleri tekrarlayarak.

"Evet."

"Anlamayacağını biliyorum -hatta anladığımdan bile emin değilim- ama asistanımın seni takip etmesi kendimi sana daha yakın hissetmemi sağladı." Ona bakmadan önce kısa bir süre ellerime odaklandım. "Bunu ben de istedim."

"Rhett-"

"Sana söyledim... anlamayacaksın."

Dudaklarını birbirine sürterken gözleri yumuşadı. Vücudu bir top gibi kıvrıldı. "Bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Penelope hakkında" derken acele etmedim.

Başını arkaya yasladı; gözleri kapalıydı.

Yutkunurken boğazı zıpladı.

"Eğer kız kardeşimle aranızda olanları ayrıntılarıyla anlatacaksan" - titrek bir nefes alırken durakladı - "duymak istemiyorum."

"Lainey-"

"Ve eğer bana olduğunda kafanın iyi olmadığını söyleyeceksen, hiç zahmet etme. Zaten öyle olduğunu biliyorum."

TWENTY-ONE

Rhett.

On Beş Yıl Önce

P Enelope bira kutusunu teknenin pruvasına bıraktı ve elleri çıplak kalçalarının üzerinde bana döndü. "Bu son yük mü, aşık çocuk?" Kısa şortunun düğmelerini açmış ve kadar aşağıya ki, neden giyme zahmetine katlandığından emin değildim. üzerinde sadece ipli bir bikini vardı.

Gerekçesi ne olursa olsun, bunları giymeye karar verdiği için rahatlamıştım. Zaten yeterince görünüyordu.

Az önce taşıdığı biranın üzerine bir kasa daha bira koydum. "Evet, işte bu."

Parmağıyla baş köşeye yığdığımız içkileri saydı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Beş kasa bira ve dört şişe votka mı? Sahil evi için hepsi bu mu? Arka koltukta benim görmediğim gizli bir zulan olduğunu mu söylüyorsun?"

Beyzbol şapkamı yüzümde aşağıya doğru düzelttim. "Sadece iki geceliğine gidiyoruz."

Gülümsedi. "Ne kadar içebildiğimin farkında olduğunu sanmıyorum." Fark ettim.

Onu sayamayacağım kadar çok içerken görmüştüm.

Ama içkinin etkisiyle tuvalete sarıldığına da şahit olmuştum.

"Timothy'nin sahte kimliği var," dedim. "Eminim biterse, ki bu bir mucize olur, o zaman içki almaya gidebilir."

Gözlerini devirdi. "Timothy..."

"Peki ya o?"

Bir yelkenlinin rıhtıma yanaşmakta olduğu marinanın kenarına baktı. "Orada bulundum, bunu yaptım. Ve bunu aştım."

Boğazımı temizledim.

"O mu?" "Evet... O."

Ailesinin sahil evinde kalmamıza izin verecek kadar kibardı. Lainey ve ben de Penelope'nin davet edilmesine izin vermesi için onu ikna etmek zorunda kaldık.

Ama onunla tartışmak için burada değildim. Timothy hakkında ne isterse düşünebilirdi. Ne söylersem söyleyeyim, bu onun fikrini değiştirmeyecekti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu yolculuk sırasında ve Avrupa'da Timothy ile çok zaman geçireceksin, o yüzden -ne bileyim- iyi davran, sanırım."

Pruvanın kenarına oturmuş, bacaklarını havada sallıyordu. "Keşke onun sahil evine gelen yeni birileri olsaydı da hep birlikte takıldığınız eski tayfa olmasaydı."

"Penelope, o ekip, onlar bizim arkadaşlarımız." "Ve arkadaşlarınızın hepsi alındı. *Blaaah*." "Bu neden sorun olsun ki?"

"Çünkü hepsi evli ve benim sığabileceğim bir yer yok" derken göğsünü dışarı çıkarmaya çalıştığına yemin edebilirim. Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi. "Özellikle de sen. Sen, kapılmanın da ötesindesin ve bu çok sinir bozucu."

Şapkamın siperliğini iki elimle sıktım. "Dur."

"Neyi durdurayım? Aşkımı itiraf etmeyi mi? İnkâr etme, duymayı seviyorsun."

Başımı salladım. "."

"Şimdi bana yalan söylüyorsun." Kıyafetlerimi koyduğum spor çantasına doğru başıyla işaret etti. "Orada içkiden daha güçlü bir şey yoktur, değil mi?"

"Sadece biraz ot."

Bana salladı. "Ottan bahsetmiyorum, Rhett." "O zaman şansın yok."

Güldü. "Hayır, hiç şansın yok çünkü ben paylaşmam."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormayacaktım. Sahip olduğu ya da istediği ya da paylaşmaya istekli olduğu ya da olmadığı hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ot ve alkol Lainey ve benim için yeterince iyiydi ve kızımı tanıyordum ve muhtemelen Timothy'nin sahil evinde ikisini de fazla yapmazdı.

"Buradan yakın zamanda çıkacak mıyız?" Penelope sordu. "Suya girmeye hazırım."

Her şeyin yerinde olup olmadığını ve yapılacak ne kaldığını görmek için tekneyi taradım.

Babam kırk iki metrelik orta konsolu yaklaşık iki yıl önce almıştı, ehliyetimi aldığım sıralarda, yani bir yandan yolun kurallarını öğrenirken bir yandan da suyun kurallarını öğreniyordum. Teknenin arkasında dört adet 400'lük vardı ve pruvanın altında, yıllar boyunca, özellikle de Lainey şehre dönmeden önce birkaç kez uyuduğum makul büyüklükte bir kamara ve Lainey ne zaman teknede olsa yarayan bir baş kısmı vardı, çünkü kız tanıdığım herkesten daha fazla su içerdi.

"Sadece ipleri çözmem gerekiyor," dedim ona, "sonra yola çıkabiliriz."

Başında bir güneş gözlüğü olmasına rağmen eliyle güneşin yüzüne vurmasını engelledi. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, yanınızdayım kaptan."

"Önce Lainey'i aramalıyım. Yola çıkmadan önce ona arayacağıma söz verdim."

"Evet, kız kardeşimi telefona bağla. Ona ne kadar horladığını söylemek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı.

Kıkırdamak istedim; ama içimden gelmedi.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve Lainey'nin numarasını tuşladım, telefonumu kulağıma dayadım.

"Merhaba," diye cevap verdi Lainey.

"Merhaba bebeğim." Şu anda telefonunda bir şeyler yapmakta olan Penelope'ye baktım ve ona sırtımı dönerek kış tarafa doğru yürüdüm.

"Pen ile teknede misin?" "Evet."

"Her şey nasıl gidiyor? Toparlandın mı ve gitmeye hazır mısın?"

Bir motorun tepesine dokundum. "Telefonu seninle kapattıktan sonra çıkacağız. Timothy'nin evine varmam yaklaşık otuz dakika sürer. Orada seni bekliyor olacağız." Yirmi beş metrelik bir teknenin marınadan çıkışını izledim, dümeni olması gerekenden çok daha büyüktü.

"Yaklaşık bir saat içinde buradan ayrılacağım," dedi. "Umarım trafik çok kötü ve sahil evine varmam uzun sürmez."

"Giderken beni arayacak mısın?"

"Tabii ki. Bu arada, Pen'le teknede birkaç fotoğrafınızı çeker misin? USC'ye gitmeden önce önümüzdeki birkaç ayın her saniyesini belgelemek istiyorum."

Kramponlardan birinin yanındaki sıvanın kenarını tuttum ve sesimi alçaltmaya çalıştım. "Penelope ile fotoğraflarımı mı istiyorsun?"

"Sorun olur mu?"

Tanrım, Penelope'nin buna ne kadar bayılacağını hayal edebiliyordum. "Lainey-"

"Biliyorum. Sana göre değil. Ama bu seferlik bana bir iyilik yapıp benim için biraz çeker misin?"

İçimi çektim. "Gerçekten mi?"

Lainey, Penelope hakkında gerçekten ne hissettiğimi ve onun davranışlarından nasıl bıktığımı bilmiyordu. Bunu kendime sakladım. Ama çıkardığım sesler onun sürekli varlığının beni yıpratıldığını açıkça ortaya koyuyordu ve Lainey'nin bunu anladığından emindim.

"Rhett, yakında New York'a gidecek ve ben bu anları geri getiremeyeceğim. Yaz tatillerinde ya da hatta tatillerde eve gelip gelmeyeceğini kim bilebilir?"

Sesinde duygu vardı ve ben bunu duymaya dayanamadım.

"Biraz alacağım," dedim ona. "Merak etme."

"Teşekkür ."

Penelope ne kadar anlatmak için kız kardeşiyle konuşmak istediğini söylemişti, ben de onu almak için pruvaya doğru döndüm.

"Hey, Penelope, ister misin-" Ne yaptığını görünce sesim kesildi.

Ne oluyor lan? Ciddi mi lan bu?

Gözlerime inanamadım. Penelope'ye inanamadım.

Lainey'e kızmış gibi görünmemeye çalışarak dişlerimi sıktım, "Boş ver, meşgul. Salondan çıktığında beni aramayı unutma."

"Yapmayacağım.

Seni seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum, Lainey."

Telefon kapandı ve ben kauçuk kapağı sıktım, beynim Penelope teknenin zemininde otururken ona bağırarak istediğim tüm şeyleri kaydırdı.

Bacaklarını önünde kavuşturmuştu ve elinde şu makyaj malzemelerinden biri vardı. Lainey'nin yatak odasındaki makyaj masasının her yerinde onlardan vardı, bu yüzden Penelope'nin elinde tuttuğu şeyi tanıdım.

Ama Penelope makyaj yapmıyordu.

Ayna avucunun üzerinde düz dursun diye pudra kutusunu baş aşağı tutuyordu ve camın ortasına döktüğü bir miktar beyaz tozu parçalamak için bir kredi kartı kullanıyordu.

Her geçişte yeni, küçük, ince bir çizgi oluşturdu.

Ve kucağında dengede duran bir dolarlık banknot bana bu satırların burnundan çekilmek üzere olduğunu söyledi.

TWENTY-TWO

Rhett

Günümüz

"**I** Eğer kız kardeşimle aranızda geçenlerin detaylarına gireceksen, bunu duymak istemiyorum."

"Ve eğer bana olay olduğunda kafanın iyi olmadığını söyleyeceksen- zahmet etme. Zaten öyle olduğunu biliyorum."

Lainey tribünün alt sırasından bana bakıyor ve bir yanıt bekliyordu.

Tabii ki tüm bu konuşma Pene- lope hakkında olacaktı. Ve nasıl hissettiğim. Ve o gün gerçekte neler olduğu.

Lainey neden aksini düşünsün ki?

Şu anda birbirimizden bu kadar uzakta oturmamızın sebebi Penelope'ydi.

Lainey ve benim on beş yıl boyunca konuşmamamızın sebebi oydu. bu kadar acı olmasının sebebi oydu.

Burada olmanın ve Lainey'e bakmanın parmaklarımı durmadan sıkmasının ve kalbimi acıtmasının nedeni oydu.

Aramızdaki sessizlik arttıkça ellerimi pantolonumun paçalarında milyonuncu kez ovuşturdum.

Bir başlangıç noktası bulmam gerekiyordu.

Dikkatli bir şekilde ilerlemem gerekiyordu çünkü bir kez oraya gittiğimde sonuna kadar gitmek zorundaydım. Geri adım atamazdım; ondan hiçbir şey saklayamazdım.

Hiç düşünmediği bir tarafı görmesini

sağlamalıydım. Duymadığı bir tarafı.

Ve bu benim hatamdı.

Sikeyim.

Ama beni şaşırtan şey, vücudundan geçişini izlediğim o ürperti oldu.

Takım elbisemin ceketini aldım ve aramızdaki tribünün üzerinden geçerek ceketini omuzlarına sardım. "Muhtemelen bunu istemiyorsun ama burada oturup titremeni izleyemem."

"Üşümüyorum. Ben... ne olduğumu bilmiyorum." Yakaları tuttu, yüzünü çevirerek burnunu bir tanesinin üzerinde gezdirdi. "Tıpkı senin gibi kokuyor."

"Umarım öyledir. Bütün sabah üzerimdeydi."

"Kokunu kastediyorum. Hiç değişmemiş." Onunki de değişmemişti.

Gül parfümünün kokusunu yüzüm boynuna gömülmüş gibi alabiliyordum.

, uğruna yalvaracağım bir yer.

Ayaklarımı önümdeki metalin koydum ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bunca yıldan sonra neden Los Angeles'a döndün?"

Bükülmüş bacaklarını göğsüne yakın tutarak tekrar sallanmaya başladı. "İnsanlara evi özlediğimi söylüyordum. Bana göre bu yeterince iyi bir neden."

"Ben insan değilim, Lainey. Benden bir şey saklamana gerek yok."

Gözleri yavaşça benimkileri bulmadan önce başını hafifçe salladı. "Kaçmaktan yoruldu." Vücudu hareketsizleşti. "Hiç saatte yüz mil hızla gittiğinizi ama hiç hareket etmediğinizi hissettiniz mi?"

"Lanet olası hayatımın her günü."

Bu ifadeyi tanıdım; yalnız olmadığını bilmenin verdiği bir rahatlıktı.

"Londra'daki ben buydum. Ayaklarım zar zor hareket ediyordu ama her akşam karanlığında kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum."

"Bu yüzden mi bu piste geldin? O maratonu gerçekten yürüyebilmek için mi?"

"Hayır." Okula doğru baktı, bu da omzunun üzerinden bakmasına neden oldu ve rüzgar fısıltısını bana taşıdı. "Hatırlayabilmek için geldim..."

TWENTY-THREE

Rhett.

On Beş Yıl Önce

A Penelope teknenin pruvasında otururken ona bakıyordum, zihnim çok fazla düşünceyle dönüyordu, bir şey beni telefonumu yanımdan kaldırdım. Bir şey başparmağımın ekranı kaydırmasına neden oldu. Ve bir şey kamerayı Penelope'ye doğrultup Kayıt tuşuna basmamı sağladı.

Lainey'le yeni konuşmuştum ve benden fotoğraf çekmemi istemişti. Ona daha da iyi bir şey verecektim.

Lanet bir video.

Yıldız ise ikiz kız kardeşiydi, rulo haline getirilmiş banknotu burnuna tutuyor, kestiği tozun her bir satırını burnuna çekiyordu.

Kaydı sonlandırıp telefonumu cebime sokmadan önce birkaç saniyelik görüntünün akıp gitmesine izin verdim.

de ona bağırmayacaktım.

Aynayı ve sakız torbasını alıp suya atmayacaktım çünkü onu tanıdığım kadarıyla muhtemelen yanında çok daha fazlası vardı.

Biz parti bile yapmıyorken ailemin teknesinin zemininde onu uyuşturucu kullanırken izlemenin korktuğum her şeyi doğruladığını ona söylemeyecektim.

Penelope Taylor durumdaydı.

Sersemlemiş bir halde burada durmaya devam ederken, Penelope'un birkaç dakika önce söylediklerini düşündüm.

"Hayır, hiç şansın yok çünkü ben paylaşmam."

Kokain. Bahsettiği şey buydu. Bende biraz olsaydı, o da benimkini burnuna çekerdi. Ama ben almadığım için -ve o şeylerle uğraşmadığım için- kendi getirdiğini kullanırdı ve benimle paylaşmazdı.

Gerek yoktu.

Ama yapması gereken durmaktı, bu yüzden ona doğru yürüdüm ve "Penelope, bu saçmalığı yavaşlatmalısın" dedim.

Son satırı bitirdi ve burnunun ucunu kavradı, sanki içi yanıyormuş gibi ovuşturdu. "Biraz eğleniyorum. Sen de denemelisin, horluyorsun."

Kucağında duran beyaz toz torbası hâlâ pratik bir şekilde doluydu.

"Kaldır onu, Pen."

"O mu? Ona böyle mi diyoruz?" Dudağını ısırdı ve gülümsemek için serbest bıraktı. "Timothy ile aynı isim mi? İşte bu çok adice."

Sabırım . "Kalem-"

"Çünkü bu bir şey değil." Torbayı havaya kaldırdı. "Bu çok pahalı-"

"Ne olduğu umurumda değil. şunu."

"Tanrım, gerçekten horluyorsun." Aynayı, kola ve rulo yapılmış banknotla birlikte çantasına koydu ve ayağa kalktı. "Pekala, kaptan, tamamen seninim." Elleri kalçalarına gitti. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Gerçekten bu noktada ona bir görev vereceğimi mi düşündü? İşte bu komikti.

Teknenin ortasındaki çift kişilik kaptan koltuğunu işaret ettim, ne yazık ki tek oturma yeri orasıydı. "Oturmanızı ve kıpırdamamanızı istiyorum."

"Bir şey bağlamama ihtiyacın yok mu? Ya da bir şeyi çözmeme? Ya da bir şeyi başlatmam? Ne dediğini hatırlamıyorum, bu beş saat önceydi." Çenesi sallanıyordu, gözbebekleri o kadar büyüktü ki onları birkaç metre öteden görebiliyordum.

"Hayır, oturmanı istiyorum. Geri kalan her şeyi ben yaparım."

Bana doğru geldi ve ellerini omuzlarıma koydu, yüzüme yaklaşmak için parmak uçlarına doğru eğildi. "Emin misin? Çok faydalı olabilirim. Her türlü şeyde iyiyimdir-"

"Git otur. Şimdi."

Gözlerini devirdi. "Sen en kötüsüsün."

O bir çocuk gibi orta konsola doğru ilerlerken, ben de etrafımızdaki su temizlenene kadar bekledim ve ardından iskeleye bakan her bir halata gidip halatları çözdüm. Bizi tutan hiçbir şey olmadığından, Penelope'nin yanına oturdum ve motorlar zaten çalışır durumdayken, açıklıktan memnun olana kadar bizi rıhtımdan uzaklaştırmak için baş pervaneyi kullandım. Daha sonra tekneyi vites taktım ve marinadan çıkarken minimum boşluğu bırakacak bir hızı korudum.

Gaza yüklendiğimde, motorlar beygir güçlerini göstererek devirlendi ve Penelope'nin saçları uçuşmaya başladı, parçaları kollarıma çarpıyor, kahkahaları kulaklarımda çınlıyordu.

"Daha hızlı!"

Onu görmezden
geldim. "Daha hızlı,
Rhett!"

Yine de söylediklerine hiç dikkat etmedim. Burası benim bölgemdi, onun değil ve teknede emir almazdım.

Ama kolumu sıkıp "Neden ilk kez teknenize biniyorum?" diye sorduğunda beni cevap vermem gereken bir pozisyona soktu.

Burası rahatlamak için geldiğim bir yerdi. Uzaklaşmak için geldiğim bir yerdi. Penelope gürültüyü ve dramayı getirmişti, ben ise rahatlama ve sessizlik istiyordum.

Bu yüzden Lainey'e kız kardeşini getirmesini hiç söylemedim. Ama bunu Penelope'ye söyleyemezdim.

"Rhett! Cevap ver bana!"

Yüce.

"Ne bilmek istiyorsun Penelope?" Uyuşturucunun sorusunu unutturacağını umarak sordum.

"Neden beni hiç kayığa bindirmedin? Bu çok eğlenceli!"

"Lainey sadece birkaç kez geldi." "Ne olmuş yani?"

Bizi açık kanala doğru yönlendirdim. "Bilmiyorum... onu tekneyle gezmeye götürdüğümde yalnız olmak istiyoruz."

"Yalnız olmayı siktir et. Beni getirmeye başlamalısın. Bunu seviyorum." Kolunu koltuğun üst kısmına doladı, parmakları sırtımdaydı ve çıplak ayaklarını gösterge paneline koyup başını güneşe doğru eğdi. "Evet, burası cennet. *Bütün* yazı sen ve Lainey ile böyle geçirmek istiyorum. Bana üçüncü tekerleğin kraliçesi diyebilirsin." Gözlüklerini indirdi, kenarından bana baktı ve göz kırptı. "Ve sen de çok seksi bir kaptansın."

Müziğin düğmesine uzandı ve sesini açtı. Kısa süre içinde koltukta dans etmeye başladı.

Ben değil. Derinliğe ve teknenin düzlemde nasıl gittiğine, suyun yüzeyine ve çalkantının o kadar hafif olmasına odaklanmışım ki geri gaz vermek için hiçbir neden yoktu.

Onu duymazdan gelmeye çalıştım ama kalçalarını her oynattığında daha da yaklaştığına ve bir şekilde göğsüm, kalçam ya da omzum gibi bir dokunmanın bir yolunu bulduğuna yemin edebilirdim.

"Dans et benimle, aşık çocuk."

Dümeni sağ elimle, onun oturduğu taraftan tuttum ve kolumu uzattım. Kolumu bir kalkan gibi kullanıyor, onu engelleyeceğini umuyordum ama öyle görünmüyordu çünkü bir şekilde hâlâ göğsüme dokunuyordu.

"Tekneyi ben kullanıyorum, Penelope." "Eğer ayağa kalkarsan, dans edebilirsin."

"Hayır, dans edemem."

Ki bu bir yalandı. Otururken dans edebilirdim, ayaktayken de dans edebilirdim ve her iki pozisyonda da tekneyi sürebilirdim. Ama onun davetini kabul etmeyecektim çünkü o kıza bir santim bile vermek yapmam gereken son şeydi.

"Rhett," diye sızlandı, "benimle dans et."

Babamın bu tekneye sahip olduğu iki yıl boyunca, şimdiye kadar hiç daha fazla oturma yeri olan pruva tipi bir tekne almasını dilememiştim. Penelope'nin baş tarafta, benden uzakta, istediği zaman bana dokunamayacağı bir yerde oturması için her şeyi yapardım.

"Seni neyin havaya sokacağını biliyorum." Cebinden şey almak için yana kaydı ve bir esrar uzattı. "Hon-

Kaptan."

"Yok, ben iyiyim."

Bir çakmak çıkardı. "Sigara içmek istemiyor musun?"

Tabii ki sigara içmek istedim. Bütün esrarı kendim içmek istedim.

Sahil evine vardığımızda, bu tamamen farklı bir hikaye olacaktı, ama babamın milyon dolarlık teknesini mahvetme riskini göze alacak hiçbir şey yapmayacağımdan emindim.

"Hayır, bilmiyorum," dedim ona.

Omzumu dürttü. "Neyin var senin?" Esrarı dudaklarının arasına alıp ucunu yaktı ve uzun bir nefes çekti. Nefesini yüzüme doğru üfledi. "Al." Bana uzatmaya çalıştı.

"Sana söyledim,
istemiyorum." "Neden
istemiyorsun?"

Gözlerimi sudan ayırmadan yüzümü başka yöne çevirdim. "Çünkü sigara içmek istemiyorum."

"Ama sen hep sigara içmek
istiyorsun." "Sadece şu anda
istemiyorum."

"Ah, her saniye daha da kötüleşiyorsun" diye inledi. O da öyle.

"Düşünsene, sana daha fazlasını bırakıyorum. İstedğin bu değil mi? Daha da yükselmek?" Ona kısa bir bakış attığımda, bana bakarken gözleri kısılmıştı.

"Hayır. Bunu seninle paylaşmak istiyorum. İkimizin de kafayı bulmasını istiyorum."

Suya doğru geri döndüm. "Seninle bir anlaşma yapalım. Timothy'ye vardığımızda seninle sigara içeceğim. Ama daha önce değil."

"Söz mü?"

"Söz
veriyorum.
"

Kollarını omuzlarıma doladı ve yüzünü yasladı. "Seni sevmeye geri döndüm."

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Ben kötüye doğru eğiliyordum.

"Ama Rhett, bil diye söylüyorum, benimle dans edeceksin. Sana başka seçenek bırakmıyorum."

Bana doğru üflerken yüzümün üzerinden bir duman bulutu yükseldi. "Dans etmeyeceğim Penelope. Sana söyledim, yapamam."

"Sadece istemiyorsun. Ama ben senin fikrini değiştireceğim."

Otun geri kalanını üfledi ve kağıdı suya attı. Sonra koltuğun üzerine diz çöktü, avuçlarını

Üstümüzde sert bir tepe var.

"Oturman gerek Penelope."

O noktada kalmak yerine arkama geçti, kığımıla koltuk arasındaki küçük boşluğa sıkıştı. Kalçaları sırtıma bastırdı, elleri omuzlarıma gitti ve çalan her neyse ona şarkı söylemeye başladı.

"Hareket etmelisin," diye emrettim. Elini tuttum ve onu yanımdaki koltuğa döndürmeye çalıştım. "Pen, hadi ama. Bu hiç komik değil. Hızlı gidiyoruz ve bu hiç güvenli değil."

Sesi daha da yükseliyor, vücudunu benimkine daha çok sürtüyordu.

"Penelope!"

Adını haykırmak hiçbir işe yaramadı; ne dinliyordu ne de yerine dönüyordu.

"Üzerimden kalkman gerek!"

Değişen bir şey olmayınca, dokunmaktan ve dans etmekten vazgeçip biraz sakinleşmesini umarak ayağa kalktım.

"Yesss, Rhett! İşte tam istediğim yer!"

Bu umut tamamen yok oldu çünkü bir anda bacaklarından biri omzuma dolandı, ön tarafı arkama yaslandı, diğer bacağı karşı omzuma sarktı ve denge için başımı tuttu.

"Penelope! Ne oluyor lan?! omuzlarımdan in!" "Dans etmek istiyorum!"

Sanki bir konserdeymişiz ve sahneyi daha iyi görmek istiyormuş gibi, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi üzerime çıktı. Okyanusun ortasında olduğumuzu ve bunun yapabileceği en tehlikeli şeylerden biri olduğunu tamamen göz ardı ediyordu.

Gazı geri çekip hızımızı düşürdüm. Suda çok yoğun bir gün değildi ama etrafta odaklanmamı gerektirecek kadar çok tekne vardı.

Ama ne yaparsam yapayım, bunu kabul etmiyordu. Tüm dikkatimi üzerine çekmememe dayanamıyordu. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da -ki omuzlarımda olduğu için bu imkânsızdı- kalçalarını o kadar sert sallıyordu.

Sanki kafamın arkasını sikiyormuş gibiydi.

Buna dayanamadım.

Durması gerekiyordu.

Ama ayakta durursam onu düşmeden indiremeyeceğimi biliyordum ve ona herhangi bir şekilde zarar vermek istemiyordum. Bu yüzden, dümeni iki elimle tutarken, oturdum ve perukla onun elinden kurtulmaya çalıştım.

Sadece daha sıkı sarıldı.

"Penelope-"

"Haydi, aşık çocuk. Dans et! Dans et! Dans et!" "Çekil üstümden."

"Hayır!"

"Tekneyi ben kullanıyorum, Pen! Neden hayır cevabını kabul etmiyorsun ve sakinleşmiyorsun?!"

Hâlâ hareket etmediğinde, dümeni bıraktım ve bacağını ittim ve aynı şeyi diğer bacağıyla yapmak için elimi direksiyonda değiştirdim.

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, aşık çocuk." Tekrar omuzlarıma çıkmaya çalıştı.

Ama bacağını havada yakaladım ve gözlerinin içine bakabilmek için döndüm. "Bu saçmalığı kesmen gerek. Tekneyi ben kullanmalıyım. Şu anda kontrolünü kaybetmiş durumdasın. Dur!"

"Tanrım! Sen tam bir pisliksin! Yanlış bir şey yapmıyorum bile!" Gözleri büyüdü ve yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı, parmağını kaldırıp pruvayı işaret etti. "Çarpışan botlar! İşte bu gerçekten eğlenceli olacak!"

Çarpışan botlar mı?

İşaret gemiyi görmek için tam zamanında başımı çevirdim.

Ona yaklaştığımızı biliyordum çünkü ona bakmadan hemen önce, tekneden ve onun dümen suyundan kaçınmak için yolumuzu ayarlayarak bizi biraz daha yana kaydırdım.

Bize yeterince açıklık verdiğimi, artık o tekneyle aynı hizada olmadığımızı düşünmüştüm.

Ama her nasılsa, artık durum böyle değildi.

Ya su bizi kaydırmıştı, ya diğer tekne bizimle aynı yönde hareket etmişti ya da ben farkında olmadan dümeni çevirmiştim.

Her , boku yemiştik.

Çünkü sadece o teknenin tam arkasında değildik, aynı zamanda ona çarpmak üzereydik.

TWENTY-FOUR

Rhett.

Günümüz

Lainey hâlâ eski lisemize bakıyordu, ben de binaya hızlıca bir göz attım. En güzel dört yılımı geçirdiğim yer. hayatımın.

"Buraya hatırlamak için gelmiyorum. Buna ihtiyacım da yok. İsteyken, iş için seyahat etmek zorunda kaldığımda, araba kullanırken ve evdeyken hatırlıyorum. Her yerde ve her zaman -Hatırladığım yer orası." Bakışlarını kazanana kadar bekledim. "Zihnim benimle uğraşmayı seviyor. Bana gerçekten işkence ediyor. Özellikle de uyumaya çalıştığımda. Ne zaman gözlerimi kapatsam, geçmişî sonsuz bir döngüde tekrar oynatmayı seviyor ve göz kapaklarım hemen geri açılıyor. O karanlıkta gördüklerimden hoşlanmıyorum... ve uyku asla gelmiyor."

Bunu ona neden anlattığımı bilmiyordum. Ama anlayabileceğini biliyordum.

Bunu yüzünde görebiliyordum.

Acı, acıyı tanıdı.

Ona bağlandı, onu kendine çekti, acısına sempati duydu ve uçları, kullanılamayacak kadar düğümlenmiş bir iplik yumağı gibi birbirine dolandı.

Yüzü tamamen bana dönük olana kadar metal tribünde döndü. "Benimle neden konuşmak istediğini bilmem gerek. Rhett, lütfen şu yara bandını çıkar artık."

Boşaltılacak çok şey vardı ve ben hala bir başlangıç noktası bulamamıştım.

Zaman yardımcı olmuyordu.

Belki ona kanıtı gösterirsem, geriye doğru çalışabilirim.

Telefonumu çıkardım ve banktan kalktım. Aramızdaki bankı geçerek üzerine oturdum ve onu tam karşıma aldım. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Telefonumu ikimizin de görebileceği şekilde tuttum ve yılların fotoğraflarını karıştırdım. Fazla bir şey yoktu, nadiren fotoğraf çekerdim. Hayatım her gün aynı görünüyordu; herhangi bir şeyi belgelemek için bir neden yoktu, dün kadar karanlık olan anıları saklamanın bir amacı yoktu.

"Bekle, geri dön," dedi.

Durduğumda parmağı ekrana çarptı ve birkaç kez kaydırıp Ridge ile benim bir fotoğrafımızın üzerinde durdu. Sahildeydik ve sudan yeni çıkmıştık, çıplak göğüslerimizden okyanus damlıyordu.

"Ridge. Tanrım, çok değişmiş. Büyümüş." Başını salladı. "Dövmen, Rhett." Sesi sadece bir fısıltıydı. "Başka bir şeyle kapatmadığına ya da lazerle sildirmediğine şaşırdım."

Çekimde kolumu uzattığımda, Lainey için yaptırdığım dövme açıkça görülüyordu.

"Hayır, öyle bir şey yapmadım." Bana bakarken ekledim, "Ve asla yapmayacağım."

Parmaklarını yakınlaştırmak için kullandı - belli ki mürekkebimi daha iyi görmek istiyordu. Eli birkaç saniye telefonumun üzerinde kaldıktan sonra elini çekti ve yumuşak bir sesle, "Rhett, benim adım senin vücudunda. Neden çıkarmak istemiyorsun?"

Bu cevap benim için çok açıktı ve onun için şok edici emindim.

"Çünkü adının üzerimde olmasını istiyorum, Lainey."

Bakmadan bile göğsünün kabardığını, dudaklarının büzüldüğünü, kaşlarının çatıldığını hissettim.

"Anlamıyorum. En kötü şartlarda, barışma şansımız olmadan ayrıldık. Hiç konuşmadık. Aramızda kesinlikle hiçbir şey yok."

Gözlerini aradım. "Bu doğru değil." "Ne?"

Bunu nasıl söylersin?"

Bir an sessizlik oldu.

İçinde, sorusunun cevabını gördüğüne yemin

edebilirim. Hissettiğine yemin edebilirim.

Eğer , o zaman düşündüğüm gibi bir kadın değildi. Bekledim.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir şey için.

Ve sonra onu gördüm - parıltıyı, tanımayı, dudaklarından çıkan uzun, derin iç çekişi.

"Lainey..." Onu son gördüğümünden beri bu düşünceleri içimde tutuyordum ve sonunda bunları dile getirebildim. Başlamak neden bu kadar zor geliyordu? Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyordu? "Gerçekten o on beş yılın seni sevmekten vazgeçmeme neden olduğunu mu düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Yakınından bile geçmedim."

Bu sözlerin sadece onun içinde değil, benim içimde de yer etmesine izin verdim.

"Seninle bir şans daha yakalamak için bir ömür boyu bekleyebilirim. Beni bırakıp gittiğinde böyle hissetmişim, şimdi de aynen böyle hissediyorum. Belki seni bana çeken bir şey yok, ama beni sana çeken şey aşk. Geçen her gün biraz daha büyüdü."

Boştaki elim sıkıştı, uzanmamı engelledi. Yanağını avuçlamamı. Başparmağımı ağzının kenarına sürmemi. Onu gülümsetmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan.

"Sadece tek bir nedenim olacak Lainey, da sensin."

TWENTY-FIVE

Rhett.

On Beş Yıl Önce

F On beş metre.

Teknemle önümüzdeki tekne arasında bu kadar mesafe vardı ve bu mesafe sadece birkaç saniye içinde kolayca kapanabilirdi ki bu da pruvamı kış taraflarına çarpmaktan kaçınmak için sahip olduğum tüm zamandı.

Bu kadar dar alanlara hiç izin vermemiştim.

Özellikle de o hızla giderken.

Fren yapamazdım, teknede fren diye bir şey yoktu. Çok az seçeneğim vardı ve hızlı hareket etmem gerekiyordu.

"Onlara çarptığımızda ne olacak?" Konuşurken Penelope'nin yüzü bana yakındı, ses tonunda korku olması gerekirken heyecan vardı. Kokain buydu işte; her şeyi bir sikiş partisine dönüştürüyordu.

Onu itecek ya da vücutlarımızın yakınlığı hakkında yorum yapacak vaktim yoktu.

"Sıkı tutunmalısın," diye uyardım. "Şimdi yap!"

Bunun olmaması için yolumu değiştirdiğime yemin etmişim. Ve Penelope gerçekten vahşileşmeye başladığında ona bakmadan önce yeterince açıklık olduğuna ve gözlerimi sudan ayırmanın biraz güvenli olduğuna yemin ettim.

Ama ben daha iyi biliyordum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordum.

Babam beni dağıtmamam, her zaman etrafımdakilere -teknelere, dalgalara, derinliğe- odaklanmam konusunda eğitmişti. Lanet bir aptal gibi davranmışım ve bunun bedelini ödeyecektim.

Adrenalin vücuduma pompalanıyordu, bir elimle dümeni diğer elimle de gazı tutarken ellerim titriyordu. Dümeni sarsamıyordum; tekneler arabaya benzemezdi; hareket bizi hemen döndürmezdi, hafif bir gecikme olurdu ve sonra üç-altmışlık bir dönüş yapardık. Arkamızda tekneler varken, her saniye hız kazanırken, bu bizi başka bir kazaya sürüklerdi.

"Git, Rhett! Git!" Omzumu sıktı. "Bu iş sende kaptan."

Sanki bu bir felaket değil de bir yarışmış gibi davrandı.

Babam anda ölmeyeceğimi.

Hayatımın geri kalanında ve sonrasında ona borcumu ödeyemeyeceğimi.

"Dur," diye .

Penelope'yle mi yoksa gelişmekte olan şeyle mi konuştuğumu bilmiyordum ama her ikisinin de gerçekleşmesine ihtiyacım vardı.

"Yardım etmek istiyorum-"

"Sessiz kalarak ve yardım edebilirsiniz."

Yapabileceğim tek şey -ve işe yaramasını umduğum tek şey- dümeni biraz çevirmek, bunun diğer teknenin sol tarafını geçmeye yetmesi için dua etmek ve arkamdaki teknelerle bir kazaya neden olmadan hızımı düşürmektir. Ama önümdeki tekne de aynı hızda devam ederse, bu aramızda biraz mesafe açacaktı.

Saniyeler gösterecekti, sabır da öyle.

Penelope'nin eli omzumdayken, yüzüme karşı bağırarak konuşurken, sabır gerçek bir sorun haline geliyordu.

Gazı geri çektiğimde teknem anında tepki verdi ve değişikliğin işe yarayıp yaramadığını değerlendirirken nefesimi tuttum. Teknemin önünde ve ortasında duran çapamın ucu, kullandığım şeydi

pozisyonumuzu değerlendirmek için. Hemen soyleyebileceğim bir Şey, artık diğer teknenin motorlarının ortasıyla aynı hizada olmadığımızdı. Döndüğümüzde en az bir ayak kaymıştı.

Ama bu yeterli olur mu?

Suyun derinliği sorun olmasaydı, kenara çekilir ve herkesin geçmesine izin verirdim. Ancak kumun derinliklerine kazılmış olan işaretler okyanusun yüzeyinden dışarı çıkan direkler kanalı net bir Şekilde tanımlıyordu ve bu uzun çubukların dışında herhangi bir Şey tekneyi dibe çekerek bambaşka bir kabusa neden olabilirdi.

Geçen her saniyeyle birlikte teknelerimiz arasındaki mesafe açılmaya başladı ve çarpma tehdidi giderek azaldığından göğsümdeki gerginlik yavaş yavaş gevşedi. Bir Şekilde doğru Şeyi yapmıştım, bunu dzeltmiştim. Tek yapmam gereken aynı hızı korumaktı, böylece arkamızdaki tekneler benim yaşadığım sorunları yaşamayacaktı.

Ama önümüzdeki tehlikenin azalıyor olması, normal nefes almaya geri döndüğüm anlamına gelmiyordu.

Göğsümü tırmalayan lanet bir canavar olmadığını.

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Babamın teknesini sürmek söz konusu olduğunda boşa kürek ekmezdim; bu işi ciddiye alırdım.

Peki Penelope'ye ne olmuştu? Bu hiç iyi değildi. İşler kontrolden çıkmıştı.

Söylediğim hiçbir Şeyi dinlemedi.

Zaten riskli olan bir durumu ölümcül olabilecek bir Şeye dönüştürmüştü.

Bir saniyeye ihtiyacım vardı, bu yüzden ilerideki açıklığı gördüğümde - işaretler arasında suda rölantide gitmemi sağlayacak bir genişleme - sağa doğru yöneldim. Boş vitesine geçene kadar beygir gücünü azalttım.

Tekne durduğunda başım düştü ve tuttuğum Şeyi kavradım, havanın ciğerlerime girmesine izin verdim, nabzımı düşürmek için elimden gelen her Şeyi yaptım.

"Yaşasın, başardın!" Kollarını bana doladı. "Sen benim kahramanımsın."

Kahrolası bir kahraman mı?

Bana söyleyeceği Şey bu muydu? Az önce olanlardan sonra?

Buna daha fazla dayanamadım.

"Üzerimden kalkmalısın." Yüzünü boynumun kenarına sıkıştırırken parmaklarım sıkıştı. "Penelope, benden uzak dur." Hâlâ cevap vermeyince bileklerini buldum ve ellerini üzerimden çektim. "Tanrım, neden beni dinlemiyorsun?!"

Sanki ona tokat atmışım gibi baktı. "Neyin var senin?"

"Orada ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Başparmağımı omzumun üzerinden atarak en çok suç işlenen yeri işaret ettim. "Ölebilirdik. Tekneyi hurdaya çevirebilirdik. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Tırnağını çiğnerken gözleri vahşileşiyordu. "Bu senin hatandı. Arabayı kullanan sendin." Kollarını havaya kaldırdı ve dans etti. "Ben sadece ateşli bir aksesuardım."

"Benimle dalga geçiyorsun." Dans etmeye devam edince bağırdım, "Benimle dalga geçiyorsun! Bana dokunuyordun, durmadan benimle flört ediyordun. Omuzlarıma tırmanıyor, seninle dans etmem için yalvarıyorsun. Bunların hiçbiri doğru değil Penelope."

Kolları düştü ve vücudu hareketsiz kaldı. "Pislik."

"Pislik ben miyim?" Kaşlarımın daha kalkması mümkün değildi. "Tekneye bindiğimizden beri aptal gibi davranan sensin."

"Bu bir yalan."

"Yalan mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana yardım etmekten başka bir şey yapmadım ve senin tek yaptığın beni reddetmek oldu."

Şapkamın tepesine tutundum, başım o kadar sıcaktı ki şapkanın eriyebileceğini düşündüm. "Şu anda hiç mantıklı konuşmuyorsun. Çektiğin kokain ve içtiğin ot yüzünden. Lanet olası beynine ulaşıyor-"

"onunla ilgili, değil mi?" Üst dudağı kıvrıldı. "Sadece . İtiraf et. Bu şekilde davranmanın nedeni o."

"Kim?"

"Lainey!"

Kendimi
kaybetmiş
tim.

O kadar kaybolmuştum ki hiçbir harita beni oradan çıkaramazdı.

"Lainey'nin bununla ne ilgisi var?" Ben sordum.

Çıplak ayağı teknenin zeminine vuruyordu. "O her şeyi alır. Her zaman. Ne isterse onun oluyor. Peki ya ben, Rhett? Benim sıram ne zaman? Ben ne zaman istediğimi alacağım?"

Onu doğru mu duyuyordum?

Yoksa onun yaptığından tamamen farklı bir konuşmanın içinde miydim?

Çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Bunun bugün olanlarla ne ilgisi var? Çünkü üzerime çullanmanın nedeni Lainey değildi, kafayı nedeni de Lainey değildi ve bizi tehlikeye nedeni de kesinlikle Lainey değildi."

"Anlamıyor musun?" Gözleri bacaklarıma kadar indi ve yavaş yavaş tekrar yukarı baktı. "Bu Lainey'nin dünyası. Ben sadece içinde yaşıyorum."

"Hayır, ."

Ellerini başına koydu ve saçlarını sallayarak her bir parçanın buklelerden kurtulup öne çıkmasını sağladı. "Ben de her şeyi hak ediyorum!"

"Neyi anlamıyorsun?"

Uzun uzun iç . "Her şeyi."

"NYU'ya gidiyorsun, gitmek istediğin tek okula, bunu unutuyor musun? Ve lisemizde çıkmak ya da takılmak istediğin çocuklar vardı, onları da elde ettin. Sahip olmadığın neyi istiyorsun?"

Burnundan bir hava patlaması geldi ve ucu kızarana kadar ovaladı. "Tanrım, çok aptalsın."

"Haklısın. Öyle olmalıyım." Suya doğru başımı salladım. "Sahil evine varmamıza daha yirmi dakika var. Neredeyse başka bir kaza yapmayacak kadar uzun süre kendini kontrol edebilir misin? Oraya bir an önce varmak istiyorum ki bu boktan günü unutabileyim."

Beni işaret etti. "Siktir ."

Beni becermek mi?

Neden saldırıya
uğruyordum? Ben ne
yapmışım?

Bu -bu her ne haltsa- olması gereken yerden çok uzakta bir şeye dönüşmüştü. Bir şekilde, onu en azından bu tekne yolculuğunun geri kalanıyla başa çıkabilecek kadar sakin bir yere götürmem gerekiyordu ve karaya sonrasıyla ben ilgilenecektim.

Sesimi alçak ve biraz yumuşak tuttum. "Penelope-"

"Beni rahat bırak." Sağ tarafa doğru geri çekildi ve fiberglas kenara yaslandı.

Ona el salladım ve kollarımı açtım, onu sakinleştirmek için her şeyi yaptım. "Buraya gel. Kucaklaşalım ve sonra yola koyulalım. Unutma, Timothy'lere vardığımızda paylaşacağımız bir otumuz var."

"Gidip kendini becerebilirsin!" Beni tersledi.

Ellerim yumruk oldu ve dümene doğru dönerek onları soğuk metal çarkın üzerine koydum.

O imkansızdı.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Öfkem zirve yapıyordu.

Hayal kırıklığım yepyeni bir seviyeye ulaşıyordu.

Gerçekten böyle biri miydi yoksa uyuşturucu mu onu bu hale getirmişti bilmiyordum. Fark etmezdi çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

kaybetmişti ve bundan bir çıkış yolu göremiyordum.

Bağırmama pek iyi tepki vermemişti -içimde tutmam gereken bir şeydi ama tutamadım- ve Bay İyi Adam'ı oynamaya çalıştığımda da aynı tepkiyi vermişti.

Onu kaldırıp koltuğa mı oturtayım?

Affetmesi için yalvarayım mı?

Ben -

"Ben buradan gidiyorum." Kıç tarafa doğru hışımla ilerlerken tekneyi salladı.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şeydi, lanet bir çocuk gibi etrafta tepinmesi.

Ellerimi dümenden çektim ve arkamı dönmeye başladım. Sesi duyduğumda vücudumun yarısı kıça doğru yönelmiş, sancak tarafına yaklaşıyordu.

Kalbimin aniden durmasına neden olan bir ses.

Nefesimin her zerresinin ciğerlerimde düğümlenmesine neden olan bir ses. Vücudumun her parçasını tüketen bir ses.

TWENTY-SIX

Rhett

Günümüz

"I Ben... senin nedeninim," diye fısıldadı Lainey, gözlerinde, duruşunda ve sesinin yumuşaklığında duygu derinleşiyordu.

"Ben... senin bir tanenim. *Oh Tanrım.*" Alnını dizlerine yasladı, yüzünü benden saklıyordu. "Yapamam, Rhett." Sonunda bana bakmak için başını eğdi. "Bunu duyamam. Bu sözleri değil. Senden değil."

Haddimi aşmıştım.

Ve aşırı

paylaşmıştım.

Oraya gitmemeliydim; şimdi değil, ona gösterecek ve anlatacak bu kadar çok şey varken değil.

Ama hepsini içimde tutamadım. Yalan söyleyemezdim ve ona neden onun adını derimden lazerle sildirmediğime dair saçma sapan bir gerekçe sunamazdım.

Yalan söylemenin faydası olmaz.

Bir şeyleri iyileştirmeyeceği kesin.

Bunu yapabilecek tek şey daha fazla gerçektir.

"Bunu görmenin zamanı geldi." Hâlâ elimde tuttuğum telefonumla, bakmakta olduğu Ridge ve benim resmimizi kaydırarak geçtim ve on beş yıl geriye, neredeyse arşivimin sonuna kadar gittim. Videoya ulaştığımda cep telefonumu ona uzattım. "Oynat'a bas."

Telefon avucunun içinde duruyordu ve ekrana baktı. "Nedir bu?"

"Sana çok uzun zaman önce göstermem gereken bir şey."

Sesi o kadar yüksekti ki videoyu ne zaman oynattığını anlayabiliyordum.

Ama eğer sesi bana izlediğini söylemeseydi, yüzü söyleyecekti.

Ağzı açıldı, çenesi şok içinde sarktı.

Gördüklerine inanamıyormuş gibi başını salladı.

Nefesindeki titremeyi, göğsündeki titremeyi ve her hava çekişinde ve tekrar bırakışında duyduğu küçük acı iniltisini duyabiliyordum.

"Bu nedir?" diye tekrar sordu. "Rhett, şu anda neye bakıyorum?"

Çok daha fazlası olacağından şüphelendiğim soruların ilkiydi.

"Seni tekmeden aradığım zamanı hatırlıyor musun? Sen saçını yaptırıyordun, Penelope ve ben de Timothy'nin sahil evine doğru yola çıkmak üzereydik."

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Sen ve ben telefonu kapatır kapatmaz o videoyu çektim." "Bana kız kardeşimin kokain çektiğini mi söylüyorsun?"

Penelope'nin dengesiz davranışları ve onu kullanması Lainey ile hiç konuşmadığım şeylerdi.

Şimdiye kadar.

"Sana söylemiyorum, Lainey. Sana gösteriyorum."

Ekranı işaret etti. "Ve bu da o, siz sahil evine gitmeden hemen önce teknenizin zemininde oturan?"

Bilgiyi neden tekrarlamak istediğini anladım. Bu çok fazlaydı.

Başımı salladım. "Evet."

Videonun tekrar oynatıldığını duydum ve o on iki saniye bittiğinde video üçüncü kez tekrarlandı.

Telefon sanki gibi elinden düştü, tribüne düştü ve metale çarpma sesi, o yukarı bakarken aramızda titreşti.

"Anlamıyorum. Bunu bana neden şimdi gösteriyorsun?" "Peki o zaman neden sana göstermedim? . Göstermeliydim. seni izlemeye zorladım. Bunu artık biliyorum. Ama onu korumak istedim. Sizi ve ailenizi gerçeklerden korumak istedim. Bu pek mantıklı gelmiyor, bunu anlıyorum ama hiçbirinizin onun bir kokainman olduğunu düşünmesini istemedim ve..."

"Siktir!" Elleri yanaklarının yanlarına gitti ve saçlarını tutana kadar geri itti. "Daha fazlası var, değil mi? Bilmediğim ve bana söylemediğin daha fazlası?"

"Evet."

Başı yine sallandı. Ama bu sefer sanki düşüncelerin içeri girmesine izin vermiyordu. "Ama başka bir çift daha vardı. Sizi gördüler. Seni duydular."

"Evet, haklısın. Ama görmedikleri ve duymadıkları şeyler de vardı. Ve bu şeyler, Lainey... hayati önem taşıyorlardı."

TWENTY-SEVEN

Rhett.

On Beş Yıl Önce

I Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım ama unutulmazdı. Bisikletten ilk düştüğünüzde çıplak dizlerinizin kaldırım taşına sürtünmesi ve yol sıyrıklarının zımpara kağıdı titreşimi yayması gibi. Yıllar sonra bile ne zaman aklınıza gelse sizi ürperten bir titreşim. Ya da ilk kez bir araba kazası geçirdiğinizde, çıtırdayan tamponun ve gıcırdayan lastiklerin sesini asla unutmazsınız.

Bu ses bir kez kulağıma geldiğinde, aklımdan asla çıkaramayacağımı biliyordum.

Babamın teknesinin arkasına doğru döndüğümde neredeyse çarpışmanın adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

Vücudum, Penelope'nin az önce bana kusmuş olduğu anlamsızlığın etkisinden kurtulmaya yaklaşmamıştı bile.

Ama şimdi, gürültüden sonra, her şey daha da güçlenmişti.

Nefes alışım.

Kalp

Endişelerim.

Babamın en başından beri vurguladığı bir kural vardı. Tekneyi satın aldığı gün bana bunu söylemişti ve ona ne zaman denize açılacağımı söylesem bunu tekrarlardı.

Her teknecinin bildiği bir kural.

Aynı anda hem çok önemli hem de çok açık olan bir kural.

Ama bugün, bu kuralı yüksek sesle söylememe gerek yoktu.

Çünkü hiç düşünmemiştim... Hiç tahmin etmemiştim...

Bu.

Ses kulaklarımda titreşirken, gösterge panelindeki düğmeye bastım, tüm gücümle bastığım için ellerim titriyordu ve kaptan koltuğundan dışarı fırladım.

Ses daha da yükselmedi ama kafamın içinde çılgılık atıyordu.

Yankılanıyordu.

Tek duyabildiğim buydu.

Vücudum uyuştı.

Ellerim çözüldü, bir adım atarken kollarım başımın üzerine kalktı ve sonra bir adım daha.

Gözlerim kapanmaya başladı.

Ama göz kapaklarım kapanmadan, göz kapaklarımda ardındaki karanlıkla karşılaşmadan önce o sesi tekrar duydum.

Ses.

Ama bu sefer, benden geldi.

TWENTY-EIGHT

Rhett.

Günümüz

Lainey tamamen sessizleşmişti. Bakışları hâlâ tribünde duran ve elinden düşmüş olan telefonumdan gözlerime kaydı. Bir ileri bir geri, sürekli bir tarama. Bakışları benimkilerle kilitlenmediğinde bile Aklından geçen her şeyi.

Sorular.

Karışıklık.

Suçlamalar.

Penelope'nin teknemde kokain çektiği videoyu ona göstererek zemini hazırlamıştım. Şimdi, başa sarmam gerekiyordu.

Bacağımı uzattım, ayağım onun yanındaki noktaya indi ve avucumu dizime sürterek dik oturdum. "Kız kardeşin ..." Yüz ifadesi değişince sesim kesildi. Sefalet. Sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. Sanki

Bana sarılan bir çift kolla. "Söylememesi gereken şeyleri söylediği ve yapmaması gereken şeyleri yaptığı zamanlar -aslında birçok kez- oldu."

Ceketimin kenarlarından çekiştirerek onu etrafına sardı ve ceketimin büyüklüğü içinde kayboldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni sevdiğini zamanki gibi."

Anında normale dönmeden önce gözleri irileşti. "O sadece böyleydi, Rhett."

"Olabilir. Ancak her olay gerçekten göze çarpıyordu ve son derece uygunsuz hissettiriyordu."

"Söylediği başka şeyler de var mıydı?"

Biraz hava çıkardım, rüzgâra çarpıp neredeyse ışığa benzeyen bir sese dönüştüğünü duydum. "Senin yerine onu seçmeliymişim."

Ağzı bir açıldı bir kapandı. Tekrar açıldığında, "Lisede herkesle flört ederdi," diye fısıldadı.

"İşi flörtten öteye götürdü, Lainey. Sonuçlarını düşünmeden ilgi çekmeye çalıştı. Söylediği şeyler, bana dokunma şekli"-durakladım, bunun onun için zor olduğunu biliyordum, ama benim için de aynı derecede zordu-"azar azar birikti. Bina, diyebilirsiniz, ta ki ..."

Ta ki çok daha farklı bir şeye dönüşene kadar.

TWENTY-NINE

Rhett.

On Beş Yıl Önce

T Unutulmaz tek şey sudan gelen ses değildi. Okyanusun rengi de unutulmazdı.

Pasifik'in değişen tonlarına alışkındım. Fırtınalar orta lacivert ve koyu yeşil tonlarla derinleştirirdi. Akıntının az olduğu ve güneş ışığının peş peşe geldiği günlerde su, bana buzu hatırlatacak kadar açık renkte rastgele lekeler içeren deniz mavisiydi.

Ama teknemin kıç tarafında, ellerim başımın üzerinde, gözlerimin kapanmasına saniyeler kala dururken mavi görmedim.

Tek gördüğüm kırmızıydı.

THIRTY

Rhett.

Günümüz

A Lainey okula dönüp baktı, açık kahverengi saç telleri rüzgârın etkisiyle yüzüne yayılmıştı. Yıllar önce olsa onları . Bunu yapmamış olmak beni öldürüyordu.

artık o izne sahip değilim.

Bakışları geri döndüğünde bacakları göğsünden aşağı düştü. Kolları artık onları sarmadığı için elleri metal koltuğun kenarına yapıştı.

Tribünde bana katıldığından beri bir şeyler değişmişti.

İlk oturduğunda, gerçeği söylemek istediği hissine kapılmamıştım. Karşı koyuyordu. Ama söylediğim bir şey onu daha bilinçli hale getirmişti ve buna açık gibi görünüyordu.

Bu ironik bir durumdu çünkü burada oturduğum süre uzadıkça ona vermek için daha çok çabalıyordum.

"Biliyorsun, buraya geldiğimde söylemek istediklerimi söylemeyi ve sana bunları duyma konusunda bir seçenek bırakmamayı planlamıştım. Neye benzediğine bakmaksızın her şeyi anlatacaktım. Artık öyle hissetmiyorum."

Çünkü onu seviyordum.

Ve eğer bu sırlarla ölmek anlamına geliyorsa, ölürdüm. Eğer bu, orada bulunmamın tüm nedenine karşı gelmek anlamına geliyorsa, benim için sorun değildi. Ona bu sözleri söylemeden bu kadar zaman geçirmiştim. Gerekirse hayatımın geri kalanını da böyle geçirebilirdim.

"Rhett..."

"Bunun geri kalanını bir kez duyarsan, Lainey, bir daha duyamazsın. Ve bu olduğunda, sonuçları olur. Rüyaların değişecek. Kabusların da öyle."

"Biliyorum." Eli kalbine gitti. "Zaten olduklarından daha kötü olamazlar."

"Güven bana, yapabilirler."

"Söyle, Rhett." Sesi sığ bir nefesten daha yüksek değildi. "Şu lanet yara bandını yırt."

Bacağımı onun yanında durduğu yerden geri çektim ve ellerimi birbirine kenetledim. "Son senemizin sonunda sana Penelope'nin davranışlarından bahsetmek istedim. Benimle olan ilişkisini, söylediği şeyleri, o dokunaklı saçmalıkları yani. Ama doğru zaman gibi gelmedi. Üniversiteye gidip ondan uzaklaşana kadar beklemek istedim. Ülkenin iki ayrı ucunda olmanız konusunda ne hissettiğini biliyordum ve o anları senden çalmak istemedim."

"Keşke o kararı vermeseydin." "Ne fark ki?"

Gözleri anında yaşlarla doldu. "Bana bunu soramazsın. Şimdi olmaz."

"Haklısın. Özür dilerim." *Lanet olsun.* Burada çok fazla yanlış vardı ve ben doğru şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Şimdi her şeyi bir araya getirmek için yıllar ve yıllar geçirdim, sanırım, sonuçta kıskançlığa geldi. Seni kıskanıyordu, Lainey. Sahip olduklarımızı kıskanıyordu ve bu teknede olduğumuz gün doruğa çıktı. Bu çok açıktı."

Gözlerini sildi. "Bağırışmalar olduğunu biliyorum. Çantasını denize attığını biliyorum. Ama beni ya da bizi kıskandığını bilmiyordum."

"bulmuştı, Lainey. Tek başına esrar içmişti."

"Bu konuda hiçbir şey söylemedin." "Onu koruyordum." "Neden?"

Oraya giderdim.

Önce birkaç şeyi açıklamam gerekiyordu.

İmkânsız gibi gelse de ciğerlerimi doldurdum. "O tekne yolculuğu sırasında, her yerimdeydi. Bana yapışıyor, üzerime tırmanıyordu. Araba kullanırken omuzlarıma çıktı. Ve nihayet durduğumda, onunla ilgilenmek için birkaç saniyeliğine gözlerimi sudan ayırdığım için neredeyse başka bir tekneye çarpıyorduk, bir şeyler söylemeye başladı."

Parmaklarımı uzattım, avuç içime baktım, o gün ellerimi nasıl hissedemediğimi, her şeyin nasıl uyuştüğünü .

"Senin istediğin her şeyi aldığını ama kendisinin alamadığını söyledi ve sıranın ne zaman kendisine geleceğini sordu. Hiçbir anlam veremedim. O an hepsi anlamsız gelmişti. Sadece sahil evine gidip seni görmek ve onunla bire bir uğraşmak zorunda kalmamak istiyordum. Neredeyse kazadan sonra sabrım iyice tükenmişti ve bir kez dokunmaya ve kıskançlık muhabbetine başlayıp seni de işin içine katınca kendimi kaybettim. Bağırđım. Ve buna nasıl tepki verdiğini görünce geri çekildim, rotamı değıştirdim ve ondan kucaklaşmasını istedim." Parmaklarım gerildi ama bu kez Lainey'ye bakıyordum. "Bu da işe yaramadı. O noktada çok ileri gitmişti."

"Anlamıyorum." Koltuğun üzerinde ileri geri sallanıyor, her geçişinde bana daha fazla gül kokusu gönderiyordu. Tüm bunlar kafamı allak bullak . "İşler nasıl bağırmaktan ..."

On beş yıl rağmen hâlâ söyleyemiyordu.

"Beni suçladığını biliyorum. Ailen de beni suçluyor." Bu andaki sessizlik şimdiye kadar duyduğum en kötü sestti. "Sana söylemeye çalıştığım şey... bu benim hatam değildi."

THIRTY-ONE

Rhett.

On Beş Yıl Önce

I artık motorların sesini duymuyordum. Onları kapatmıştım -
gösterge panelindeki düğmeye basmıştım. Ama yine de dört motora
baktım, su çalkalanmadığından emin olmak için. Ve ben bunu
yaparken, babamın sesi

ses kafamın içindeydi.

Tekneye her bindiğimde okuduğu kural. Her

şeyi değiştiren kural.

Bugün dile getirmediğim kural.

Demir atmaya vakit bulamadan, kollarımı iki yana açmış, ellerimi
üst üste koymuş ve başımın üzerinde birleştirmiş bir halde kış tarafta
durdum, kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde güm güm
atıyordu.

İçimden kelimeler dökülüyordu ama ne oldukları hakkında hiçbir
fikrim yoktu.

Kulaklarım çınlarken ve kalbim güm güm atarken kendimi
duyamıyordum.

Kıçtan dalarken nefes almaya bile zahmet etmedim.

Nasıl hatırladığımdan emin değildim. Bu noktada yapabileceğimden bile emin değildim.

Pasifik beni çevrelediğinde, buz gibi hissettim. Fark ettiğim ilk şey buydu; her yerim uyuşmuş olmasına rağmen cildimin ne kadar soğuk olduğunu hissediyordum. İkincisi ise vücudumun içinde hissettiklerimdi. Orada uyuşukluk yoktu. Sanki başımdan ayak parmaklarıma kadar her kasımı ve damarımı elektrik çarpıyor gibiydi.

Bu enstantaneler Lainey'i ilk gördüğümde ve o zamandan beri ona her baktığımda olduğu gibi ateşli değildi.

Sezon sonu sakatlanmama neden olmayı umarak doğru gelen bir hücum yan hakemi gibiydiler.

Ama daha kötüsü.

Yüzeye çıktım, saçlarımı ve gözlerimdeki tuzlu suyu temizlemek için başımı salladım.

Akıntı beni hareket ettirdi; tekneyi kaydırıldı. Yönümü bulmam gerekiyordu.

Bir daire çizerek onu görene kadar aradım. "Penelope!" diye bağırdım.

Bütün o lanet kırmızıyı fark ettim, beni doğrudan ona götüren bir yol. "Penelope!"

Sadece dilimin ve dudaklarımın hareket ettiğini, sesin şiddetinden boğazımın sıkıştığını hissetmedim; kendimi de duydum. Korkuyu hissettim. Ona ulaşmak için duyduğum aciliyeti işledim.

Su onu tekneden uzaklaştırmıştı ve yakın kalmak için yüzmüyordu; akıntıyla savaşmaya çalışmıyordu.

"Penelope!"

O sadece... süzülüyordu.

Ama benden uzakta ve her saniye daha da uzaklaşıyor.

Beş metre.

On metre.

Yüzüm suya battı, kollarım bir yel değirmeni gibi dönüyor, bacaklarım var gücümle tekmeliyordu.

Neredeyse .

Kolu uzanabileceği bir yerdeydi ve.. onu yakaladım. "Konuş benimle, Pen. Neyin acıdığını söyle." Hiçbir şey söylemedi.

"Kalem!"

Onu ters çevirdim, gözleri kapalıydı. Alnında bir yara vardı, bir diğeri de dudağındaydı.

Ve kırmızı vardı.

Her yerdeydi; yüzünde, göğsünden aşağı akıyor, ellerimi kaplıyordu.

"Seni tekneye geri götüreceğim. Gel ."

Bir kolumu göğsüne doladım ve tekneye doğru yandan vurdum. Her tekme sanki bacak presinde en üst seviyeye çıkıyormuşum gibi hissettiriyordu. Su birden kum gibi kalınlaştı. Ciğerlerim hava almak istemiyordu ve tek kolum ileri uzanırken zorlanıyor, tekrar gerilmeden önce suyu bana doğru kaydırıyordu.

Teknenin kenarına ulaştığımda bizi gemiye nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Açıklık sadece bir kişi için yeterince büyüktü ve diğer kolum onu tuttuğu için tek kolumla bizi sudan çıkarmak zorunda kaldım. Zemin çok uzaktaydı, onu itmek için kullanamayacağım kadar derindi.

Merdiven.

Evet, merdiven.

Bir tane vardı. Onu kullanabilirim.

Mandalı bulana kadar etrafı karıştırdım ve metal merdivenler aşağı indi.

"Seni yakaladım, Pen. Sadece birkaç saniye daha."

Ayağım ilk basamağın üzerindeyken üst bedenlerimizi sudan çıkardım, yerçekimi ağır basıyor ve bana karşı çalışıyordu. Diğer ayağımı yukarıdaki basamağa eklemek için deli gibi mücadele ettim.

"Ah!

Siktir!"

Oradaydım.

Sadece bir taneye daha ihtiyacım vardı, o zaman açıklıktan geçip bizi teknenin içine sokabilirdim.

Vücudumun alt kısmını suyun içinde salladım, ayağımı en alt basamaktan kaldırıp merdivenin tepesine çıkarmak için enerji topladım ve bu sırada tek elimle teknenin yan tarafını tuttum.

Her yerim titriyordu; bağırışlarım bile gerginleşmişti.

Bir, iki, üç, bas.

Yüzeye tamamen ulaştım.

Şimdi, bizi içeri sokmalıydım.

Ayağımın altındaki ince metal parçasını döndürdüm ve serbest bacağımı açıklığın üzerine uzattım, ayak parmaklarım SeaDek'e çarptı.

Penelope'nin ek ağırlığıyla atlayış beni hazırlıksız yakaladı ve dengemi kaybettim.

Havadayken bile üzerine düşersem dayanamayacağını biliyordum. Bu yüzden bizi döndürdüm ve sırtı önüme gelecek şekilde omzumun üzerine indim. Onu hızla yere yuvarladım ve yanına diz çöktüm.

Lanet olsun. Kan. Çok fazla kan vardı.

Karnında, motorun bıçağının karnını boydan boya kestiği bir yara.

Çok derindi.

Çok derin.

Göğsünde kemiği görebildiğim bir tane daha vardı.

Kanamasını nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Onu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Penelope!" Kolunu salladım. Omzunu. Yüzünü. Teni neden bu kadar solgundu? "Gözlerini aç ve bana bak!"

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Onu gerekiyordu.

Nefes alıyor mu?

Kulağımı burnuna dayadım.

Kulak mememe yumuşak bir hava

çarptı. Yardım edebilirim.

Nefes almasını sağlayabilirim.

kalp masajı dersi almıştım.

Ağzını açmam, boynunu geriye doğru eğmem ve dudaklarımı dudaklarına bastırmam gerektiğini biliyordum. Burnunu sıktım ve vücudumdaki tüm havayı onunkine boşalttım.

Bekledim.

Sonsuzluk gibi gelen saniyeler. Hiçbir şey.

Hava akımı yok.

Gözlerini açmak yok.

Uyanmak yok.

Ona ikinci bir nefes verdim. Bu seferki daha da uzundu, bundan emindim çünkü ciğerlerimi sonuna kadar doldurmuş ve hepsini dışarı vermiştim.

, Pen.

.

Gözlerini aç.

Lainey için aç.

Kompresyona başladım, her birinden sonra yüksek sesle saydım.
"Bir, iki, üç."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu biri. "Sahil Güvenliği arayayım mı?"

Sesin nereden geldiğini bilmiyordum. Kimin konuştuğunu bilmiyordum.

Ama ben cevap verdim, "Evet! Yardıma ihtiyacım var! Sahil Güvenliği arayın!" Yanıt verirken ellerim donmuştu, ama tekrar göğsüne vurmaya başladılar. "Dört. Beş. Altı."

Daha fazla kırmızı
vardı. Durmuyordu.
Gelmeye devam etti.

"Yedi, sekiz, dokuz," diye saydım.

"Mayday, mayday, ," dedi aynı ses. "Burası gemi
..."

"Pen," dedim onları duymazdan gelerek, "yardım geliyor. Yakında burada olurlar."

On, on bir, on iki.

"Kalem!"

PART 2

*Sonunda elimi kapatacak cesareti bulduğumda, her bir parmağımın
arasındaki boşlukları yok ettiğimde, biliyordum.
Bir daha asla hiçliğe uzanmak zorunda kalmayacaktım.
Asla boş havayı kavramak zorunda
kalmazdım.
Güzelce kırılmış.
Ama aşkta.*

THIRTY-TWO

Lainey

Bir Gün nce

I Penelope'nin saından birkaç tutam aldım ve parmağımın etrafında döndürdüm. Hayatta olduğum otuz üç yıl boyunca sa rengim birçok kez değışmişti. Damak temizleyicisi, doğıştan sahip olduğum altın rfleli açık kahverengiydi; maceracı kıızıl, siyah ve hatta platin sarısı denemelerim arasında ona geri döndüm. Ama Pen'in rengi hiç değışmedi. Ne de tarzı .

Düz, kabarıklığı kontrol altına alınmış, sırtından aşağıya sarkan gevşek plaj dalgaları.

"O kafanın içinde neler oluyor?" diye sordu. Aşağı bakarak gülümsedim. "Hiçbir şey."

"Saçmalık. Hiçbir şey canını sıkmadığında anlarım, bir şey canını sıktığında anlarım ve her şey canını sıktığında anlarım. Bu durumda, bir şey var." Omzumu salladı ve tekrar yukarı bakmama neden oldu. "Dkl bakalım." Gözlerini masaya dikti.

Mutfakta. "Ya da buzluaktaki votka şişesini getiririm, o zaman her şeyi itiraf edersin."

Kanepede arkamda duran yastığı aldım ve ona doğru fırlattım. Krem rengi kabarık kareyi yakaladı ve kollarını üzerine dolayarak göğsüne doğru tuttu.

"Votka her şeyin cevabı değildir," dedim.

"Değil mi?"

"Tamam, konuda haklı olabilirsin."

Bir kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. "Bu şeyin dün gece çıktığınız randevuyla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Sana bunu düşündüren ne?" Kaşlarımı çatıklıklarından kurtarmaya çalıştım.

"Daha önce iyi vakit geçirip geçirmediğini sorduğumda tutarsız bir şeyler mırıldandın ve banyoya girip kapıyı kapattın. Randevuda iyi vakit geçirmiş olsaydın, daha fazlasını beklerdim. Bir gülümseme. Biraz heyecan. Herhangi bir şey."

"Berbattı."

İç çekti. "Sonunda bir yere varıyorum. Neden bu kadar kötüydü?"

"Orada hiçbir şey yoktu. Kimya yok. Kıvılcım yoktu-eğer bu ne ."

Yatak odalarını oturma odasından ayıran karanlık koridora doğru baktım, dün gece randevu için dairemde ayrılmadan önce orada birkaç dakika nasıl durduğumu, iptal edip etmeme konusunda nasıl tereddüt ettiğimi hatırladım. Birkaç gün önce spor salonunda bana çıkma teklif eden adamla buluşmak için hiçbir isteğim yoktu. Belki de sorunumun yarısı buydu. Çıkmam gerektiği için çıkıyordum, istediğim için değil.

Kollarını kaldırmış, sanki müzik çalıyormuş gibi dans ediyordu. Pen'in kafasında müzik sürekli çalıyordu. Birkaç vuruştan sonra durdu ve "Los Angeles'a döndüğünden beri ilk randevun. Bu büyük bir olay."

"Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum. Belki de LA size birilerini hatırlattığı içindir, ki zaten Amerika'dan ayrılmanızın sebebi de budur."

Bir kafa karışıklığı dalgası üzerime geldi. Nereden geldiğini ya da ne anlama geldiğini çıkaramadım. Sadece bir şeylerin aniden doğru hissettirmediğini biliyordum.

"Rhett yüzünden gitmedim."

"Hiç bahsetmediğin isim." Ellerini birbirine sürttü. "Oh, bu iyi olmak üzere."

Kalkıp mutfığa gittim, dondurucudan bir şişe votka ve dolaptan iki bardak alıp oturma odasına döndüm. Her bardağa biraz doldurdum ve birini Pen' uzattım. Onları birbirine tokuşturup şerefe yapmadım. Sadece bardağı ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Rhett.

Bu isim hakkında daha iyi hissetmek için bekledim.

Göğsümdeki gerginliğin geçmesi ve nefes alışımın normale dönmesi için.

Votkanın geri kalanını içtim ve kendime biraz daha doldurdum.

Bu bile işe yaramadı.

Pen bana baktı. "İyi misin kardeşim?"

"Evet."

"Rhett hakkında konuşalım."

Yandaki koltuk minderinden ona ters ters baktım. "."

"Döndüğünden beri onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Bir kere. Kazara." O rastlantısal buluşmanın anısı bana tuhaf gelmişti. Yer, zamanlama, Rhett'i uyurken bulduğumda içimi kaplayan his. Bu konuya girmeyecektim. Nedeninden emin değildim; sadece konuşmamam gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

En azından kız kardeşimle.

"Ve?" Kolunu büktü, dirseğini alçak ayaklardan birine dayadı, elini yanağına bastırdı.

Birbirimizin aynısıydık ama Pen daha iyi genlere sahipti ve babam gibi hiç yaşlanmadı. Gri saç yoktu. Kırıksıklık yok. Kaliforniya'ya döndüğümünden beri ilk botoks tedavimi yeni yaptırmıştım ve alnım hâlâ onunki kadar pürüzsüz değildi.

"*Ve* yok, Pen. Birbirimizi gördük ve yollarımızı ayırdık. Hikayenin sonu."

"Neden son olması gerekiyor?"

Gözlerim kısıldı, içimde bir karışıklık oluştu. "Bu kelimelerin *senin* ağzından çıktığını duymak neden garip hissettiriyor?"

Gülümsedi. "Bilemiyorum. Bana umutsuz bir romantik mi diyorsun?" Güldüm. "Sen onlardan biri sayılmazsın."

"O zaman, diyelim ki, adamı

destekliyorum." "Sen... *ne*?"

Omuz silkti. "Bana deli diyebilirsin."

Güldüm. "Eller aşağı, şimdiye kadar söylediğin en çılgınca şey." Başka bir şey söyleyecek oldu, ben de elimi koluna koydum. "Bazı şeyler onarılamaz ve bu sorun değil. Herkes birlikte olmak için yaratılmamıştır. Ve geçmişte aşık olmuş olmam gelecekte de aşık olmayacağım anlamına gelmez."

"Buldun mu?"

Diğer elimi kanepenin üzerinde gezdirdim. Yeniliği kumaşı hâlâ biraz sertleştiriyordu ama yumuşaklık oradaydı. Bu konuşmanın tenimde yarattığı kayganlık da öyle. "Hayır."

"Aynen öyle."

"Ama bakmıyordum."

"Ama yurtdışında geçirdiğiniz onca yıl boyunca öyleydiniz. İspanya, İsviçre, Londra'ya yerleşene kadar."

O yıllar. On beş yıl. Geriye dönüp düşündüğümde, ne kadar çabuk geçip gitmişlerdi. Gördüğüm manzaralar. Yol boyunca tanıştığım arkadaşlar. Uzaktan çalışmama izin veren bir iş, yani Asya'da sırt çantamla gezerken ya da Mısır piramitlerinin önünde dururken fark etmezdi; yine de geçimimi sağlayabilirdim.

Hiçbir şey beni orada tutmayana kadar. Parmaklarım seyahat rezervasyonu yapmaktan yorulana ve ayaklarım koşmaktan bitap düşene kadar. Londra'daki dairemin duvarları sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum.

Kalma sebebim kimse değildi.

"Ne olursa olsun..." Nefes verdim. "Geri döndüm. Muhtemelen temelli. Ve kim bilir? Belki Whole Foods'ta falan aşkı bulurum."

"Siz bir peynir örneği almak için uzanacaksınız, o da öyle. Yüzgeçleriniz kısa süreliğine birbirine değecek ve sen önce kendininkini geri çekeceksin - tabii ki gülümseyerek. Sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız."

"Avrupa'dayken yakalandığım tek şey süt ürünleri alerjisiydi." Yüzünü incelerken başımı öne eğdim. "Sana söylemedim mi?"

Yavaşça gözlerini benden kaçırdı ve bacaklarını altından çekerek sedirin üzerine uzattı, çıplak ayaklarını çaprazladı. "Hayatında eksik olan şey aşk."

"Eksik olan pek çok şey var." "Ne gibi?"

Elini daha sıkı tuttum. "Gibi-"

Bir nefes aldım, gözlerim açılmadan hemen önce tüm vücudum gerildi.

Kapalı mıydılar?

Yanımdaki lambanın ışığı yüzüme vururken hızla odaya göz gezdirdim. Duvarlardaki sanat eserleri, kitaplığın üstündeki resimler, köşedeki bitkiler, hiç açmadığım bir televizyon.

Batı Hollywood'daki dairem.

Başımın arkası kabarık krem rengi kare bir yastığa sarılmıştı ve ben de kanepeye sokulmuştum.

Uyuyakalmışım. Hepsi bir rüyaydı.

Ama masanın üzerinde duran tepside bir şişe votka vardı. Yanında iki bardak vardı; biri doluydu ... diğeri boştu.

THIRTY-THREE

Lainey

On Beş Yıl Önce

C Eski.
Ben de öyle hissediyordum. Duşun sıcak suyu beni ısıtamazdı. Arabanın yolcu tarafındaki havalandırmadan gelen patlayıcı ısı ateşimi düşüremedi.

Ve uyuşmuş.

Bir bıçak kalbime saplansa bile hissedemezdin. Donmuş olan sadece derim değildi.

İç organlarımdı.

Kanımdı.

Organlar

.
Kaslar.

Sanki suya batırılmış ve bir garajın buzluğuna yerleştirilmiş gibiydim. Saatlerin ne zaman geçtiğini bilmediğim unutulmuş bir yer. Günlerin birinden diğerine ne zaman geçtiğini.

Gördüğüm şey karanlıktı.

Panjurları kapalı odamda.

Yatağımda, yorgan başımın üstünde.

Koridorda, yatak odamdan banyoya gidip gelirken.

Dışarıda koşarken bile.

Ama burada, kafamı kaldırdığımda yağmur damlaları alnıma çarptı. Damlalar yanaklarımdan aşağıya ve açık ağzımın içine doğru süzülüyor, ciğerlerim çılgık atabileceğim her sesi serbest bırakıyordu.

Yağmur beni ısıtamadı.

Denedi.

Her şey denendi.

Islak saçlarım tenime yapışmıştı. Kıyafetlerim üzerime yapışmıştı. Islaklık ve hapsedilmişlik duyguları mevcuttu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Çünkü yapamadım.

Çünkü ben
buzdum.

Çünkü yağmurun beni geri getireceğini umuyordum. Zamanı geri saracaktı. Anıları silip süpürecekti - hepsini değil, sadece en önemlilerini.

Saç randevumdan çıktığımda telefonumun çalması gibi.

Arabamın dışına kustuğum zamanki gibi.

İçeri koşabilmek için arabamı hastanenin önünde çalışır halde bıraktığım zamanki gibi.

Takip eden her an gibi. Şimdi bile.

Tanrım, özellikle de şimdi.

Zemin yağmurdan dolayı yumuşak görünüyordu. Çimenler yumuşacıktı. Havada beyaz çiçeklerin kokusu çok yoğundu. Beyaz olanların kırmızı, mor ve sarı olanlardan farklı bir aroması vardı.

Tek gördüğüm

beyazdı. Onlardan

nefret ettim.

Her kök.

Her

yaprağı.

Bir el benimkini tutuyordu. Tenlerinin kuruluğunu

hissedebiliyordum.

Ama onların da benim kadar üşüyüp üşümediğini ya da sıcaklıklarının soğukluğumu yatıştırıp yatıştıramayacağını bilemeyecek kadar üşüyordum.

Diğer tarafta, bir kol benimkine dolanmıştı. Deri yerine kumaş hissettim. Kalın, sert, rahatsız edici bir malzeme.

Ve kulaklarımı doldurmak için bir adam tarafından söylenen sözler vardı.

Ama söylediği hiçbir şeyi
duymadım. Sessiz olmasını
istedim.

Unutmak istedim.

Elini ve kolunu üzerimden çekmek
istedim. Derimden çıkmak istedim.

Bu bedenden çıkmak istedim.

Bu kadar soğuk hissetmeyi bırakmak istedim.

Parmaklarımı onları tutan elden çektim ve kolumu serbest
bıraktım.

Tek başımaydım.

Tek başınaydım.

Hala soğuk.

Hala inanılmaz derecede uyuşuk.

Bacaklarım gevşekti. Dengesiz. Dünya hareket ediyordu ve

I.

Dizlerim çimlere
çarptı. Hiçbir şey
hissetmedim.

Bir nefes alma sesi duyuldu ve ardından "Ah, tatlım" dendi.
benden.

Eller aniden omzumdaydı. Koltuk altlarımda. Sırtımda.

Onlara salladım. "Beni rahat bırakın." Eller geri çekilmeyince,
"Bana dokunma" diye ekledim.

Kendimi duyamadım.

Az önce söylediğim sözleri hatırlayamıyordum.

Üzerimde bir çift göz olması umurumda değildi.

Çok üşüyordum.

Ellerimi kaldırıp indirdikçe çimler avuçlarıma , topuklarımı
çamura bastırarak ilerliyordum.

uğultu, ön cama çarpan yağmur damlaları gibi geliyordu.

"Lainey, bebeğim, geri dön," ifadesi duymazdan gelindi.

Yürümeye çalışmadım, yapamadım. Sürünmek de beni oraya
aynı hızla götürürdü.

Varış noktam sadece birkaç adım ötedeydi ve oraya ulaştığımda odunu içime çektim. O bile soğuk geliyordu. Sert ve zor vericiydi. Üzerime yapışan ot ve çamurla birlikte parlak ve kavraması zordu.

Sanki yüzey beni sıkıyormuş gibi tutundum.

Sanki kollarımı omuzlarıma dolayabilirmişim gibi.

Sanki başka bir yanakmış gibi yanağımı ona bastırabilirmişim gibi.

Ellerim yumruk oldu ve tahtaya vurdum. "Hayır!" Tekrar vurdum.

"Hayır! Hayır!"

Orada olduğunu

biliyorum. Seni

hissedebiliyorum.

Ellerimin tersini kutuya vurdum. "Hayır!"

Çok soğuksun.

Keşke bu kadar soğuk olmasaydın.

Birinin beni istedim.

Birinin beni bu kabustan çekip çıkarmasını istedim.

"Pen!" Sesim beni ürküttü. Uzun zamandır ilk kez duyabiliyordum ve yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim.

"Pen!" Dudaklarımda bir şey vardı. Yağmur mu? Tükürük mü? Gözyaşı mı? "Bana geri dön, Pen!"

Bana sarılmasını istedim. Parmaklarımı sıkmasını istedim. Beni ne kadar çok sevdiğini söylemesini istedim.

Kız kardeşim.

Kendimin neredeyse aynadaki görüntüsü olan güzel ikizime bakmak ve ona son bir şey söylemek istedim.

Sadece bir an daha. Bir

dakika daha. "Kalem!"

Kolları beni sardı ve arkamdan sarıldı. "Bebeğim, her şey yolunda! Her şey yoluna girecek!"

Ama beni sürükleyemediler.

Çünkü Penelope'yi terk edemezdim.

Bu soğukta tek başına kalmasına izin

veremezdim. Artık onun evi olacak bir kutuda tek

başına.

Sadece onun için kazılmış bir çukura indirildi.

Murphy Drive'daki bir mezarlığın tepelerinde, sonsuzluğun geri kalanını geçireceği bir .

Benden uzakta.

"Kalem," diye fısıldadım. Gökyüzüne baktım ve bir yağmur damlası daha yüzüme çarptı. Tadına baktım. Dilimde küçük bir tuz patlaması, karanlık gökyüzüne yalvarırken bana bunun bir gözyaşı olduğunu söylüyordu. "Lütfen, Pen. Lütfen beni bırakma."

THIRTY-FOUR

Rhett.

On Beş Yıl Önce

L Bir düşmanın çevrilmesi gibi, her şey aniden karanlığa gömülmüştü. Tüm hayatım değişmişti.

Ve tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, gitti.

Çünkü Lainey ile konuşmamın üzerinden dört gün geçmişti. Cep telefonuna yaptığım aramalar cevapsız kalıyordu. Ailesinin evini aradığımda ya telesekretere düşüyor ya da telefon açılıp kapanıyordu.

Lainey'nin ailesi benden haber almak istemediklerini açıkça belirtiyorlardı.

Bu da Bay Taylor'ın polis karakolunda sorgulandığım odaya kafasını sokmasıyla başlamıştı.

Bir polis memuru onu uzaklaştırmadan önce kapı aralığından parmağını bana doğrultarak "Bir daha asla Lainey'i görmeni ya da onunla konuşmanı istemiyorum, beni duyuyor musun?" demişti.

Yasalara göre masumdum. Alkol testini geçmiştim. Ön kan testinde bir gün önce içtiğim THC'nin küçük izlerine rastlanmıştı; bu seviye olay sırasında sigara içtiğimi kanıtlayacak kadar yüksek değildi. Tanıklar -Sahil Güvenliği arayanlar- Penelope'nin kendi başına atladığını, olay sırasında kaptan koltuğunda olduğumu, dolayısıyla onu fiziksel olarak suya atmaya zorlamadığımı söylemişlerdi.

Yine de Bay Taylor ölüm cezasını hak ettiğime inanıyordu. Polis onu sorgu odamdan çıkardıktan sonra koridorda "Ona elektrikli sandalye verin" diye bağırdığında da bunu söylemişti.

Penelope'ye teknenin atlamasına neden olacak her ne söylediysem sorumlusu bendim. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacaktım.

Tıpkı bu sabah mezarlığın arka tarafında saklanırken, ailesinin görüş alanından uzakta ama Lainey'i net bir şekilde görebildiğim bir yerde, kızımın ailesinin elinden kurtuluşunu izlediğim anın hatırasıyla yaşamak zorunda kalacağım gibi. Penelope'nin tabutuna doğru sürünmesini izledim. Ve Penelope'nin geri dönmesi için yalvarışını izledim. Daha önce hiç bu kadar iç burkucu ve yürek parçalayıcı bir şey görmemişim.

Sonsuza dek kafamda yaşayacak görüntü.

O yüzünü tabuta bastırmış, sanki ona sarılmaya çalışıyormuş gibi tutarken, ben sadece kollarımı ona dolamak istemişim. Kulağına her şeyin -bir şekilde, bir şekilde- yoluna gireceğini fısıldamak istemişim. Bunun doğru olup olmadığını, böyle bir kayıptan sonra hayatına devam edip edemeyeceğini bilmiyordum ama bunlar Lainey'nin duymaya ihtiyacı olduğu sözlerdi.

Ve bunları ona söylemeye kararlıydım.

Bu yüzden cenazeden saatler sonra kapısının önündeydim ve zili çalıyordum.

Parmaklarımı sıktım ve her adımda daha da yükselen, parke zemine vuran ayak seslerini dinledim. Bay Taylor'ın yüzü kapıda belirdiğinde nefesimi tuttum. Cenazede giydiği siyah takım elbisesi hâlâ üzerindeydi, tıpkı benimkinin üzerinde olduğu gibi.

"Sana uzak durmanı söyledim! Ön basamağımdan ve defol git buradan!" Ne zaman bir kelimeyi vurgulasa, bir tükürük parçası bana doğru uçuyordu.

Ne kadar sinirlendiği umurumda değildi; ne geri adım atacaktım ne de beni uzaklaştırmasına izin verecektim.

"Lainey ile konuşmam gerekiyor, efendim."

Kapının üstünü tuttu ve bana tamamen tiksintiyle baktı. "Neye ihtiyacın olduğu umurumda değıl! Git buradan! Şimdi!"

"Anlamıyorsunuz. Onunla konuşmam gerek. Lütfen. Birkaç dakika, tek istediğim bu."

"Anlamıyor muyum?" Bana doğru bir adım attı. "Anladığım kadarıyla kızımı size emanet etmişim ve tanıkların ifadesine göre, kızım fırlayıp suya atlamadan önce teknemizde bağırıp çağırımlar olmuş. Eğer rölantide çalışıyorsanız ve kızımın atlamasından endişe ediyorsanız motorlarınızın kapalı olması gerekirdi-"

"Atlayacağını bilmiyordum."

Son dört gün boyunca bunu kaç kez söylediğimi sayamadım bile. Sahil Güvenlik tekneye ulaştığında. Karakolda.

Aileme.

Kardeşlerime.

"Ne bildiğin ya da bilmediğin önemli değıl. Teknemizde başka insanlar varken böyle bir risk alamazsınız!"

Ellerimi yumruk yapmalarını engellemek için ceplerime soktum. "Ama demirlememiştik efendim. Sadece konuşabilmek için suyun içinde kenara çekildim-"

"Tartışmak."

"Ne olursa olsun, koşullar sizin anlattığınız gibi değıl. Demirleyecek olsaydım, motorlar kapalı olurdu. Öyle bir şey olmadı. Sadece bir saniyeliğine duruyordum-"

"Koşullarının ne olduğu umurumda değıl, genç adam. O teknede yaptığın şey kızımı öldürdü!" Elini ağzının önüne koydu, sanki kendini tutmaya ya da patlamasını engellemeye çalışıyordu.

Derin bir nefes aldım. Ve sonra bir tane daha.

"O benim sorumluluğumdaydı. Bunu tamamen kabul ediyorum. Ama atlamasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Kaptan olarak o sizin gözetiminiz altındaydı ve ona söylediğiniz her şey atlamasına neden oldu." Bir adım daha attı, kapı açık kaldı ve parmağıyla beni işaret etti. "Onu hayal kırıklığına uğrattın evlat. Onu yüzüstü bıraktın, karımı yüzüstü bıraktın, beni yüzüstü bıraktın ve Lainey'i yüzüstü bıraktın." Yüzü kızarıyor, başının ön kısmındaki damarlar dışarı fırlıyordu.

O haklıydı. Kaptan olduğumdan beri Penelope benim gözetimim altındaydı ve bu rolü ciddiye alıyordum. Daha tekneye binmeden önce Lainey'nin telefonunda onunla konuştuğumda ona verdiğim bir sözdü bu.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bu konuda da haklıydı.

"Özür dilerim." Yeterince güçlü olmayan kelimeler. Gözlerini bana dikmiş bakarken çok az etkisi olan kelimelerdi bunlar. "Ne kadar üzgün olduğumu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum-"

"Bu yeterince iyi değil." "Ne

yapabilirim-"

"Kızım ile tartışmayabilirdin, yapabileceğin şey buydu. Sebep sensin, Rhett. Lanet olası sebep sensin!"

Bütün suçu bana yüklüyordu.

Beni bir katil gibi hissettiriyordu.

Başımı salladım. "değil. Düşündüğün gibi değil."

"Polisten okuduğum rapora göre kızım ile aranızda sahil evine gitme konusunda bir tartışma yaşanmış. Neden tekneyi vitesine takıp yolun geri kalanını sürmediniz? En neden durdunuz?"

Polise söylediklerim konusunda dikkatli davranmıştım. Kendim için değil, Penelope için.

"Gitmek istedim ama o-"

"Neydi o?" Bekledi. "Artık burada olmayan on sekiz yaşındaki bir kızı mı suçlayacaksın? Birkaç ay içinde New York Üniversitesi'ne gitmesi gereken ama gitmeyen bir kızı mı? Az önce yerin dibine batırılışını izlediğim kızı mı?"

Tanrım.

Yapamadım... Titrememi durduramadım.

Dizlerimde. Ellerimde. Tüm vücudumda.

Parmağı göğsüme yaklaştı ama bana dokunmadı. "Tanıklar kalp masajına yardım etmek ve yaralarını sarmak için teknenize geldiklerinde Penelope'nin çantasını denize attığınızı görmüşler. Kim böyle bir şey yapar ki? Sinirlenmiş biri, işte o."

Nasıl görüldüğünü biliyordum. Nasıl yorumlanabileceğini biliyordum. Ama bir nedenim vardı.

Ve bu sebep dilimin ucunda asılı duruyordu. Ama

bakışlarımız birbirine kilitlenince boğazım düğümlendi.

Dudaklarım kapandı.

Gözlerim duygularımla yandı.
Göğsüm içe doğru çökecekmiş gibi
hissediyordum. "Üzgündüm," dedim ona.
"Üzgün müydün?"

"Ve evet, kızgındım ama-"
"Kızgın mıydın?"

Ellerim ceplerimde çok kötü terliyordu. Onları çıkardım ve
yanlarıma düştüler. "Penelope'yi sudan çıkardım ve kalp masajı
yaptım-"

"Kahrolası bir play-by-play'e ihtiyacım yok. Kızımı nasıl
öldürdüğünü zaten biliyorum!"

Bana doğru bir adım attı ve ben birkaç adım geri çekildim,
suçlama içimde titreşiyordu.

"Lainey'nin hayatına girdiğinden beri bu aileye ne yaptığını
biliyor musun? Sana saplantılı hale gelmesi için beynini yıkadın.
New York'a bir türlü yerleşemedi ve iki yıl boyunca her gün Los
Angeles'a dönmem için bana yalvardı. Ve buraya geldiğimizde, tek
duyduğum USC oldu. Kızım Stanford'u seçmeliydi ama hayır, sen
onu başka türlü ikna ettin. Artık değil, Rhett. Onun hayatından
çıktın, bizim hayatımızdan çıktın ve şükürler olsun ki hiçbirimiz seni
bir daha görmeyeceğiz. Ve eğer denersen, seni öldürürüm!"

Ne?

Ben onun hayatından

çıktım mı? Ama nasıl?

Ya denersem.. beni öldürür mü?

Lainey birkaç ay içinde üniversiteye gidecekti.

Birlikte olacağımız yere.

"Lainey USC'ye gitmiyor mu?" Ben
sordum. "Hayır."

Hayır mı?

"Senin yanına bile yaklaşmayacak!"

Bu doğru olamaz.

Bu... mümkün değildi.

Onunla konuşmam gerekiyordu. İyi olup olmadığını görmem
gerekiyordu. Benimle neden konuşmadığını bilmem gerekiyordu.
Babasının söylediklerinin doğru olup olmadığını duymam
gerekiyordu.

Bay Taylor Lainey'i görmeme izin vermeyecekti. Bu
yüzden başka seçeneğim kalmamıştı.

Parmağını sanki bir silahın ucuymuş gibi kalbime doğrultmuş, "Şimdi defol git mülkümden," diye bağırırken, ben de lisemin en hızlı top tutucusu olma becerimi kullanarak hızla etrafından dolandım ve merdivenlere doğru koşmaya başladım.

"buraya gel!" diye bağırdı arkamdan. "Polisi arayacağım!"

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve sahanlıkta, odasına varana kadar koridorda hızla ilerledim ve kapıyı çalmadan açtım. Onu bulana kadar içeriyi taradım. Yerde, pencere ile şifonyerinin arasındaki köşeye sıkışmış, perdeleri çekilmiş ve ışığı kapalı olmasını beklemiyordum.

Bana bakmadı.

Ben orada dururken hiçbir tepki vermedi, solgun yüzü kusacakmış gibi görünmenin, ağlamanın eşiğinde olmanın ve hiçbir şey kalmayacak kadar boş olmanın bir karışımıydı.

"Lainey..."

Cenazede kalbim paramparça olmuştu.

Ama burada, şu anda, zar zor başa çıkabildiğim bir manzara vardı.

Kapıyı kilitledim, Bay Taylor beni bu odadan çıkarmaya çalışana kadar sadece birkaç saniye geçeceğini biliyordum.

"Lainey..."

Hala cevap yok.

Halıyı geçtim ve önünde diz çöktüm. Üzerinde cenazede giydiği siyah elbise vardı. Çamur hala dizlerine yapışmıştı. Parmaklarına bulaşmıştı. Yanağında da bir leke vardı.

"Lainey-"

"Dur." Sesi fısıltının biraz üzerindeydi, nihayet başını kaldırıp baktığında ellerimi iterek dizlerinin yanlarına koydum. "Dokunma bana."

"Ama sana sarılmak istiyorum-"

"Hayır." Başı o kadar şiddetli sallandı ki saçları yüzüne döküldü.

Hayır mı?

Aman Tanrım, bu hayal edebileceğimden bile daha kötüydü.

"Lainey, seni seviyorum."

Başı sallanmaya devam etti. "Hayır."

"Seni arıyordum. Cep telefonunu, evi. Olanlar hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Bükülmüş dizlerini göğsüne doğru çekti. "Hayır."

Bay Taylor'ın yumruğu kapıya vurdu. "Hemen şimdi evimden defol!"

"Lainey, sadece beni dinlemeni istiyorum. Lütfen."

Gözlerindeki bakış beni korkuttu. Tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. Boşluk sandığım şey aslında hiç de öyle değilmiş. Duygular oradaydı; sadece bana yönelik değillerdi. Ve bana karşı soğuktu, kapalıydı.

Bitti.

"Rhett, sana güvenmiştim."

"Bana güvenebilirsin bebeğim." Bir elimi çıplak ayaklarının yanına koydum. "Bunun olmasını istemedim. Tekneden atlayacağını bilmiyordum. Bir ileri bir geri konuşuyorduk ve bana oradan ayrıldığını söyledi. Bunun tekneden çıkmak anlamına geldiğini bilmiyordum ve sonra ..." Sonra ne olduğunu söyleyemedim. Bu onun kulakları için çok fazla olurdu.

Ezilmiş bir Oreo gibi katlandı. "Senin tek bir işin vardı. Orada olsaydım benim yapacağım gibi ona kulak olmak. Ve bak ne olmasına izin verdin- kalem-" Dudaklarından bir hıçkırık kaçtıktan hemen sonra elini ağzına kapattı.

"Yaptım, Lainey. Ona çok iyi baktım-"

"Bunu söyleyemezsin." Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Çünkü şu anda burada benimle değil. Odasında değil. O" -bir çılgılık daha attı ama bu sefer avucuyla örtmeye çalışmadı- "öldü."

"Bu lanet kapıyı söküp atmadan hemen kızımın odasından çıkın!" Bay Taylor bağırdı.

Babası bağırmaı kesene kadar gözlerimi kapattım ve Lainey'ye baktım. "Tekne hakkında sana söylemem gereken çok şey var. Kız kardeşin-"

"Bana ne söyleyeceğin umurumda değil. Sana bir daha asla aynı gözle bakamayacağım. Seni asla affedemeyeceğim." Elleriyle yüzünü kapattı. "Çık dışarı, Rhett."

"Lainey-"

"Ne söylediğinin bir önemi yok." Ellerini indirdi. "Bu onu asla geri getirmeyecek."

"Hayır, ama bu size bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını gösterecek."

Dizlerinin üstünü tuttuğunda, orada bulunan çamur parçaları toza dönüştü ve havaya karıştı. "Tekneyi sen mi kullanıyordun?"

Nefesimi verdim, yenilgi içimi kemiriyordu. "Evet."

"Atlamasını engelledin mi?"

Bedenimin içi o kadar hızlı hareket ediyordu ki, dışım sanki donmuş gibiydi. "Yapamazdım, bunu yapacağını bilmiyordum. Ona bakmıyordum bile."

"Aynen öyle! Ona bakmıyordun ve senden tek istediğim de buydu; ben orada olmasam da sen ben ol."

Penelope'nin kokain kullanmış olması önemli değildi. Ya da kontrolden çıkmış olması.

Ya da her olduğunu.

Lainey ve babasının tek onları hayal kırıklığına uğratmış olmamdı. Yüzleştığım şeyin farkına varmak çok fazlaydı.

Gerçek fazlaydı.

Kafamdaki düşünceler çok .

"Bunu atlatabiliriz," diye ısrar ettim, beni bundan önce de sevdiğini hatırlamasını sağlamak için çaresizce. "Beni affetmenin bir yolunu bulabilirsin ve USC'ye gidip birlikte olabiliriz ve-"

"USC'ye gitmeyeceğim."

Gözlerimde ıslaklık vardı ve onu ittim, elim duruyordu çünkü yeni bir gözyaşı dalgası daha geliyordu. "Ne demek istiyorsun, Lainey? Biz ne olacağız?"

"Rhett, biz diye bir şey yok." Başı önce sağa sonra sola doğru yavaşça hareket etti, yutkunurken boğazı zıplıyordu. "Biz," -tavana baktı ve çenesinden damlalar düştü- "kız kardeşim öldüğünde sona erdi."

"Lainey, hayır-"

Kapıyı işaret etti. "Git!"

Nefesimi içime çektim ve vücudumdaki kanın çekildiğini hissettim. "Lainey, seni seviyorum. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Ama lütfen bunu yapma. Beni kendinden uzaklaştırma. Sahip olduğumuz şeyi bitirme. Sen benim nedenimsin-"

"Bu odadan çıktıktan sonra beni bir daha asla görmeyeceksin." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama yüz ifadesinde yumuşaklık yoktu. Bana bakarken yüzünde sevgi yoktu. "Şimdi, git!"

"Lainey, bunun hakkında konuşabilir miyiz? Lütfen sadece benim tarafımı dinler misin-"

Etrafımdan dolanarak ayağa kalktı ve ayak bileğine dokunmaya çalıştığımda elimi tekmeleyerek uzaklaştırdı. Kapının kilidini açtı ve babası koşarak içeri girip bana doğru yöneldiğinde Lainey bana son bir kez baktı.

O zaman anlamıştım.

Hissetti

m.

Ben

gördüm

.

Hayatımdan sonsuza dek çıkmıştı.

THIRTY-FIVE

Lainey

Günümüz

I soğuk metal tribünde bir ileri bir geri sallanmadan duramıyordum. Rhett'e bakmaktan kendimi alamıyordum, her ne kadar bazen yüzü Bakmak için çok fazla. Varlığını hissetmek de öyle. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi bana bakışı beni son senemizden sonraki yazı geri götürdü.

Rhett!

Zihnim çılgınca karıştı: *Burada olduğuma inanamıyorum, ona bu kadar yakın inanamıyorum, bana o korkunç günü anlatması için ona bir şans verdiğime inanamıyorum, dinlediğime inanamıyorum ve bunu istediğime inanamıyorum.*

Sadece istemek değil. İhtiyacım .

Pen'le aramızdaki ilişkinin nasıl olup da bağırış çağırışa dönüştüğünü anlamadığımı söylemeyi yeni bitirmiştım ki... sesim kesildi.

Bitiremedim.

Onun öldüğünü söylemek neden hâlâ bu kadar zordu? Dün gece gördüğüm gibi haftada birkaç kez gördüğüm rüyalarımda bile ondan çok daha fazla yaşamış olduğuma dair işaretler vardı. Ama bunu yüksek sesle söylemek çok zordu. Çok kesin.

"Beni suçladığını biliyorum. Ailen de beni suçluyor. Sana söylemeye çalıştığım şey... bu benim hatam değildi."

Rhett ve ben sessizce otururken az önce söylediği sözler içimde yankılanıyordu.

Birisi hatalı olmalıydı. Olanları anlamlandırmanın tek yolu buydu, bu yüzden ailem ve ben onu düşmana dönüştürdük.

Bu şekilde hayatta kaldık.

Ama bu adil miydi?

Bu başlık doğru muydu?

Rhett'in anlattıkları trajik bir yapbozun eksik parçalarını bir araya getiriyor, hiçbir zaman anlam ifade etmeyen boşlukları dolduruyordu.

Onu suçladım mı? Hâlâ mı?

"Senin hatan değildi," diye fısıldadım, son sözünü tekrarlayarak. İçimden bir ürperti geçti ve kendimi daha sıkı tuttum, içeri bir şey girmesini engellemek için top yaptım. "Çok fazla sorum var."

Geri dönmem gerekiyordu. Tüm bunları doğru anladığımdan emin olmam gerekiyordu.

Ama lanet olsun, neden o muhteşem mavisi gözlere sahip olmak zorundaydı ki? İtalya'nın sularında ve Portekiz'e gittiğimde tekrar gördüğüm bir renk. O ülkeleri her ziyaret ettiğimde, okyanus manzarasını seyrederek ve onu düşünürdüm.

Ve her seferinde, başka tarafa bakmak zorunda kalıyordum. Tıpkı şimdi yaptığım gibi.

"Sorularınız olacağını umuyordum. Sor onları. Bana her şeyi sor."

Beynim, Çarkıfelek oyunu gibi dilimlere ayrılmış, okun bir soruya gelmesini bekleyen dev bir topaıtı.

Çok fazla vardı.

Nereden başlasam ki?

"Polis," dedim, kendimi rahat hissettiğim bir yerde. "Onlara Pen'le sahil evine gitme konusunda tartıştığınızı söylemişsin. Atlamasına bu sebep olmuş. Bu doğru muydu?"

"Kısmen."

Başımı salladıktan sonra sustum. "Onlara yalan mı söyledin?" "Sadece onlara her şeyi anlatmadım."
"Neden?"

Ellerini birleştirdi, başparmakları yukarı bakıyordu, birinde aslan dövmesi vardı. O kadar kusursuz yapılmıştı ki bıyıklarının bile görebiliyordum.

"Sizin ve ailenizin polis raporunu göreceğinizi biliyordum. O anda gerçekten nasıl biri olduğuna bilmenizi istemedim."

Midem bulandı.

Kokain.

Bundan hiç şüphelenmemiştim. Saf mıydım? Cahil miydim? Yoksa her şey apaçık ortadaydı da ben mi görmek istememişim?

"Yüksek mi demek istiyorsun?"

Açıkladım. "Kafayı bulmuş ve kontrolden çıkmış."

Başını, saçlarının siyahlığını daha fazla gösterecek kadar eğdi. Liseden beri kalınlaştığına, hatta daha da kıvrıcıklaştığına yemin edebilirdim. Sakalı da tamamen dolmuştu, açık, lekeli alanlar artık yoktu.

"Neredeyse kaza geçirdiğimden polise de bahsetmedim. Beni ezdiğinin kayıtlara geçmesini istemedim."

Başını kaldırıp baktığında gözlerinin akı hafif bir kırmızıya dönüşüyordu.

"Onlarla konuştuğum süre boyunca tek düşünebildiğim sendin. Kız kardeşinle ilgili o şeyleri okumanın nasıl bir his olduğunu. Onun anısına leke sürmek istemedim. Sen ve ailen hayatınızın geri kalanında yas tutacakken olmazdı. Bu yüzden onu bildiğim tek yolla onurlandırdım, o da polise yeterince bilgi vermek ama tüm hikayeyi anlatmamaktı."

"Ya bir tanık onu omuzlarınızda görseydi ve bu kaza gerçekleşseydi? Ya bunu rapor etselerdi?"

Omuz silkti. "Bir şeyler bulabilirdim."

"Peki ya çantası? Dalgıçlar onu bulamadı, denizde kayboldu. Ama polise onu öfkeyle denize attığınızı söylediniz. Bu doğru muydu?"

Nefes verışı yüksek sesli ve duygusaldı. "Onu attım çünkü içinde kokain vardı. Polisin onu arayacağını ve kirli ayna ve burnuna soktuğu pudralı banknotla birlikte darbeyi bulacağını biliyordum ve bunun olmasına izin veremezdim. Lainey..." Gözlerimin içine bakarken sustu, sessizlik artarken şöyle dedi: "Tekrar söylüyorum, sadece onun anısını, seni ve aileni

Gerçeğin bu kısmını bilerek. Sadece hepinizi inciteceğinden emin olduğum bir gerçek."

Başım geriye düştü, boğazım rüzgâra açıldı.

Aklıma bir sürü neden geldi. Atmıştı çünkü ona ait bir şeyi daha görmeye dayanamıyordu. Atmıştı çünkü içinde onu suçlayacak bir şey vardı. Atmıştı çünkü onu atamazdı, onu çok kızdırmıştı.

Ama onu korumak? Ya bizi?

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Kolay olmayan bir şeyi itiraf etmek zorundayım." "Bunların hiçbiri kolay olmadı, Lainey."

Kalbimin sakinleşmesi için yalvararak bekledim, ki bu gülünç bir istekti çünkü sakinleşmeyeceğini biliyordum. "Sana ulaşmak ve olanlar hakkında konuşmak istediğim o kadar çok an oldu ki. Instagram hesabını buldum. Gerisi takma bir isim altında değilse, bulabildiğim tek sosyal medya bu."

"Instagram sahip olduğum tek şey."

Başımı salladım. "Sana oradan mesaj atacaktım ama hesap ölü görünüyordu. Tek bir fotoğraf bile göndermemişsin."

"Gerçekten bu yüzden mi ulaşmadınız? Ak- sayım ölü görüldüğü için mi?"

"Hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Asıl sebep, bunu yapmaya cesaretimin olmamasıydı." "Korkuyordum Rhett," derken sesim yumuşadı. Dudaklarımı birbirine sürttüm, rüzgâr onları kupkuru yapmıştı. "O gün teknede bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Bir araya getiremediğim çok şey. Kafamda bir anlam ifade etmeyen kısımlar. Bir tartışma mı? Sahil evine konusunda mı? Aklıma yatmıyordu."

"Bunu bir cevap olarak kabul edeceğini düşünmemiştim... ama sonra kabul ettin ve başka bir şey duymak istemedin. Baban da öyle."

Ellerim kulak memelerime dokundu, o zamanlar her sesin kulak zarımı nasıl zorladığını hatırladım, neredeyse sessiz bir salyanın bile. "Başka bir şey duyamadım." Boğazımdaki düğüm o kadar kalındı ki zar zor yutkunabiliyordum. "Tek düşündüğüm seni ne kadar çok sevdiğiydi. Seninle vakit geçirmeyi ve senin etrafında olmayı ne kadar sevdiğini. Seninle vakit geçirmeyi ve senin yanında olmayı ne kadar

Senden uzaklaşmak mı? Ve sonra beynim dönmeye başladığı. Motorların açık olduğunu biliyor muydu? Bilerek mi atladi-"

"Hayır. Bilmiyordu."

"Ben de öyle düşünmüyorum. Pen intihara meyilli değildi. İntihar düşüncesi de yoktu ama olsaydı bunu bilebilir miydim? Çünkü başka pek çok şeyi gözden kaçırmıştım, örneğin uyuşturucu kullanmasını. Farkındalığıma hiç güvenmiyorum."

"Senaryolar üretiyorsunuz çünkü bizim bu. Analiz ederiz. Yorumluyoruz. Mantıklı gelmese ve anlaşılması imkânsız olsa bile anlamaya çalışırız." Elleri metale doğru ilerledi ve iki yanındaki kenarı kavradı. "Konuştuğu her kelimeyi sanki saniyeler önce olmuş gibi duyabiliyorum."

"O günden mi bahsediyorsun? Atlamadan hemen önce mi?" Başını salladı. "Evet."

Nefesimi tuttuğumu duydum. Ve sonra kendi kendime, "Anlat bana. Duymak istiyorum." dediğimi duydum.

"Lainey, Penelope'yle geçirdiğim son birkaç dakika hayal bile edemeyeceğin bir şekilde, asla unutamayacağım bir şekilde kazındı." Bir nefes aldı. "Hepsini kelimesi kelimesine duymak istediğine emin misin?"

"Evet. Her şeyden çok."

Derin ve yüksek bir nefes verdi. "Tekne durmuştu. Açık bir yere çekmiştim ve neredeyse kazaya karıştığımızdan beri rölantide çalışıyorduk.

"Senin hakkında ileri geri konuştuk ve o da 'Ben de her şeyi hak ediyorum' dedi."

"Ona neyi alamadığını sorduğumda, 'Her şeyi!' diye cevap verdi."

Bir eliyle başının üstünü ovuşturarak ofladı.

"Ona dedim ki, 'NYU'ya gidiyorsun, gitmek istediğin tek okula, bunu unutuyor musun? Lisede çıkmak ya da takılmak istediğin çocuklar vardı, onları da elde ettin. Sahip olmadığın ne istiyorsun?'" Dümdüz ileriye, yürüdüğüm yola doğru bakıyordu, sanki kafasının içinde geçen sahneyi izliyordu.

"Tanrım, çok aptalsın," dedi bana.

"Sonra, 'Haklısın' dedim. Öyle olmalıyım. Sahil evine varmamıza daha yirmi dakika var. Neredeyse bizi başka bir kazaya sürüklemeyecek kadar kendine hakim olabilir misin? Çok isterdim.

Oraya git de bu boktan günü unutabileyim." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri daha da kızardı.

"Beni işaret etti ve 'Siktir ' dedi."

"Rhett..."

Eğer sesimdeki duyguyu hissettiyse, bunu kabul etmedi. Göz ucuyla gözyaşlarımı sildiğimi gördüyse de bana bakmadı.

"Adını söylemeye çalıştım, o da 'Beni rahat bırak' dedi."

"Kollarımı açtım Lainey, tür sınırı aştığımı biliyordum ve dedim ki, 'Buraya gel. Kucaklaşacağız ve sonra yola koyulacağız. Unutma, oraya vardığımızda paylaşacağımız bir ot var.

Timothy's."

"Teknede sigara içmem için beni ikna etmeye çalıştı ama ben kabul etmedim. Sırf yakamdan düşün diye ona sahildeki evde bir cigara paylaşacağımıza söz vermiştim. Sarılmak onun ruh halini değiştirecekti ama bu beni terslemesine ve bana siktir olup gitmemi söylemesine neden oldu." Sonunda bana baktı.

Yüzündeki ifade . Üzücüydü.

Ama bu, beni fark etmediğim bir uçurumun kenarına sürükleyen tek şey değildi.

Gerçek bunu yapmıştı. Penelope'nin son anları, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Gözyaşlarım aniden yüzümden aşağı serbestçe damlamaya başladı, çenem titriyor, nefesim kesiliyordu.

"Son söylediği şey, 'Ben buradan gidiyorum' oldu."

"Saniyeler sonra motorların sesini duydum. O ses ..." Eli göğsüne gitti ve gözleri kapandı. "O sesi asla unutamayacağım, Lainey. İçimi parçalayan bir işkenceydi."

Gözleri açıldı ve bedenimi bir ürperti kapladı.

"Ama motorların ardından gelen bir başka ses daha vardı ki onu da asla unutamayacağım." "Ve bu onun çılgılığıydı" demeden önce birkaç vuruş bekledi.

Bir parmağımı kaldırdım, kelimeleri arıyordum ama boğazım o kadar sıkıydı ki hava bile geçmiyordu. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

Duygular içime akıyordu. Üzerime akıyordu. Ve benden dışarı akıyordu.

Kucağıma doğru eğildim ve yüzümü kapattım ve gizlendiğim anda hıçkıra hıçkıra ağladım. İçimdeki her şeyi dışarı çıkardım. Yıllar süren keder, acı ve bilinmezlik beni yiyip bitirmişti. Ağladım

Pen'in ayakları tekneden ayrıldığı anda neler yaşadığını, o motorların onu nasıl dövdüğünü...

Aniden bir sıcaklık

hissettim. Bir kol.

Ve sonra bir tane daha.

Rhett bana öyle sıkı sarılıyordu ki, soğukluğumu sıcaklığa dönüştürüyordu ve ben ondan beni bırakmasını istemedim.

"Özür dilerim, Lainey," diye fısıldadı boynumun arkasına. "Çok özür dilerim."

THIRTY-SIX

Rhett.

On Beş Yıl Önce

"Rhett?" dedi babam yatak odamın kapısının diğer tarafından.
Kapıyı çalmasına aldırmadım ve battaniyeyi boynuma kadar çektim. Her şeyin bitmesini istiyordum.

Gürültü.

Anılar.

Penelope'nin motorlara çıkardığı ses ve dudaklarından kaçan
çığlık.

Siktir!

"Rhett!" diye tekrar bağırdı. "İçeri girebilir miyim?"

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum, vücudum yatağın
üzerinde sallanıyordu, sanki hala teknedeydim ve dalgalar beni
sallıyordu.

Saniyeler sonra göz ucuyla kapının açıldığını, babamın odama
doğru ilerlediğini ve yanıma oturduğunu gördüm.

Elini benimkinin üzerine koydu ve kulağımı serbest bırakmak için çekti. "İyi misin oğlum?"

"Hayır." Göğsümdeki acı o kadar şiddetliydi ki dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. "Ben iyi falan değilim."

Elimi ovuşturdu. "Kız kardeşin bir saattir kapının önünde uyuyor." Koridora doğru başıyla işaret etti. "Tam orada, halının üzerinde. Seni rahatsız etmekten korkuyor ama sana yakın olmak istiyor. Kardeşin de üst katta volta atıyor, kapını açmanı bekliyor Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz."

"Kimseyi görmek istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum." "Biliyorum oğlum." Durakladı. "Korkunç bir trajediydi."

"Trajedi mi? Bundan daha kötüydü! Penelope öldü!"

Ellerimi yüzüme götürdüm, gözyaşlarım avuçlarımı ıslatıyordu.

"Her şey yoluna girecek, Rhett. Söz veriyorum."

Bunu duymaktan bıkmıştım.

Babamdan.

Annemden.

arkadaşlarımdan. Herkesin

söylediği buydu.

Ama yanılıyorlardı. Bunların herhangi biri nasıl iyi

olabilirdi? Her şey nasıl normale dönebilirdi?

Ellerim yere düştü ve yumruk oldu. "Konu tekneye binmek olduğunda bana bir kural söylemiştin. Her zaman uymam gereken bir kural, o da kimse suya girmeden önce motorların kapalı olduğundan emin olmaktı. Ben bu kurala uymadım. Penelope'ye söylemedim ve bak ne oldu!"

"bilmiyordun, Rhett." "Motorları kapatmalıydım!"

"Ama rölantide çalışıyordunuz," dedi babam, "ve her an havalanmak üzereydiniz. Onları kapatmak için hiçbir neden yoktu."

Ciğerlerimden hava geçmiyordu. Kelimeler, ıslak dudaklar, akan bir burun ve yüzümün her yerini zonklatacak kadar kötü bir ağrıdan ibarettim.

"O geri gelmeyecek, baba!" Yumruklarımı yatağa vurdum. "Ve şimdi, Lainey beni bir daha asla görmek istemiyor ve babası beni öldürmek istiyor ve ..."

Söyleyecek bir şey

kalmamıştı. Her şey bitmişti.

Penelope'nin hayatı.

Lainey ile olan ilişkim.

Yaptığımız planlar, kurduğumuz hayaller.

"Acıyor baba." Elimin tersiyle göğsüme vurdum. "Çok kötü acıyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Rowan kapı aralığında belirdi, bir yandan kapının kenarını tutarken bir yandan da gözünü ovuşturuyordu. "Seni duydum ve ." Odama doğru ilerledi ve yatağıma süründü, yanıma gelirken bir yastık kaptı, başını omzuma yasladı. "Ağlama, Rhett." Kolunu benimkine doladı. "Sen bu dünyada en sevdiğim insansın. Sen ve Ridge ikiniz de öylesiniz. Sen asla kötü bir şey yapmaz ya da kimseyi incitmezsin. Bu senin hatan değildi. Lainey bunu biliyor. Yemin ederim biliyor."

Ama Lainey bunu bilmiyordu.

Kız kardeşinin sorumluluğunu bana verdiğini söylemişti ve bakın ne oldu.

"Kız kardeşin haklı, Rhett."

"Ne olursa olsun, telefonlarıma cevap vermiyor. Birkaç dakika önce tekrar denedim," diye itiraf ettim. "USC'ye gitmiyor. Benimle işi bitti."

Babam saçımı okşadı. "Bu onun sonsuza kadar bittiği anlamına gelmiyor. Sadece bir molaya ihtiyacı var ve bu sorun değil. Pek çok insan ara verir ve tekrar bir araya gelir."

"Bu farklı," diye bağırdım.

Ridge, "Telefonlarıma da cevap vermiyor," dedi.

Şu anda durduğu kapı aralığına baktım. "Onu sen mi aradın?"

Başını salladı. "Ne kadar acı çektiğini biliyorum. Sadece bunu daha iyi hale getirmek için bir şeyler yapmak istedim." Kolları doğruldu, yumrukları havaya kalktı. "Sadece onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istedim."

"Ridge..." Fısıldadım.

"Bu doğru," dedi. "Başka nasıl yardım edebileceğimi bilemedim."

Kardeşim yatakta bize katılırken babam, "Beni dinle Rhett. Eğer birkaç gün dinlenip kendini bu odaya gömmek istiyorsan, tamam. Ama tüm bunlar olmadan önce planladığın gibi yazın arkadaşlarınla eğleneceksin ve USC'ye gideceksin. Kim bilir? Belki Lainey yılın ilerleyen zamanlarında ya da ikinci sınıfta ortaya çıkar."

Neden bu?

Gerçekten de diğer çocuklarla birlikte sahile gidip dalgalara binebileceğimi mi düşünüyordu

Okyanus mu? Ve kendimi partilerde, gülerken, içerken, sigara içerken, eğlenirken bulduğumda, tek düşünebildiğim teknedeki o günün sesleriydi?

Ve kan.

Lanet olsun, o kadar kan...

Yatak başlığımın tepesini tuttum ve kafatasımı ona vurdum. "Lainey geri gelmeyecek."

"Bunu bilmiyorsun, Rhett-"

"Evet, biliyorum baba. Beni Bay Taylor'la bırakıp odasından çıkarken bana nasıl baktığını görmeliydin. Bakışlarını ta midemde hissedebiliyordum. O... bitti."

Rowan kolumu sıktı.

"O zgn, evlat. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ama bu benim hatam değildi." Sesim çok yumuşaktı.

"Hayır, değildi," dedi babam. "şu anda bunu göremeyecek kadar zgnler."

"Görmeleri lazım," dedi Ridge. "Rhett herkesin sevdiği bir adam. Ona nasıl böyle davranabilirler?"

"Bu ailenin yaşadığı kayıp hayal bile edilemez," dedi babam. "Herhangi birinize bir şey olsaydı" - sözünü kesti ve başını salladı- "hayatıma nasıl edebilirdim bilmiyorum. Ama ne var biliyor musunuz? Bir şekilde, bir şekilde devam ederim çünkü benim de Bay Taylor gibi uğruna yaşamam gereken başka çocuklarım var."

Elini yanağıma götürdü. "Güçlü kalmana ihtiyaım var, oğlum. Devam etmene ihtiyaım var. Yapabileceğin tek şey bu." Yumruğuyla eneme vurdu. "Sen bir Cole'sun. Biz pes etmeyiz, savaşırız. Senin de yapacağın bu."

THIRTY-SEVEN

Lainey

On Beş Yıl Önce

A Arka koltukta otururken kucağımdaki sırt çantasına baktım. İçinde ne olduğunu bilmiyordum. Bir şey koyduğumu hatırlamıyordum.

ya da fermuarını çektiğimi hatırlamıyordum. Üzerimdeki kıyafete bakarken, giyinip koltuğa oturduğumu ya da arabada ne kadar kaldığımızı bile hatırlamıyordum.

Radyo kapalıydı ve ön tarafta oturan annemle babam sessizdi.

Bunca zamandır sessizler miydi?

Ne zaman bir tümsekten geçsek karnım sıkışıyor, kahvaltım ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Artık hiçbir şey durulmamıştı. Bağırsaklarım hüznün ve asitle doluydu; bazı günler asit olduğu yerde kalıyor, bazı günler ise ağzımdan fişkırıyordu.

Hiç kahvaltı ettim mi? En

son ne zaman yemek yedim?

Gökyüzü kararıyordu. Bugünün Salı mı Çarşamba mı olduğundan emin değildim, muhtemelen Perşembe'ydi ve son bir haftadır içtiğim tek şey kahveydi.

Kapıdaki çubuğu tuttum ve pencereden Los Angeles'ın uçup gidişini izledim.

Hatırladığım tek bir şey vardı - aynen böyle oturduğum, koltuğun köşesine kıvrıldığım, babamın kilitlediği kapıyı tuttuğum, arabanın Manhattan yerine geri dönüp evimize gitmesini dilediğim zaman.

Bu sefer havaalanına gidiyorduk ve benim öyle bir umudum yoktu.

Umudumu yitirmiştim.

Umudun canı cehenneme.

Araba kalkış kapısının önünde durdu. Her iki ön kapı da açıldı ve bunu inmek için bir işaret olarak aldım. Sırt çantamın askılarını omuzlarıma taktım ve kaldırıma çıktım. Annem ve babam da bana katıldı, her birini incelediğimde yüzleri çok farklı görünüyordu.

Her zaman zayıf bir adam olan babamın yanakları çukurlaşmış ve boynu zayıflamıştı. Annem bir yıldır uyumamış gibi görünüyordu; gözlerinin altındaki torbalar kararmış ve gözlerinin kenarları kırmızılaşmıştı.

"Pasaportun," dedi babam lacivert deri ciltli küçük kitapçığı bana uzatırken. "Ve burada da en az bir ya da iki hafta yetecek kadar nakit var. Bozduracak vaktim olmadı. Kredi kartını kullan. Bu sadece ufak tefek harcamalar için."

Yüzlükleri cebime soktum. "Nereye gidiyorum ki?"

"Birkaç torpil yaptım ve seni İspanya'da bir okula yerleştirdim," dedi. "İki ay içinde derslere başlayacaksın. Havaalanında elinde adının yazılı olduğu bir tabela tutan bir şoför olacak. Seni dairene götürecek."

"Benim dairem mi?" Fısıldadım.

Bunu konuştuğumuz zamanı hatırladım.

USC söz konusu değildi.

Oraya gidemezdim... onunla.

Ama okulu istiyordum. Programa, rutine ve meşgul olmaya ihtiyacım vardı. Ailem de bu kararımı destekledi.

Bu konuşma sırasında farklı durumlar ortaya atıldı. Tüm olası seçenekler. Onlara gidebildiğim kadar uzağa gitmek istediğimi söyledim.

ve gitmek istiyordum. Dersler başlayana kadar beklemek istemedim. Bana Pen'i hatırlatan her şeyden kaçmam gerekiyordu.

Ailem bu kadar erken gitmemi istemiyordu. Bir kızlarını kaybetmişlerdi; bir başkasına veda etmeye hazır değillerdi.

Ama yalvarmıştım.

Kederimle yalnız ihtiyacım vardı.

Annemin bir damla daha gözyaşı döktüğünü duyamadım.

Babamın bütün gece uyuyamadan mutfakta volta attığını duyamadım.

Babam beni nereye göndereceğini söylemiş olsaydı bile -ki muhtemelen söylemişti- bu kayıtlara geçmemiştir.

Hastaneye koştüğümde ve artık nefes almadığını öğrendiğimde ne kadar boştuysam şimdi de o kadar boşum.

Hiçbir şey yapışmıyordu.

Kaygan, yağlı bir kaydım ve içeri giren her şey üzerimden yuvarlanıyordu.

"Kıyafetlerim var mı?" diye sordum.

"Onları sana göndereceğiz, tatlım." Annem saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Her şey biraz hızlı gelişti ve bavul taşıma konusunda endişelenmeni istemedim. Sırt çantanda birkaç gün yetecek kadar eşya var ve elindekileri yıkamak istersen apartmanda çamaşırhane var."

Başımı salladım. "Tamam."

"Seni özleyeceğiz." Annemin sesi çatallaştı. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Son bilmem kaç gün içinde ailemin hayatım boyunca ağladığından daha fazla ağladığını görmemiştim.

"Seni özleyeceğim," diye cevap verdim.

Kollar bana sarılmıştı. Annemin kokusu çok farklıydı; şarap ve hatta ben çocukken bıraktığı sigaranın izleri vardı. Babam bize katıldığında sarılma daha da güçlendi, çenesi başımın üstünde duruyordu. Bir süredir tıraş olmamıştı ve bıyıkları saçlarımın arasından kafatasıma batıyordu.

Geri çekilmedim.

Acı garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bana bir şey veriyordu. Onun yerine...

Sarılma bittiğinde, "Ararım." dedim. Telefonum yanımda mıydı ki? Cebimi yokladım, oradaydı ve tüm alanı kaplıyordu. "Telefonum orada çalışır mı?"

"Neredeyse unutuyordum." Babam aceleyle arabaya geri döndü ve yanımıza geldi. "Sana yeni bir tane aldım." Bana bir telefon uzattı. "Neden eskisini bana vermiyorsun?"

Elimi cebime attım ve cihazları onunla değiştirdim.

"Ev hattımız ve her iki cep telefonumuz da burada kayıtlı," dedi ve elimdeki telefona doğru başını salladı.

"Peki ya diğer numaralar?" diye sordum. "Onları ezbere bilmiyorum. Ve hepsi orada olan metinler ..."

Ondan.

Ondan.

"Numaraları lazım mı?" Babam sordu. ", Lainey. Yeni bir başlangıç yapıyorsun. O hayat... geride kaldı."

Başımı salladım. "Sanırım haklısın."

"Yakında ziyarete geleceğiz bebeğim." Annem saçlarıma dokunmayı bırakmamıştı. "En fazla birkaç hafta sonra."

"Bulunacağınız yerden çok uzakta olmayan bir yerde yaşayan bir meslektaşım var," dedi babam. "O da benim kadar uzun süredir çalışıyor. Ona güveniyorum. Numarasını oraya yazdım ve indiğinizde sizinle irtibata geçecek. Bir şeye ihtiyacın olursa ona sor. Korkma."

Tekrar başımı salladım.

Çünkü bunu yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Seni seviyoruz," dedi annem.

Terminalin dışındaki gürültüden onu zar zor duyabiliyordum.

"Sadece bir telefon ." Babamın gözleri doluyordu Gözyaşları. "Seni çok seviyoruz."

Hiç gözyaşımın kalıp kalmadığını bilmiyordum. O kadar çok gözyaşı dökmüştüm ki kendimi kuru hissediyordum.

Her ikisinin de elini tutuyordum. İkisi de farklı hissediyordu. Sanki keder tenlerini bile değiştirmişti.

Onları sıktım. "Yakında görüşürüz."

Havaalanına girdim, sersemlemiş bir şekilde hareket ediyordum, o kadar kopmuştum ki kendime geldiğimde pencere kenarındaki koltukta oturuyor ve uçağın kanatlarına bakıyordum.

Çoktan havalanmıştık.

Elimde de bir fotoğraf vardı. Çantama koyup çıkardığımı hatırlamıyorum. Ama Rhett ve benim bir resmimiz vardı. Sahildeydik. dövmesini gösterecek şekilde bana dolamıştı ve R kolyesi boğazımdan sarkıyordu. Ben kameraya bakıyordum ama o . O bana bakıyordu.

Yüzündeki gülümseme... benim için.

Sıcaklık.

Oysa şimdi hissettiğim tek şey soğukluktu.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" dedi biri.

Boş olduklarını fark etmeden yanımdaki iki koltuğa ve koridorda duran uçuş görevlisine baktım.

"İçki servisi sırasında geldiğimde uyuyordun," dedi. "Akşam yemeği boyunca da uyudun. Şimdi uyandığına göre sana bir şeyler getirmekten mutluluk duyarım."

Uyuyor muydum?

Bir şey istiyor muydum?

Vücuduma bir şey koyma düşüncesi midemi bulandırdı.

"Ben iyiyim."

Başını salladı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver." "Bekle," dedim o uzaklaşmaya başlarken. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

iyilik?"

"Tabii ki."

Fotoğrafı ona uzattım. "Bunu bir daha görmek zorunda kalmayacağım bir yere koyabilir misin?"

Fotoğrafı benden aldı ve şöyle bir baktı. Yüzüne yumuşak, belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. "Emin misin? Seni gerçekten seviyor gibi görünüyor."

Kolyenin hâlâ durduğu boğazıma dokundum ve dudaklarımı birbirine yapıştırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Evet, eminim."

THIRTY-EIGHT

Lainey

Günümüz

W Sarılmak neden bir öpücük kadar kişisel hissettiriyordu? Neden bana gizli kalması gereken şeyleri hissettirme gücüne sahipti? Mant? Neden Rhett kollarını bana dolamışken, beni daha sıkı sıkmasını istedim?

Gitmeme izin vermemesini mi istiyordum? "Özür dilerim, Lainey."

Bu ifadeyi kaç kez tekrarladığını bilmiyordum ama çok fazla tekrarlamıştı. Bunu benim için olduğu kendisi için de söylediğini hissediyordum. Burada ne kadar süre oturduğumuzu da bilmiyordum, tribünde birbirimize sarılmıştık, rüzgâr yanımızdan hızla geçerken anılar da beynimde yer ediyordu. Ama bir noktada beni yeniden bıraktı ve ben de içinde bulunduğum yumaktan kurtuldum.

"Teknemden neden atladığını bilmek istiyorsun." Kravatını düzeltti ve sonunda ipeğin elinden düşmesine izin verdi. "İstiyorsun

kesin bir cevap."

"Kalbim bir tane istiyor, evet."

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bence Penelope ilgi istiyordu. benden ve herkesten istedi. Ayrıca senin sahip olduğun şeyi de istiyordu. Birlikte yaşadığı gürültü ve kaos buydu. Bence yeterince ilgi görmediği için atladı ve suya girerken dört motorun kanatlarına çarpacağını bilmiyordu."

O bana sarılırken ceketini omuzlarımdan düştü ve ben de ceketini metalden kaldırıp üzerime örttüm.

"İlgi-evet, bu mantıklı. Ama sen... seni asla elde edemeyeceğini biliyordu."

"Beni istediğini sanmıyorum. Sanırım bana sahip olamayacağı fikriydi."

Onun teorisini düşündüm. "Muhtemelen." "Tanrım" diye iç geçirmeden önce biraz zaman geçmesini bekledim.

Kollarını kalçalarına koyarak daha yakına eğildi. "O Instagram hesabını seni izlemek için açtım. Var olmasının tek nedeni bu. Sayfandaki Takip Et düğmesine hiç basmadım, tek bir fotoğrafını bile beğenmedim ya da yorum yapmaya cesaret edemedim ama birkaç günde bir seni kontrol ediyordum. Birlikte poz verdiğin arkadaşlarını ve ziyaret ettiğin yerleri gördüm. Gülümseyişine bakardım ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplardı, keşke gülümsediğin kişi ben olsaydım diye."

"Bunca yıldan sonra bile," diye fısıldadım.

Cildi kızardı, kırmızılık aynı hızla girip aynı hızla çıktı. "Zaman beni yaşlandırmak dışında hiçbir şeyi değiştirmede. Duygularıma dokunulmadı." Bacağı zıpladı. "Bu doğru değil. Onlara dokunuldu çünkü daha güçlü hale geldiler."

Bunu duymak ve çok zordu. Bugün duygusal bir travma çöplüğüydü ve daha ne kadarını kaldırabileceğimi bilmiyordum.

Rhett'in eli kalktı ve yüzüme kadar geldi. Ama bana dokunamadan tekrar kucağına düştü. "Başka ne biliyorum biliyor musun? Resimlerindeki o gülümsemeler mutluluktan değil, zorunluluktan."

Fotoğraflarıma bakıp bakmadığını hep merak etmişimdir.

Hiç düşünmemiştim ki, eğer gördüyse, hayatımdan memnun olduğuma kendimi inandırmak olan amacımın ne olduğunu anlamıştır.

"Neden hiç ?" Ben sordum.

"Cenazenin olduğu gün evinizden ayrıldıktan sonra yaklaşık bir hafta boyunca sizi aradım ve mesajlar attım. Sonunda telefonun kesildi. Yeni bir numara aldığını düşündüm ve arkadaşlarından öğrenmeye çalıştım ama kimsede yoktu. Sosyal medya profillerin devre dışı bırakıldığında, sadece bulunmak istemediğini düşündüm. Tamamen ortadan kayboldun. Ve yaklaşık altı ay sonra Instagram'da farklı bir hesapla görüldün."

"Bunların hepsi doğru." Başımı salladım. "Ama hâlâ sorumu yanıtlamadınız."

Gülümsedi. "Neden vazgeçtiğimi soruyorsun..." "Yaptın mı?"

"Vazgeçmek hayatıma devam ettiğim anlamına gelirdi. Ben bunu yapmadım, Lainey. Son on beş yıldır her gün seni düşündüm. Ama neden sana hiç ulaşmadığımı soruyorsan, bunun nedeni beni dinlemeye hazır olmadığını düşünmemdi. Ben seni düşünüyordum. Kendimi değil." Uzun, kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Penelope atladığından beri yaptığım hiçbir şey kendim için değildi."

Polise verdiği rapor. Babamla yaptığı konuşma, olanları kendi açısından anlatmak için hiç zorlamamıştı. Benimle yatak odamın zemininde yaptığı konuşma. İzliyor olmasına rağmen, her zaman orada olmasına rağmen benimle iletişime geçmemesi.

Onu mezarlıkta uyurken bulana kadar belirsizlik içinde yaşıyordu.

"Seni Pen'in mezarında gördüğüm gün," diye başladım, "o akşam erkenden uçmam gerekiyordu ama uçağım rötar yaptı. Saat onu geçene kadar gelemedim ve eşyalarımı eski odama atıp doğruca oraya gittim."

"Ve beni baygın halde buldu."

Anılar sanki küçük tırnaklar bana dokunuyormuş gibi tenimi sızlattı. "Uçuş boyunca düşünebildiğim tek şey oraya gece yarısından sonra varacak olmamdı. Muhtemelen yıldönümünü kaçırarak ve Pen'i hayal kırıklığına uğratacaktım. Onunla konuşmak istiyordum. Onu çok özlüyorum."

Bakışları daha da yoğunlaştı. "Onu hayal kırıklığına uğratmak mı? Lainey, hadi ama..."

"Artık benden hiçbir şey istemiyor. Bana ihtiyacı yok. Bunca yıldan sonra buna alışmış olacağımı düşünürsünüz. Ama alışamadım. Yani, en azından, ertesi gün değil de o gün gelebilirim."

Ceketini daha yakına çektim, hareket ettikçe kokusu daha da güçleniyordu. Keşke burnum düşüncelerimi tetiklemeseydi. Keşke kokular duygularımı harekete geçirmeseydi. Ama ne zaman Rhett'in parfümüne benzer bir koku alsam donup kalıyor, hemen onu arıyordum. Tabii ki hiç orada olmazdı. Ama etrafımdaki boşluğu taramak zorunda olmadığım gerçeği, tam karşımda olması, havanın ciğerlerimi terk etmesine neden oldu. Birkaç derin nefes aldım.

"Onun mezarı başında olduğuna inanamadım. Milyon yıl geçse de bunu beklemiyordum. Ve ben de sana pek sıcak bir karşılama yapmadım."

" değil. Bunu hak ettim." Elini sakalının kenarından aşağı doğru sürükledi. "Onu sık sık görmeye gidiyorum."

"Öyle mi?"

"Ona kendimle ilgili şeyler anlatıyorum. Ona senden ve Instagram'ında gördüklerimden bahsettim. Ondan özür dilerim."

Gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı, özellikle de son itirafı beni etkilediğinde. "Ne için özür dileyeceksin, Rhett?"

"Ona ihtiyacı olanı vermediğim için. Daha anlayışlı olmalıydım ve ona bu kadar kızmamalıydım. Sabırlı olmalıydım. Ayık değildi, sağlıklı düşünemiyordu." Başparmağındaki dövmeği ovuşturdu. "Bunu bir yetişkin olarak biliyorum. On sekiz yaşında bir çocukken bunu bilmiyordum."

"Bu işe çok emek , değil mi?"

Aslanı bana doğrulttu. "Her şey bununla başladı. Cesaretimi toplayabilmek için yeniden bakıcıya ihtiyacım vardı. Karanlığın beni tüketmesine izin vermek kolay olurdu. Dürüst olacağım, zaman zaman öyle de oluyor. Yıldönümü haftası pek hoş bir manzara değil. Kendimi gömmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve düşüncelerin kazanmasına izin verdim. Ama o haftadan sonra kendime geliyorum ve iyi bir yolda kalmak için elimden geleni yapıyorum." Kıkırdadı. "Ailem ve arkadaşlarım size zamanın yüzde doksan dokuzunda paçavra gibi bir pislik olduğumu söyleyecektir." Gülüşünü küçük bir sırıtışla sonlandırdı. "Beni bunun için sevmeyi öğrendiler."

Nedenini anlayabiliyorum.

Karşı konulmaz biriydi. Şimdi eskisinden daha da fazla.

"Tanrım..." Gökyüzüne, bulutlara ve onların arasından süzülen güneşe baktım. "Bu..."

"Pazarlık daha fazlası."

Ciğerlerimdeki havayı tuttum, çenem yavaşça düştü ve başımı salladım. "Sanırım kocaman bir bardak votkaya ihtiyacım var ve

ve düşüncelerimin kazanmasına izin vermek için
bir dakika." "Anlıyorum."

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim" demeden önce birkaç dakika düşündüm. Eğer dinlemiş olsaydım sana fikrini sorar mıydım ya da ikinci buluşmamız farklı olur muydu bilmiyorum."

"Bu sözleri sık sık söyleyemem ama sonunda doğru şeyi yaptım."

Ceketinin yakalarını sıktım ve ceketini ona geri uzattım, rüzgâr içimde bir ürperti yarattı. Açık tribünden kalktım, parmaklarım yan tarafımı tutuyordu, kafamdaki düşünceler lise birinci sınıftan bugüne kadar uzanıyordu.

Muhtemelen bir saattir orada oturuyorduk ama yine de yarım ömür gibi geldi.

Piste doğru bir adım attım ve "Rhett... Ben..." diye fısıldadım.

"Başka bir şey söylemene gerek yok, Lainey. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Boğazımdaki düğüm daha fazlasını söylememe izin vermiyordu. Başka bir gözyaşı dökmeden olmazdı.

Parmaklarım birkaç santim havaya kalktı ve havada kıpırdandı, ona yumuşak bir el salladım ve sırtımı ona dönüp otoparka doğru yürüdüm.

THIRTY-NINE

Lainey

Bir Yıl Önce

A Roma'da bir kafenin dışındaki küçük masada oturuyordum, dizüstü bilgisayarım açıktı ve ekranda son iş projem vardı, elim

ikinci kapuçinomu içerken, telefonum bir aramadan dolayı titredi.

Kahveyi bıraktım ve telefonumu kaldırdım, kulağıma götürürken gülümsedim ve "Merhaba anne" dedim.

"Selam, tatlım. Roma nasıl?"

Önümdeki cadde arabalar ve , kaldırım ise yayalarla doluydu. Amerikalılar yaz sonlarını yurtdışında geçirdiklerinden, çocuklar okula dönmeden hemen önce, İtalya'ya en yoğun zamanda gidiyordum. Birkaç hafta bekleseydim, şehir biraz daha sakin olurdu.

Peşinde olduğum şey sessizlikti ve elde ettiğim şey gürültüydü.

"Burası ... Roma." Güldüm. "Bir kafede, önümde bir tabak biscotti ile bir cappuccino içtiğimi duyunca çok kıskanacaksın.

Ben." Kurabiyelerden birini kaldırdım ve ağızımda ufalanışının tadını çıkararak bir ısırık aldım. İtalya dışında hiçbir ülkenin mükemmelleştiremediği vanilyanın ağır tadı beni inletti. "Evde işler nasıl? Babam nasıl?"

"Babanı bilirsin, her zamanki gibi iş stresiyle boğuşuyor. Hâlâ senin yaşında olduğunu düşünüyor ve emekliliği tartışmıyor bile."

"O da benim gibi meşgul bir beyin istiyor. Ona para iadesi olmayan bir otelde tatil ayarlamalı ve ona masaj yaptırıp mai tais içirmelisin. Eğer bu onu rahatlatmazsa, hiçbir şey rahatlatmaz."

"İşte bu yüzden arıyorum. Baban ve ben birkaç gün içinde Hawaii'ye gidiyoruz. Komşularımız Kauai'den yeni döndüler ve şimdiye kadar yaptıkları en iyi tatil olduğunu söylediler, biz de oraya gidiyoruz. Dün gece babana bu bilgiyi vererek sürpriz yaptım. İlk başta homurdandı ama sanırım uçağa bindiğimizde ikna olacaktır."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Bu harika bir haber anne. Sorumluluğu aldığın için seninle gurur duyuyorum. Babam buna kesinlikle bayılacak. Nerede kalıyorsun?"

Bir an sessiz kaldı ve telefonu kapatmadığından emin olmak için telefonumun ekranına baktım.

"Adanın Güney Kıyısındaki Cole and Spade Oteli." Bir saniye daha sessizlik oldu. "Duydunuz mu bilmiyorum ama Cole International, Spade Hotels ile birleşti. Otelcilik sektöründe büyük bir tekel haline geldiler."

Gözlerim kapandı, kalbimin çarpıntısı nefes alış verişlerimin hızlanmasına neden oldu.

Tabii ki duymuştum.

Rhett'in ailesinin zaten dünyanın dört bir yanında otelleri vardı ve Spades'in imparatorluğuyla birleştiğinde, son on dört yılda seyahat ettiğim yerlerin çoğu da dahil olmak üzere isimleri her yerdeydi.

"Evet, farkındayım." Sesim çok yumuşaktı. "Babam Cole'un otelinde kalmaktan memnun mu, yoksa homurdanmasının nedeni bu muydu?"

Ben Avrupa'ya gittikten sonra babam bana bir daha Rhett'in adını anmadı. Annem için durum böyle değildi. Bu konuşmalara nazikçe yaklaşıp, üstesinden gelebileceğim zaman ondan bahsetmeme izin verirdi. Ve ilk yıl boyunca onun hakkında zar zor konuşabildim.

"Babanızın ilk tepkisi her zaman homurdanmak olur, özellikle de para söz konusu olduğunda. Ama eğer otelle ilgili bir sorunu varsa

bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Göğsümde bir çarpıntı oldu.

Nereden geldiğini, neyin sebep olduğunu ya da neden gitmediğini bilmiyordum.

Ama kalbimin güm güm attığını hissederek elimi oraya koydum ve "Eminim çok güzel bir tesistir. Avrupa'dakileri gördüğüm kadarıyla beş yıldızlı konaklama yerleri. Rhett'in ailesi -ve eminim Maçalar da öyledir- lüks olmayan hiçbir şey yapmazlar."

"İşte bu ismi uzun zamandır söylediğini duymamıştım."

Bunu söylememiş olmam onu düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Bunu çok yaptım.

Ayrıca adını Google'da arattım ve tek bir fotoğraf bile paylaşmamış olmasına rağmen ona ait gibi görünen bir Instagram hesabı buldum. Ailemi ziyaret etmek için yaptığım son yolculuk sırasında evinin önünden bile geçmişim. Sokaktan girişini engelleyen bir kapı vardı, bu yüzden malikanesinin sadece çitlerin ötesinde kalan kısımlarını görebiliyordum.

Neden birkaç ayda bir onu Google'da arattığımı bilmiyordum. Neden adresini araştırdığımı ve evinin önünden geçtiğimi de bilmiyordum. Nerede yaşadığını ve hayatının şu anda neye benzediğini görmek ve internette bulamadığım ayrıntıları bilmek istememin hiçbir açıklaması yoktu.

İçimde bu cevapları isteyen bir şey vardı. Ama onları alsam bile, onlarla ne yapacağımı bilemeyecektim çünkü Rhett Cole'a karşı hissettiklerim tam bir karmaşaydı.

Kahvenin Aperol Spritz olmasını dileyerek dudaklarımı yaladım. "Şey, onun adı bir anda ortaya çıkmadı. Bu konuşma onu harekete geçirdi." Durakladım. "Onu ya da ailesini Los Angeles'ta hiç görmedin, değil mi?"

"Tatlım, biz Coles'larla aynı çevreden değiliz." "Doğru."

Nefes aldım. "Sadece merak ettim."

"Nedenini anlayabiliyorum. O çocuğu uzun süre sevdin."

Anne... Hala seviyorum.

FORTY

Rhett.

Günümüz

H Art Weston tüm konferans salonunun sessizleşmesini bekledikten sonra herkesin dikkatini çekerek sandalyesinden kalktı ve şöyle dedi: "Bayanlar ve baylar, bir hafta içinde temel atacağız. Bangkok'taki Cole and Spade Hotel'in Charred restoranında." Diğer dört Weston kardeş; üç Spade; kuzenleri Jo, Kocası Jenner Dalton ile birlikte; ve biz üç Coles alkıştan patladık.

Bugün şirket ofisimizin konferans salonunu tıklım tıklım doldurduk.

En yeni inşaatımız olan ve Brady Spade tarafından yönetilen Bangkok oteli tamamlanmak üzereydi. Bu da Weston ailesinin içeri girip işlerini yapma zamanının geldiği anlamına geliyordu. Spades ile uzun süredir ortak olan beş kardeşten oluşan bir gruptu. Ailelerimiz tek bir şirkette birleşince

Ailemle de iş ortağıydım. Dünyanın dört bir yanında biftek evleri, deniz ürünleri ve çiğ barları ve kulüpleri vardı. Ödüllü, Michelin dereceli biftek evleri Charred, Bangkok'taki otelimizin lobisinin hemen yer alıyordu.

Weston'ların bugün buraya gelmelerinin tek amacının yaklaşan inşaatı kutlamak olduğunu düşünmemiştim. Bundan sonra nereyi inşa edeceğimizi görüşmek için de burada olduklarından emindim. Yeni fırsatları kaçırmak istemiyorlardı ve sahip oldukları itibar ve takipçileriyle biz de onları en az onların bizi istediği kadar çok istiyorduk.

Herkes sustuğunda Hart, "O zaman haberleri ver," diye devam etti. "Bir sonraki proje nerede?"

Kıkırdadım. "Hayatım üzerine bahse girerim ki ağzından çıkacak bir sonraki şey bu olacaktı."

"Senin hayatın mı?" Hart sırtıttı, yeşil gözleri mücevher gibi parlıyordu. "Kendimi daha az belli etmeye başlamalıyım."

Brady şirketimizin diğer altı ortağına baktı ve "Onlara söylemeli miyiz?" dedi. Konuşmasını bitirdiğinde bakışlarını avukatımız Jenner'a odakladı.

Jenner, "Yasal açıdan, bunu gizli tutmak için herhangi bir neden görmüyorum," diye yanıtladı.

"İzlanda," diye duyurdu Rowan. "Özellikle Reykjavik."

"Biraz daha anlat," diye mırıldandı Beck.

Beck Weston, LA Whales'in NHL yıldızıydı. Şirketlerinde günlük olarak aktif bir rolü . Ancak sezon dışında son derece ilgiliydi ve projelerinin çoğunu bizzat finanse etti.

"Başkentin kalbinde üç yüz odalı, altı katlı bir otel ve spa inşa ediyoruz," diye yanıtladı Macon. "İki restoran ve bir kahve dükkânı için alan, açılır kapanır cam bir çatıyla kapatılacak bir çatı barı ve en üst katın yarısını saracak bir veranda olacak."

"Aşırı modern bir yapı hayal edin," diye açıkladı Cooper. "Hiç keşfetmediğimiz bir modernizm seviyesi ve aynı hissi verecek bir iç mekan - yaptığımız her şeyden tamamen farklı bir marka. Biz sıcak ve davetkâr tasarımlarımızla tanınırız. Bu öyle olmayacak."

Jo, "Ama İzlanda'nın estetiğine uygun olacak" . "Bu otel için çok zaman harcadık, çok çaba sarf ettik ve çok araştırma yaptık. Oraya seyahat eden turist sayısındaki son patlama ve ziyaretçilerin

Harcama yapmaya istekli olan bu gayrimenkulün en başarılı gayrimenkullerimizden biri olacağına inanıyoruz."

Ridge, "Ve bunu sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız" dedi.

Hart'ın yüzündeki coşkuyu görebiliyordum. Resmen ağzından köpükler saçıyordu.

"Ne diyorsunuz?" diye sordu kardeşlerine, yanıtlarını beklerken ellerini birbirine sürterek.

Ailenin en büyüğü ve menülerindeki her tarifi ve yemeğin yaratıcısı olan Walker, sektörde en çok övgü alan şeflerden biriydi. "Yerel kaynaklı. Çiftlikten sofraya. Otantik lezzetler. Şimdi pişirmeye başlamaya hazırım." Hart'a doğru başını salladı. "Bence harika bir fikir ama" -yanında oturan kız kardeşi Eden'a baktı- "mali açıdan yapılabilir mi?"

Uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve elini Walker'ın omzuna koydu. "İzlanda'ya malzeme götürmenin lojistiği Avrupa'daki diğer ülkeler kadar kolay değil. Yiyecek dışında her şeyin ithal edilmesi gerekecek. İzlandalı bir toptancı kullanmamız gerekecek ve katma değer vergisi olacak." COO'ları Colson'a baktı. "Yapılabilir mi? Evet. Karmaşık mı? Hem de çok. Ama heyecan verici mi?" Gruba gülümsedi. "Kesinlikle."

Colson kardeşlerinin söylediği her şeyi düşünüyor gibiydi. Yedimizin olduğu gibi beşinin de eşit rolleri ve sesleri vardı ama diğerleri kararsızsa onun fikri işleri ilerletme eğilimindeydi. "Bu büyük bir karar," dedi. "Bazı rakamlara bakıp bu restoranın ne kadar kârlı olabileceğini görmek için zaman istiyorum ama" -elini yanında oturan Ridge'e uzattı- "pekâlâ bir anlaşma yapabiliriz."

Ridge onun elini sıktı. "Mükemmel."

"Bu projeye kim öncülük edecek?" Hart sordu. Oda sessizliğe gömüldü.

Ve o sessizliğin içinde derin bir nefes aldım. "Ben."

Karanlık beni dibe çekmekle tehdit ettiğinde ve Dodge'dan siktir olup gitmem gerektiğinde, her çalışanın beni etkilemeye çalıştığı ve beni memnun etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptığı otellerimizden birine gitmek istemedim. Kimseyi tanımadığım bir yere gitmek istedim.

Son seferinde kendimi İzlanda'da bulmuştum.

Ve hemen adaya aşık oldum. Havanın karamsarlığı, Viking zihniyeti, soğuk ve keskin mimari, nefes almamı sağlayan temiz hava.

Fikir o zaman aklıma gelmişti ve bu en fazla bir yıl önceydi.

Önümüzdeki birkaç ay içinde Reykjavik'e gidecektim.

Bir zamanlar beni heyecanlandıran bir düşünce.

Ama artık durum böyle değildi.

Hart, "Sizinle daha önce hiç bir projede çalışmadık," diye cevap verdi. "Bunu unutulmaz bir deneyim haline getireceğime söz veriyorum." Göz kırptım.

Hart bir kahkaha attı. "Adamım, yapacağından hiç şüphem yok."

Herkes masadan kalktı, koridora çıkarken oda mırıltılarla doluydu. Ofisimden sadece birkaç adım uzaklaşmıştım ki biri elimi tuttu.

Yan tarafıma baktım ve parmakları artık benimkilerle birleşmiş olan Rowan'ın bakışlarıyla karşılaştım.

"Hadi konuşalım," dedi.

Teklifini reddedemeden beni Ridge'in beklediği ofisine götürdü.

"Bu da ne böyle? Lanet bir pusu mu?"

Kapıyı kapattı ve masasının arkasına oturdu. "Buna aile toplantısı diyelim." Ridge'in oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye doğru başıyla işaret etti. "Oturun."

İçimi çektim. "Bana emir vermediğini biliyorum."

Ellerini birbirine bastırdı ve çenesinin altına yerleştirdi. "Rhett, lütfen, oturur musun?"

Sandalyeye yığıldım, bacaklarım zıplıyor, ellerim kolçakları kavırıyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Rowan, "Trista işe geri döndü, bu da bana artık Lainey'yi takip etmesine vermediğinizi gösteriyor," dedi.

"Haklısınız," diye cevap verdim.

Ridge gülümseyerek bana baktı. "Lainey ile ne konuştuğunuzu bize anlatacak mısın?"

"Konuştuğumuzu hiç söylemedim."

"Zorunda değilsin," diye karşılık verdi Rowan. "Bunu yüzünüzden anlayabiliyoruz. Ayrıca, onu en son tartıştığımızda kaçıp gittiğin yer orası değil ?"

Daha birkaç gün önce beni Lainey hakkında sıkıştırıyorlardı ve ben de eski lisemize gitmek için ofisten aceleyle çıkıyordum.

Bir  m r gibi geldi.

"Ona söyledim" -uzun, derin bir nefes aldım- "her şeyi." "Her şeyi, her şey?" Ridge sordu. Ne zamanI ba ını salladı, o

"Kahretsin" diye ekledi.

"Ve?" Rowan masasına yaslandı. "Nasıl karşıladı?" Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Seni duydu mu?" Rowan itti. "Evet."

"Sana siktir olup mi söyledi?" Rowan devam etti. "Hayır."

"Rhett..." Ellerini masasına dayadı ve birkaç kez yere vurdu.

"Konu  bizimle. Bize hiçbir şey vermiyorsun."

Yerimde kıpırdandım, kıpırdamadan oturamıyordum. İçimde bastırılmış bir enerji vardı ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. "Ona söylediğim her şeyi dinledi. Benimle kavga etmedi. Bana yanıldığımı ya da bunun benim fikrim olduğunu ama kendisinin aksini d   nd   n  söylemedi. Duymak istiyordu ve duymaya da hazırdı."

"Vay canına," diye fısıldadı Rowan.

"Kendimi tutmadım, Row. Onu sevmekten asla vazge emedi imi söyledim. Son on be  yıldır her gün onu d   nd    m  söyledim. O pistten ayrıldığında -eski lisemizde yürüyordu- nerede durdu umu ve ne hissetti imi çok iyi biliyordu."

"Siktir. Her  eyini ortaya koydun." Ridge kolumu sıktı. "Seninle gurur duyuyorum."

Rowan ba ını salladı. "Ben de."

" ok uzun süre sessiz kaldım," diye itiraf ettim. Rowan, "On be  yıl çok uzun bir süre," diye önerdi.

"O sırları saklamanın bana hiçbir faydası olmadı. Gerçekten uyudu umda kabuslar görmeme neden oldular. Beni en kötü kafa yapısına soktular." Parmaklarımı saçlarımın kenarlarında gezdirdim. "Artık yok. Bu sa malıkla i im bitti."

Rowan, " u anda kim olduğunu bilmiyorum ama bunun her kelimesine bayılıyorum," dedi.

Hepimiz sustuk ve ben konuşmayı keserek, "Lainey Taylor benim değil. Ona karşı dürüst olmakla kaybedecek bir  eyim yok."

Ridge, "O *henüz* senin değil," diye düzeltti.

Bir tıslama sesi çıkardım. "Biliyor musun... bu bana şimdiye kadar söylediğin en iyi şeydi."

FORTY-ONE

Lainey

Altı Ay Önce

M Bangkok'a üçüncü gelişimdi ve önceki iki ziyaretimde olduğu gibi bu şehirde çok özel bir şeyler olduğunu öğreniyordum. Londra'ya her döndüğümde canımın çektiği bir yemek, havada neredeyse kokusunu alabildiğim bir enerji. Kendimi tüm yoğunluğun ortasına bıraktığımda ve Bangkok'un hareket etmesine izin verdiğimde beni ele geçiren bir his

Sessizlik için gelmemiştim - burada öyle bir şey yoktu. Kaybolmak için gelmiştim.
Unutmak için.

Ve benim yaptığım da tam olarak buydu.

Bu sabah gürültüyü, ışıkları takip ederek, hareketliliğin beni içine çektiği sokaklara saparak beş milden fazla yol kat etmiştim. Durmamın tek nedeni midemin guruldamasıydı ve

Farklı restoranlardan ve sokak satıcılarından gelen kokular durumu daha da kötüleştiriyordu.

Daha önce yemek yediğim bir restoranın önünden geçerken dışarıda bir masa kaptım ve bir Tayland buzlu çayı ile papaya salatası sipariş ettim. İçkimin ve yemeğimin gelmesini beklerken telefonumu çıkardım. Eğlence olsun diye değil. Yıllarca tek başıma seyahat ettikten sonra - tercih ettiğim bir şey - sessizliği doldurmak için teknolojiye güvenmedim. Manzara dikkatimi çekebilir ve onu koruyabilirdi. Ama bugün iş günü olduğu için hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmam gerekiyordu.

Tabii ki ilk karşılaştığım mesaj annemden geldi. Günlük kontroller için ona her zaman güvenebilirdim. Babam mesaj atmadığı için konuşmalarımızı ona iletirdi.

ANNE

Tatlım, Bangkok nasıl?

BEN

Harika vakit geçiriyorum. Biraz önce öğle yemeği için oturdum. Sen ve babam bir ara benimle burada buluşmalısınız. Bayılırsınız. Şimdiye kadar gittiğin her yerden çok farklı.

ANNE

Eğer babanı ikna edebilirim, bir dakika içinde orada olurum.

Seni özledim.

Onu ne kadar özlediğimi söyleyebilirdim ya da ona yüzümü gösterebilirdim, ki bu daha çok hoşuna giderdi.

Kamera uygulamama tıkladım ve objektifi kendime doğrultmak için düğmeye bastım. Daha sonra telefonu havaya kaldırdım ve dudaklarım öpücük gibi büzülmüş bir halde, ışıpta en iyi görünen açıyı bulana kadar telefonu yeniden konumlandırımdı.

Ama nedense kendime odaklanamıyordum.

Çünkü arka plana bakmadan duramıyordum.

On metreden daha kısa bir mesafede kaldırımda yürüyen bir adam dikkatimi çekiyordu.

Bir yüzle... çok tanıdık geliyordu.

Kamera sadece ona odaklanana kadar telefonu eğdim, yüz hatları ortaya çıktı ve tamamen belirginleşti.

Siyah saçlı.
Buz mavisi gözler.
Asla unutamayacağım bir yüz.
Tüm vücudum donup kalırken nefesimin kesildiğini duydum. O yakışıklı, unutulmaz yüz hatları korktuğum her şeyi doğruluyordu.
Rhett Cole ...
Neden Bangkok'ta? Aynı sokakta mı?
Aynı anda mı?
On dört yıl boyunca onu görmedikten sonra mı? Neden... şimdi?
Aman Tanrım.
Bana bir an bile bakamadan telefonumu indirdim. Elim o kadar kötü titriyordu ki neredeyse düşürüyordum.
O yaklaştıkça nefesimi tuttum.
O yanıma ulaşmadan önce yüzümü çevirdim ve dikkatlice ileriye bakmak için geçmesini bekledim.
Rhett burada, kafamda tekrarlayıp durduğum şeydi.
Başka tarafa bakmalıyım.
Umursamamalıyım.
Tamamen etkilenmemeliydim. Ama başka tarafa bakamadım.
Umursamayı bırakamadım.
Yardım edemedim ama her şeyi hissettim.
Kot pantolonunun kalçalarını, poposunu ve belini sarışını inceledim ve sonra omuzlarının genişliğine, saçlarının koyuluğuna baktım.
Hatırladığım çocuk değildi, bu kesindi. Şu anda baktığım şey bir adamdı.
Kalbim.
Neden bu kadar sert çarpıyordu? Neden midem bir roller coaster'ın çemberlerinde dönüyormuşum gibi dönüyordu?
Zihnim neden bu kadar çok soruyla doluydu?
Bangkok'un uğultusu içinde kaybolana kadar onu izledim.
Ve o gittiğinde, artık siyah saçlarının bir telini bile göremediğimde, bu ezici kaybı hissettim.
Los Angeles'tan İspanya'ya giderken uçakta hissettiğime benzer bir boşluk.

Hiç geçmeyen bir his.

Ancak bu his yıllar içinde, bazen bir gelgit gibi gün geçtikçe değişti. Derinliği bir yükselip bir alçalıyor, bazı anlarda sonsuz bir boşluk, bazılarında ise sadece parmak ucu kadar bir derinlik hissediliyordu.

Bugün, dibe vuruyordum.

Neden?

Neyi kaçırıyorum?

Aşk mı?

LA?

Yoksa Rhett Cole mu?

Telefonumu elime aldım ve annemin mesajına baktım.

Son birkaç aydır aklımın bir köşesinde bir şey vardı. Bana yük olan bir şey. Beni rahatsız ediyordu.

Çünkü, lanet olsun, koştuktan yorulmuştum.

BEN

Ben de seni özledim, anne. Biliyor musun, düşünüyordum da... eve dönme zamanım gelmiş olabilir.

FORTY-TWO

Lainey

Günümüz

Mevyemdeki bardak koleksiyonunu yıkarken mutfağımdaki tezgahın üzerinde telefonum çaldı. Sadece bardaklar, tabak yok, çatal bıçak yok. Son birkaç gündür akşam yemeğimi içiyordum ve ping öğle yemeği.

Bu sona gereken bir şeydi ve sona erecekti. Ama hayatımda sadece hayatta kalmaya çalıştığım zamanlar da oldu.

O dönemleri iyi bilirim.

Ben de bir tanesinin ortasıındaydım.

Ellerimi kotuma sildim ve telefonumu kaldırdım.

BİLİNİYOR

Peki.. ikinci randevuya ne dersin? mısın?

Bu mesajın geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tabii Rhett değilse.

Ama numaramı nasıl almış olabilir? Ve lisedeki buluşmamızı bir randevu olarak kabul eder miydi?

BEN

Kim bu?

BİLİNMİYOR

Kim olduğumu bilmeyecek kadar çok insanla mı çıkıyorsun?

BEN

Hayı

r.

BİLİNMİYOR

Bu aynı zamanda numaramı ya da önceki mesajlaşmamızı kaydetmediğinizi de gösteriyor.

Ben Charlie. Spor salonundan. Hani geçen hafta yemek yediğin adam.

Oh.

Onu.

Gitmek istemediğim için neredeyse iptal ettiğim bir randevu. O akşam kimyamızın hiç uyuşmadığını kanıtlamıştı; akşam sıkıcıydı, sohbet boş bir posta kutusuna yapılan bir gezi kadar olaysızdı.

Yeni bir spor salonu bulmam gerekiyordu.

Saçmalık.

Parmaklarım ekranın üzerinde gezinirken bir bahane bulmayı düşündüm. İş, seyahat, herhangi bir şey. Beynim için çok fazlaydı. Ona gerçeği söyleyecektim.

BEN

Merhaba, Charlie. Dürüst olacağım ve sana hayatımda çok garip bir yerde olduğumu söyleyeceğim. Birçok şeyin yasını tutuyorum ve biriyle çıkmaya hazır olabileceğimi düşünmeme rağmen değilim. Zihinsel olarak bunu kaldıramıyorum. Özür dilerim. Umarım seni yanıltmamışımdır. Sen iyi bir adamsın ve harika birini bulacaksın.

BİLİNMİYOR

Vay canına. Sonunda duyguları hakkında dürüst olan bir kadın. Buna saygı duyuyorum. İyi şanslar, Lainey.

BEN

Size de iyi şanslar.

Düşündüğümden daha iyi gitmişti.

Telefonumu kotumun arka cebine yerleştirdim ve kalan bardakları yıkamayı bitirdim, Charlie ve Rhett hakkında konuştuğumuz sırada Penelope ile gördüğüm rüyayı hatırladım.

"İkinci bir randevu istedi. Buna inanabiliyor musun, Pen?"

Ellerimi bulaşık havlusuna sildim ve kız kardeşimle ne kadar sık konuştuğuma güldüm. Kafamda bunun ne kadar normal bir şey olduğunu düşünüyordum. Bir cevap beklemiyordum. Kesinlikle bir cevap duymadım.

Ama vahşi şekilde, düşüncelerimi ona yüksek sesle söylemek beni rahatlatmıştı.

Mutfaktan çıkıp dağınık bir oturma odasına girdim. Londra'dan gönderdiğim kutular duvara yığılmıştı. Resimlerin ve sanat eserlerinin hâlâ asılması gerekiyordu. Masa örtüsü olmayan bir yemek odası ve halıya ihtiyaç duyan bir oturma odası.

İçimi çektim, felaketi atlatıp yatak odama yöneldim. Burada daha fazla kutu vardı. On beş yıllık kıyafetlerim, hatıralarım ve seyahatlerim sırasında topladığım eşyalar göleti aşmış gelmişti.

"Teker teker, değil mi?"

Kutular dörder dörder dizilmişti ve birini alıp şifonyerin üzerine koydum; ailemin eve dönüş hediyesiydi; yatağım, iki komodin ve bir şezlongla birlikte. Yeni dairemde kendimi rahat hissetmemi istemişler, Amerika'da kalmamı ve yurtdışına geri dönmememi sağlamışlardı.

Bandı kutudan çıkardım ve elimi koruma amacıyla içine soktuğum kâğıdın üzerinden geçirerek içeri uzandım. Tırnaklarım sert bir şeye çarptı. Küçük ahşap mücevher kutusunu çıkardım ve şifonyerin ortasına koydum. Onu Hindistan'da bir marketten almıştım. El oymasıydı, üst desen kabarık ahşaptan karmaşık bir girdap oluşturuyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, eğimleri ve kıvrımları izledim ve kapağını açtığımda aynı parmaklar ağzıma gitti.

Mücevher kutusu artık elimdeydi, yatağın kenarı bacaklarıma değene kadar geri geri gittim ve onu kalçalarımın üstünde tutarak oturdum. İçini tamamen dolduran küpeler, yüzükler, kolyeler ve bilezikler vardı. Hiçbiri aşırı pahalı değildi, sadece hayatım boyunca topladığım eşyalardı.

Ortada duran bir kolye hariç hepsi. Rhett'in bana hediye ettiği elmas R.

Geçmişte, yeni bir daireye taşınmadan önce onu atmaya ya da eski dairemde bırakmaya çalıştığım zamanlar oldu, böylece onu başkasının hazinesi haline getirdim.

Ama asla yapamadım.

O adam her zaman benim bir parçam olacaktı ve kolyeden kurtulmak bunu değiştirmeyecekti.

Tanrım, Rhett.

Bizi ayıran acıdan çok daha güçlü olan ipler ve bağlarla birbirimize bağlanmıştık.

Kolyeyi kutudan çıkardım ve avucumun içinde tuttum, sonunda kolyeyi çıkardığım günü yeniden hatırladım.

İspanya uçağında ya da ailemin bana kiraladığı dairede yaşadığım ilk birkaç ay içinde değildi, bir şehirde kaybolmuştum, çünkü karanlık bir hayattan diğerine sürünüyordum. Okulun ilk haftasında bir sınıf arkadaşım bana R'nin kim olduğunu sorduğunda oldu.

Beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir soru.

Cevap veremediğim bir soruydu çünkü *hayatımın aşkını* ve *eski erkek arkadaşımı* aynı cümlede kullanmak benim için katlanılması çok zor bir şeydi. "Onu seviyorum, Pen. Her gün. Tek o." Kitabı çevirdim.

ilk etapta. "Öldüğün gün kalbim kırılmadı. Benden alınmıştı. Rhett'i Bangkok'ta gördüğümde, uzun ilk kez kalbimin yeniden attığını duydum. Ve onu gördüğümde, kalbimi sanki geri veriyormuş gibi bana uzatışını izledim."

Çenem yukarı doğru eğildi, boynum uzandı. "Pen, ne yapıyorum ben?

Neden kendimi tutuyorum?"

Aşk beni durdurmuyordu.

Bundan fazlasıyla vardı.

Her zaman oydu, hiç şüphe yoktu.

"Sana nasıl baktığını gördün mü? Çünkü ben gördüm ve şu anda sana söyleyebilirim, sana kafayı takmış durumda." Pen'in bu sözleri on beş yıl önce söylemiş olmasına rağmen duyabiliyordum.

Onu ailemizin evindeki odamda, partide Rhett'i etkilemek için elbiseyi giymemi söylerken görebiliyordum.

"Unutuyorsun, ikizin olarak senin hissettiğin her şeyi hissedebilme yeteneğine sahibim. Gergin olduğunda, biliyorum. Mutlu olduğunda, biliyorum. Sen kendinden şüphe ettiğinde, ben de kendimden şüphe ediyorum."

"Şu an ne hissediyorum, Pen? Duygusal bir tren enkazı gibi mi?" Küçük bir kahkaha attım. "Bu doğru bir tanımlama olurdu."

Güneş ışığının mektuptaki elmaslara vuruşunu izledim.

"Olanlar için onu suçluyor musun?" Tavana bakarken parmaklarımı kolyenin etrafında kenetledim. "Artık her şeyi biliyorum ama bilmiyorum. O zaman bile suçladığımdan emin değilim..." Gözlerim kapandı.

Zihnim rüyaya, "Neden son olması gerekiyor?" dediği ana geri döndü.

Tanrım, bu gerçek gibiydi.

"Adamı destekliyorum diyelim."

Rhett'e tapıyor olmasına rağmen bu açıklama beni şaşırtmıştı. Ona karşı davranışlarını, flörtlerini, dokunuşlarını henüz sindirememiştim. Bir gün anlayacaktım ama şu anda kapasitem doluydu.

"Hayatınızda eksik olan şey sevgidir."

Ama yer burasıydı.

Aşk kayıp değildi. Aşk oradaydı. Aşk hep oradaydı. Aşk bir saniye bile hafiflememişti.

"Onu suçlayamazsın, Pen. Suçlamayacağını biliyorum."

Peki, o onu suçluyorsa ve ben de suçluyorsam, neden onunla birlikte değilim?

Gözlerim açıldı ve her iki yanımdan tek bir damla yaş yanaklarımın ortasına düştü. Derin bir nefes aldım, havayı tuttum, beni farklı hissettirip hissettirmeyeceğini görmek için bekledim. İkinci bir duraklama fikrimi değiştirecek miydi?

Ama olmadı.

Elimi arka cebime attım ve telefonumu çıkarıp Kamera uygulamasını açtım. Diğer elimle kolyeyi kutuya geri koydum ve telefonu kolyenin üzerine yerleştirerek bir fotoğraf çektim, etrafı ahşapla çevrili olmasına rağmen ışık elmasları yakalıyordu.

Instagram uygulamama dokundum ve fotoğrafı yükledim. Bir filtre eklemedim - resmin buna ihtiyacı yoktu - ve başlığın altına, *"Anıları paketinden çıkarıyorum"* yazdım.

Ciğerlerimi doldururken, göğsümde bir gümbürtü vardı. Bir his.

Bir farkındalık.

Kaybettiklerimi geri alıyordum ve çok uzun zamandır ilk kez gülümseme olması gerektiği için orada değildi. Onun için oradaydı.

Paylaş'a bastım ve fotoğrafı gönderdim.

FORTY-THREE

Rhett.

Günümüz

M Lainey'nin önünde durmuş, onu bulana kadar çağrı kutusunda gezinirken midem karmakarışıkty. adının yanındaki numaraya basın.

Telefonu açana kadar iki kez çaldı.

"Merhaba." "Ben Rhett."

"Biliyorum. Seni görebiliyorum." Güldü. "611 numaralı dairedeyim." "Biliyorum."

"Tabii ki var. Seni içeri alacağım."

Ön girişin kilidi açıldığında asansöre doğru yürüdüm, altıncı kata çıktım, kapı açıldığında elim kapıya zorlukla çarptı.

Lainey girişte durmuş, çerçeveyi tutuyordu ve gözleri benimkilerle kilitlenmişti. Göğsü yükselip alçaldı ve tekrar yükseldi.

Sonunda, "Fotoğrafi dün gece Instagram'a yükledim. Sanırım gördünüz ve bu yüzden mi buradasınız?"

Kesinlikle yaratıcıydı.

Onu gördüğümde kendimi zar zor toparlamıştım, buraya gelme dürtüsü neredeyse sorumluluklarımdan ağır basıyordu.

"Bugün bütün gün önemli toplantılarımla olmasaydı, işi bırakıp bu sabah gelirdim."

"Ama sen geldin." Yüz ifadesi yumuşak, sesi hafifti.

Ve o anda, Instagram'daki paylaşımını onun amaçladığı şekilde okuduğumu biliyordum.

Beni öyle bir ki, tüm hayatımın değiştiğini hissettim.

Kravatımı gevşettim. Eve gitme zahmetine bile katlanmamıştım; ofisten doğrudan buraya gelmişim. "Ve seninle vakit geçirme fırsatını kaçırayım mı? Siktir et." Gülümsedim.

O da gülümsedi ve kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

Daireden içeri adımımı attığımda Lainey'nin mekânında olduğum için biraz şaşırmıştım. Uzun yıllar boyunca onun hayatının neye benzediğini merak etmişim. Burada olmam, ona bir göz atıyor olmam, kafamı toparlamakta zorlandığım bir şeydi.

"Daha bavulları açmayı ve dekorasyonu bitirmedim." Antrede bana katıldı. "Lütfen bu felaketi görmezden gelin. Ne kadar kötü görüldüğünü biliyorum ve bu şekilde görmemeni gerçekten isterdim."

"Bu mükemmel."

"İyi davranıyorsun."

"Mükemmel," diye tekrar vurguladım. "Ciddiyim. Seni odanın her yerinde görebiliyorum. Eşyaların kutularda olsun ya da sanat eserlerin yerde dursun, fark etmez. Burası senin gibi kokuyor ve senin gibi hissettiriyor."

"Kokuyor mu?"

O oturma odasına doğru bakarken benim odağım ondaydı. Bakışlarım yavaşça yüzüne doğru yükselmeden önce ayak parmaklarına indi. Yoga pantolonu ve atletik kaçırdığım tüm kıvrımları gösteriyordu.

"Güller."

"Ah. Bu. Evet." Karnına sarıldı ve bana baktı. "Vazgeçemediğim bir koku."

Ona uzanmayı o kadar çok istedim ki, ama bunun yerine ellerimi ceplerime soktum. "Umarım hiç yapmazsın."

Sırttı.

" burada." Yüzüne doğru başımı salladım, parmaklarım içeride kalmak için mücadele ediyordu. "Tanrım, bunu çok özlemişim."

Yavaşça nefes aldı. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Evet."

"Ne istiyorsun?"

Sen.

"Elinizde ne varsa o iyidir."

"Oturma odasında oturun. Ben geliyorum."

Mutfağa gitmek için beni antrede bıraktı ve ben de onun küçük odada nasıl hareket ettiğini izledim. Zihnimde onu mutfağında hayal ettim, açık kahverengi saçları her dönüşünde uçuşuyor, erken gelen güneş ışığı altın rengi çizgileri yakalıyordu. Elleri tezgahımın üzerinde, benimkiler karnına sarılmıştı.

Evet.

Kanepenin ortasına doğru oturduğumda bardakların tezgâha çarptığını ve buzdolabının açıldığını duydum. Buz çingirakları. Oturma odasına girerken çıplak ayaklarının parke zemine vuruşunun güzel sesi.

Bana bir bardak uzattı. "Bu votka."

Aramıza bir minder koyarak oturduğunda, kadehimi ona uzattım. "Anıların paketini açmaya."

İçine çektiği nefes yüksekti. "Buna şerefe diyeceğim." Hızlıca bir yudum aldı. "Arayı kapatmamız gereken on beş yıl varmış gibi hissediyorum. Artık hayatın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Sadece Cole ve Spade Otelleri'nde yönetici olduğunu biliyorum." Gözleri kocaman açılmıştı. "Rhett, sen hayalinin peşinden gittin. Bunu başardın. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Şirketin sahibi babanız olunca pek de zor olmuyor. Ama evet, artık oranın başındaki adamlardan biriyim. İlk başladığımda, yönetici rolüne geçene kadar her departmanda biraz çalıştım, her şeyin nasıl yürüdüğünü anladım. Şimdi Spades ile birleştiğimiz için yedimiz de -hepimiz eşit ortağız- günlük operasyonları yönetiyoruz. Bunun yanı sıra, her birimiz bir otel üzerinde baştan sona çalışıyoruz, yani araziye buluyoruz, binanın tasarımına yardımcı oluyoruz, inşaat sırasında oradayız ve açılana kadar kalıyoruz."

"Hangi otel sizin?"

"İzlanda."

"İzlanda, ha? Gitmiştim. İnanılmaz bir yer. Bunu oldukça edebi bir şekilde söylüyorum. Orada bulunduğum süre boyunca, kendi kendime sürekli *olarak, ben-*

Burada olduğuma ve bunu gördüğüme inanamıyorum."

Kıkırdadım. "Benim deneyimim de benzerdi."

"Adada bir Cole and Spade Oteli olduğunu fark etmemiştim. Orada kaldığımda bunu bir seçenek olarak gördüğümü hatırlamıyorum."

"Henüz inşa edilmedi. Birkaç ay içinde temelini atacağız." Derin bir nefes aldım. "Ve ben de oraya taşınacağım."

Kaşları kalktı ve öylece kaldı. "Oraya mı taşıyorsunuz?" "Altı ila sekiz aylığına."

Bir içki daha aldı. "Bu... inanılmaz."

Yavaşça başımı salladım. "Öyle de denebilir, sanırım."

"Peki ya aileniz?" demeden önce oda birkaç dakika sessizliğe büründü. Rowan nasıl? Ridge? Annem? Babam?"

"Rowan'ın artık küçük bir kızı var. Adı Rayner. Minicik bir şey ve çok tatlı. Ortaklarımızdan Cooper Spade ile birlikte ve evleniyorlar. Ridge, Daisy'nin bekar babası. Artık o kadar da bekâr değil, Daisy'nin birinci sınıf öğretmeniyle çıkıyor." Telefonumu çıkardım ve ona Daisy ve benim Disney'de olduğumuz kilit ekranımı gösterdim. "O çocuk benim bütün dünyam."

"Muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel küçük kız." "Öyle ve beni ısıltılı pembe pol-parmağım." Kıkırdadım ve telefonu cebime geri koydum. "Geçenlerde onu manikür salonuna götürdüğümde manikür yaptırdığı parmakları." Ayaklarımı işaret ettim. "Ayak parmaklarımızın aynı olmasını istedi."

"Bana ayaklarında ısıltılı pembe cila olduğunu mu söylüyorsun?"

Başım aşağı yukarı sallandı ve elimi başımın üstünde gezdirdim. "Ben de sana bunu söylüyorum."

"Şu ölüyorum."

Gülümsedim. "Annem iyi, ama babam..." Biraz hava çektim ve içimde tuttum. "Kısa bir süre önce vefat etti. Doktorlar ona sadece birkaç ay ömür biçtiğinde, deli gibi savaştı ve projelerini mahvetti. Sonunda kanser onu ele geçirdi." Durakladım. "Hayatımın en kötü günlerinden biriydi."

"Rhett, hiçbir fikrim yoktu." Koluma dokundu ve parmaklarını orada bıraktı.

"Onu kaybetmek... çok zor oldu. Babam benim en iyi arkadaşımdı. Birlikte çok şey atlattık. Pek çok kez, o olmasaydı başaramazdım. Hâlâ öldüğüne inanamıyorum."

Sadece bu kaybın nasıl bir his olduğunu gerçekten anlayan biri onun şu anda başını salladığı gibi başını sallayabilirdi. "O harika bir adamdı. Bana karşı hep çok nazikti."

Bardağı dudaklarıma götürdüm, ağzıma yakın tutarken, "Aşağı yukarı bu kadar. İş, aile, seyahat."

"Ve mezarlık gezileri."

Votkayı yuttum. "Onlardan bolca var, evet."

"Eminim Pen bunu takdir ediyordur." Kucağına doğru baktı. "Şu anda bile eminim tüm ilgiyi o istiyordur." Sesi daha sessiz çıkmaya başlamıştı. "Geçen gün gittim ve ona sıcak pembe çiçekler getirdim. Tüm mezarlıktaki en gösterişli çiçeklerdi ve tek düşünebildiğim onun bunu ne kadar onaylayacağıydı."

Sonunda başını kaldırdığında, "Hemşirelik nasıl?" diye sordum. Sanırım yaptığın şey bu? Bir tür seyahat programı ve bu yüzden mi dünyanın bu kadar çok yerini gördün?"

Omuzlarını silkerek öne doğru yuvarladı. "Öyle düşünebilirsiniz ama hayır."

"Hayır mı?"

"Pen öldüğünde, bu tutku beni tamamen terk etti. Herhangi bir kaybın etrafında olma düşüncesine dayanamıyordum. Ama yine de bir şekilde tıp alanında çalışmak , sadece doğrudan hastalarla değil, bu yüzden sağlık hizmetleri yönetimine geçtim. Birleşik Krallık'taki hastaneler için personel ve program sağlayan bir şirkette çalışıyorum. bunlar online olarak yapılıyor, bu yüzden dünyanın herhangi bir yerinde olup işimi yapabiliyorum."

Penelope'nin ölümü onun her bir parçasını etkilemişti.

Bunu duymak acı vericiydi.

Aynı zamanda, ilişki

kurabiliyordum. "Beğendin mi?"

diye sordum.

"Evet. Ama ofis olmayınca kültür de olmuyor, birinin masasına uğrayıp sohbet etmek, mutfakta buluşup dedikodu yapmak da olmuyor. En yakın çalışanın Londra'da benden yaklaşık kırk beş dakika uzakta yaşıyordu. Bazen öğle yemeği için yarı yolda buluşurduk ama yeterince sık değil." Bacaklarını altına sıkıştırdı. "Bu yüzden bu kadar çok seyahat ederdim. Evimin duvarları yıkılırdı." Ellerini kalçalarına sürttü. "Tuhaf, sessizlik istememe rağmen evdeki sessizlikle baş edemiyordum."

"Siktir, anladım

mı?" "Anladın mı?"

Kolumu kanepenin arkasına uzattım ve bacak bacak üstüne attım. "Oda ne kadar sessizse, düşüncelerim o kadar gürültülü oluyor."

"Evet."

"Ve bu düşünceler beni hiçbir şeyin doğru gelmediği bir yere götürebilir. Doğru hissetmediğim bir yere. Bir daha doğru hissedip hissetmeyeceğimi sorguladığım bir yere." Yanaklarımı hava ile doldurdum. "Sonra korku devreye giriyor. *Bu kalıcı mı? Normale hiç ulaşılabilecek mi?* Bu sonu olmayan bir sarmal, sadece milyonlarca başlangıç var."

"Tanrım, anlıyorsun." Dudaklarını birbirine yapıştırdı, başı geriye düştü.

"Beni mezarlıkta bulduğunda, oradaydım. Lanet derimden sürünerek çıkıyordum. Duyularım aşırı yüklenmişti. Sefil durumdaydım. Rüyamda Penelope'yi görüyordum. Uyanmamı ve gözlerimi açmamı söyleyip duruyordu. Bunu neden söylediğini anlayamadım. Sonra açtım ve ..." Votkayı yudumlamak için zaman ayırarak bu sözlerin orada asılı kalmasına izin verdim. "Gözlerimi daha iyi bir manzaraya açamazdım. Bana ne söylediğinin bir önemi yoktu, sadece sesini duymak, yanında olmak, gözlerinin içine bakmak yeterliydi. Yine de, tatlım, yeterli olmanın yakınından bile geçmiyordu."

"Rhett, orada olman için hazırlıklı değildim."

Gözlerini bir ileri bir geri taradım. "Beni gördüğünde ne düşünüyordun?"

"Yani, o gece sana söylediğim şeyler yüzde yüz doğru muydu?"

Kıkırdadım. "Tabii, oradan başlayabiliriz."

"Zihinsel olarak sen neredeysen, ben de oradaydım. Ve seni görmek beni hiç beklemediğim bir yere götürdü." Dirseğini arka minderine üzerine koydu ve yüzünü avucuna yasladı. "Seni içeri almak yerine -ki bu muhtemelen o anda ikimize de iyi gelecek bir şeydi- seni dışarı itmek için elimden geleni yaptım." Başını yana eğdi. "Sana yaptığın şeyin affedilemez olduğunu söylemek adil değildi, doğru değildi ve özür dilerim."

Ona özrünü kabul ettiğimi söylemeye çalıştığımda parmağını kaldırdı.

"İronik olan şu ki sana bunun bir fırsat olmadığını, ikimizin de orada olmasının sadece bir tesadüf olduğunu söylemiştim. Ama geçmişimizdeki tek tesadüf bu değildi ve teknik olarak bu bir fırsattı."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Altı ay önce seni Bangkok'ta gördüm."

Yüzümü ona daha fazla dönmek için koltukta yer değiştirdim. "Beni ... Bangkok'ta mı gördün?"

Başını salladı. "Bir restoranın dışında oturuyordum ve sen yanımdan geçtin."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Neden beni durdurmadın? Neden bir şey söylemedin?"

"Bilmiyorum" -başını salladı- "bilmiyorum. Çok fazla gibi geldi. Duygularımın aniden kontrolü ele geçirmesi ve kalbimin çarpması - her şey çok gerçeküstü, bir bakıma beden dışı hissettirdi. Ama bana gerçekten bir şeyler hissetmenin mümkün olduğunu gösterdi." Sessizleşti. "Hiçbir şey hissetmeden o kadar uzun zaman geçirmiştik ki."

Elini kaldırdım ve içimde neler olduğunu hissedebilmesi için göğsüme, tam kalbimin üzerine tuttum.

"Evet, Rhett, aynen böyle."

Parmaklarını bırakmadım, o da çekmedi. Tutuşumu sıkılaştırdığımda da yine çekmedi.

"Eve taşınma kararını o zaman verdim," diye itiraf etti. "Bunu düşünüyordum, bu fikirle oynuyordum. Sana söylediğim gibi, kaçmaktan yorulmuştum. Sadece Los Angeles'ın ayaklarımı basmak istediğim yer olup olmadığını bilmiyordum."

Beni orada gördüğüne inanamadım.

Yanımdan geçip gittiğimi ve onu görmediğimi.

Bir şekilde onu hissetmemiştim.

"Neden beni Bangkok'ta görmek geri dönme kararını pekiştirdi?"

Votkasının kalanını içti ve boş bardağı sedirin ortasındaki tepsiye koydu. "*Gözdengönülden de ırak olur ya* hani? İşte öyleydi, ama hiç de öyle değildi." Güldü. "Her zaman seni düşündüm. Sadece seni göremiyordum, özellikle de internette bir varlığın olmadığı için. Sanırım bir bakıma bu benim için işleri kolaylaştırdı. Beynim boşlukları dolduruyor, merakımı gideriyordu. Ama sonra seni gördüm ve tamamen kendimden geçtim. Beni yeniden tüketmeye başladın, tıpkı Avrupa'ya taşınmak için ayrıldığım zamanki gibi." Birkaç nefes almak için durdu. "Aramızda ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir şey olma ihtimali olup olmadığını bile. Olmasını isteyip istemediğimi bile. Sadece geri dönmem gerektiğini biliyordum."

"Bir olasılık olduğunu biliyorsun. Bunu seni pistte bulduğumda söylediklerimden anladın, şu anda da yüzümde görüyorsun."

Bu şimdiye kadar sorduğum en önemli soru olacaktı ve içimdeki her şey titriyordu. Instagram'da ne paylaştığının, karanlığın nihayet dağılmış olmasının ya da biraz olsun umut hissetmemin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan buna nasıl cevap vereceğiydi.

"Bizi istiyor musun?"

Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun beni hissetmesine ihtiyacım vardı. Yanağına dokundum, tenine temas ettiğim anda kalbim eridi.

"Çünkü sana her şeyi vermek istiyorum, Lainey. Seninle olmak istiyorum. Seni sonsuza dek sevmek istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Senden çocuk sahibi olmak istiyorum. Ve senden uzakta bir saniye bile geçirmek istemiyorum." Durdum. "Ama ne istediğini bilmiyorum."

"Sen." Yanıtında hiç tereddüt yoktu. "Rhett, sen benim her zaman istediğim şeysin. Ama işleri ağırdan almam gerek. Haftada bir randevudan ve birkaç günde bir konuşmaktan bahsetmiyorum. Hiç de öyle bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Gelecek hafta birlikte yaşamaya başlayalım da demiyorum."

Kıkırdadım. Çünkü ben .

"On sekiz yaşındaki seni sevdim," diye devam etti. "On dokuz, yirmi ve otuz üç yaşına kadar olan seni sevdim. Ama aradan çok zaman geçti ve ben seni yeniden tanımaya devam etmek istiyorum." Elini göğsüne götürdü. "O zamanlar düştüğüm gibi düşmek istiyorum."

Diğer elim enseme kavradı ve o konuşurken içimde tuttuğum havayı serbest bıraktı. Ona bakarken bakışlarım biraz bulanıklaşıyordu, su yüzündeki ince ayrıntıları görmemi zorlaştırıyordu.

"Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

"Beni üzdün mü?" Duygularımı zorla bastırdım. "Az önce beni yaşayan en mutlu adam yaptın." Elimini boynuna indirdim. "Bugünün hayalini kurmuştum, Lainey. Konu sen olunca pek çok şeyin hayalini kurdum ama bu..." Alt dudağımı ısırđım. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Hayatımın geri kalanını seni uzaktan severek, her yıl sessizce doğum gününü kutlayarak, Penelope'ye kız kardeşiyle evlenme umutlarımı söyleyerek geçireceğimi sanıyordum..." Nefes verirken burun deliklerim alevlendi. "Ve asla doğum günlerini

ya da koridorda bana doğru yürümeni izlemek ya da karnının içindeki bebeğimle şiştiğini görmek."

Gözleri çok hızlı doldu; damlalar dökülmeden önce zamanında oraya varamadım. "Bebeğimiz."

İlk birkaçını yakaladım. "Penn Ray Cole adında küçük bir çocuk." Hıçkırıklara boğuldu. "Peki ya kız olursa?"

"Ailemde çok fazla kız bebek var. Bir oğlumuz olacak." Kanepeye uzandım ve onu kendime doğru çekebilecek kadar öne doğru kaydım.

"istiyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Vücudu kollarıma ve göğsüme oturdu. Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de mükemmeldi.

"Lainey, seni seviyorum." Sırtını, omuzlarının üstünü ve boynunun altını tuttum ve çekildiğimde avuçlarım yanaklarına kaydılar. Gözlerinin içine bakarak onu sabit tuttum. "Her zaman sen oldun. Bunu hiçbir şey değiştirmediydi; hiçbir şey değiştirmeyecek."

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattığımda gözleri kapandı ve dudakları aralandı.

Bu dünyada Lainey Taylor kadar güzel bir manzara yoktu.

Ağzım üst dudağını çevreledi, dilim onunkine dokundu ve onu tadarken inledim. Teknik olarak hiç de yeni olmasa da, bu yeni hissi ezberlerken hareketlerim yavaşladı. Çok özlediğim bir ağızla yeniden tanışırken aramızdaki hislerin büyümesine izin verdim.

Yanaklarına bastırdım ve aramızda hava bile olmamasına rağmen daha da yaklaştım.

Daha da ileri gitmenin eşiğinde olduğumu anladığımda, ki bu gece bunu yapmak istemiyordum, dudaklarını nazikçe serbest bıraktım.

Bir sessizlik oldu.

Çok şey söylendiği halde tek bir kelimenin bile konuşulmadığı bir sessizlik.

Ve sonunda "Yemek yedin mi?" diye sordum.

Gülümsedi ve ben onu tutmaya devam ederken ellerimde bunu hissedebiliyordum. "Votka dışında, hayır. Kuşkusuz, son zamanlarda akşam yemeğim o oldu."

"Dışarı çıkıyoruz."

Gözleri . "Şimdi mi?"

"Evet."

"Değişmem gerek. Ben bir pisliğim-"

"Kesinlikle muhteşem görünüyorsun,

Lainey." "Ama sen takım elbise

giyiyorsun. Ben yoga pantolonu

giyiyorum."

"Ve ben de seni böyle istiyorum. Benim için asla süslenmene gerek yok. Seni olduğun gibi seviyorum." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Buranın aşağısında bir Tayland restoranı var. Ben abartılı giyineceğim, sen değil. Ne dersin? Var mısın?"

"Erişteye hayır diyemem." Ben gülerken bileğimi kavradı. "Ya da sana."

LAINEY

Harika bir akşam yemeği ve inanılmaz derecede beklenmedik bir gece için teşekkür ederiz.

Ve beni evime bıraktığın ve tam bir centilmen olduğun için. 😊

BEN

Çok büyük bir çaba gerektirdi. Beyefendi kısmı yani.

LAINEY

Sadece hayal edebiliyorum.

BEN

Sabah konuşuruz.

LAINEY

Umarım öyledir.

BEN

İyi geceler, Lainey.

LAINEY

Biraz uyu. ❤️

FORTY-FOUR

Lainey

Şimdiki Gün

BEN

Hiç uyumadığımı biliyorum, o yüzden dün gece uyuyabildin mi diye kontrol ediyorum.

RHETT

Nasıl oldu bilmiyorum ama yaklaşık altı saat uyudum. Bu yıllardır uyuduğumdan daha fazla. Bana bir şey yapıyorsun ...

Sonunda kollarımda seninle uykuya daldığımda, senin yanında uyanacağımı bilerek uyuyacağımı biliyorum. Daha da fazla.

BEN

Bunu ben de istiyorum.
Güven bana.

İş yerinde misin?

RHETT

Bir saatten fazladır buradayım. İzlanda'nın inşası için yapılacak çok şey var.

Sadece bunu ortaya atıyorum... Bence benimle gelmelisin.

BEN

İzlanda'ya mı?

RHETT

Evet.

BEN

Şaka , değil mi?

RHETT

Azıcık bile değil.

Dinle, bana bir hafta içinde yanıma taşınmayacağını söylediğini biliyorum-LOL-ama birkaç ay daha gitmeyeceğim. Bu sana düşünmek için bolca zaman verir. O zamana kadar, kim bilir? Belki benimle yaşamaya hazır olursun.

BEN

Gülümsüyorum... sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

RHETT

Bu bir evet mi?

BEN

Bu güçlü bir belki.

RHETT

Bununla yaşayabilirim. Bu gece seni görmeden yaşayamam.

BEN

O zaman işten sonra gelsen iyi olur.

RHETT

Yola çıkıyorum. Yemek getirmemi ister misin? Merak etme, süt ürünü olmadığından emin olacağım.

BEN

Bu harika olurdu. Yakında görüşürüz.

RHETT

Ve biraz daha votka?

BEN

Şaraba ne dersin?

RHETT

Daha da iyi.

RHETT

Uyurken çok güzel görünüyorsun, bu yüzden seni uyandırmadım. Sadece işe gittiğimi bilmeni istedim.

BEN

Kahve için teşekkür ederim - mükemmel yapmışsınız - ve şimdiye kadarki en şirin not için.

RHETT

Bir tutam tarçınlı badem kreması. Bunu ben bile beceremem.

Beğendiğinize sevindim.

BEN

Bu gece çalışmam gerek. Sabaha kadar bitirmem gereken büyük bir proje var. Akşam yemeği yerine öğle yemeğinde buluşabilir miyiz?

RHETT

Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Lainey?

BEN

Ha! Evet, bir günlük randevu.

RHETT

Senin için, sanırım bunu yapabilirim. Benimle buluşacağın adresi sana mesaj atarım.

Ama dışarı çıkmamı bekleme. Daha üçüncü randevumuzdayız. Pantolonuma girmeyi düşünmeden önce en az bir haftan var.

BEN

Öldü.

Bilgin olsun, pantolonuna girmeyi düşündüm.

RHETT

Biliyorum.
Söyleyebilirim.

BEN

Bu öğle yemeği = çooooook iyi. Teşekkür ederim. Ve bana İzlanda otelinin fotoğraflarını gösterdiğin için de teşekkür ederim. Sana zaten hayranlık duyuyordum, şimdi ise aklım başımdan gitti.

RHETT

Bu şekilde konuşmaya devam edersen, benimle oraya taşınmak istediğini düşüneceğim.

BEN

Olabilir.

BEN

Rhett! Çiçekler! Aman Tanrım, kesinlikle muhteşemler. Ve kocamanlar! Neredeyse tüm mutfak tezgahını kaplıyorlar. Onlara aşığım. Teşekkür ederim. XO

RHETT

Onları sevmene sevindim. Umarım bu acıyı biraz daha hafifletirler... Bu akşamki yemek planımızı iptal etmek zorundayım. Tüm ekip Weston'larla İzlanda hakkında konuşmak için bir araya geliyor. Otelim olmasaydı kaçırdım ama yapamam.

BEN

Lütfen endişelenmeyin. Tamamen anlıyorum.

RHETT

Muhtemelen geç bir gece olacak, bu adamlar söz konusu olduğunda genelde öyle olur. Eve döndüğümde seni uyandırmak istemiyorum, o yüzden bu gece evimde uyuyacağım.

BEN

Uyandır
beni.

RHETT

Emin misin?

BEN

uyumaktansa seninle uyumayı tercih ederim.

RHETT

Tanrım, seni seviyorum.

Yarın işe geç gideceğim. Belki yürüyüşe çıkarız ve kahvaltıya gideriz?

BEN

Bunu çok isterim.

Ve seni
seviyorum.

BEN

Seni şimdiden
özledim.

RHETT

İşe geç gitmek ve sabahlarımı seninle geçirmek gerçekten alışabileceğim bir şey.

BEN

duymadığıma hala inanamıyorum.

RHETT

Sessiz olmaya
çalıştım.

BEN

Fare sessizliğindeydin. Ama dürüst olmak gerekirse,
beni uyandırmadığına şaşırıdım...

RHETT

İkimiz de daha fazlasını istemediğimi biliyoruz. Ama iyi
bir çocuk olmaya çalışıyorum, Lainey. Gerçek şu ki, bu
çok zor ve neredeyse imkansız hale geldi.

BEN

Senden iyi bir çocuk olmanı istemedim, 😊
Rhett.

RHETT

Bana düşmek istediğini söylemişti. Düşeceksin amına
koyayım.

BEN

Rhett, zaten öyleyim.

Asansörden Cole ve Spade Otellerinin yönetici düzeyindeki katında
indim. Yüksek binanın ihtişamı, burada çalışan insan sayısı ve her
şeyin ne kadar profesyonel olduğu aklımı başımdan almıştı. Rhett
şirketi birkaç kez anlatmıştı ama kendi gözlerimle görmek bambaşka
bir deneyimdi.

Resepsiyon görevlisinin masasına yaklaştım ve "Siz Trista
olmalısınız" dedim. Elimizi uzattım ve gülümsedik. "Ben Lainey."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Lainey." Ayağa kalktı
ve elimizi sıktı. "Telefonuma cevap verdiğiniz ve bu konuda bana
yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Buz-
arazi Rhett'i oldukça meşgul ediyor, bu yüzden nereden
başlayacağımı bile bilemedim."

"Oh, lütfen, benim için zevktir." Ceketinin alt kısmını düzeltti.
"Haklısın, proje onu kesinlikle meşgul etti, ama onun haberi
olmadan senin için bir saat ayırdım. Bu iyi bir şey.

Haberler. Kötü haber şu ki ofisini boş tutamadım. Görünüşe göre Rowan ve Ridge de onunla birlikte içeride." Telefonunun ahizesini kaldırdı. "Onu arayıp yalnız kalması için bir bahane uydurayım mı?"

Kolumdaki çantayı düzelttim. "Gerek yok. Ben de onları görmek isterim."

Ahizeyi tekrar yerine koydu. "Harika. O zaman sizi ofisine götüreyim. Lütfen beni takip edin."

Trista masasının arkasındaki büyük cam kapıya yaklaştı, yanındaki birkaç düğmeye bastı ve açılmadan önce bir kart okuttu. Onu takip ettim ve koridora çıktım. Her birkaç adımda bir kapı vardı; bazıları aralık, bazıları tamamen kapalı, her birinin yanında isim levhaları vardı, çoğunu Rhett ile yaptığım konuşmalardan tanıyordum.

"Seni gördüğüne çok sevinecek," dedi Trista.

"Genelde beni şaşırtan o olur." Devam etmeden önce tereddüt ettim, "Bilirsin, eski lisemizdeki pistte ortaya çıktığı zamanki gibi." Güldüm ve elimi koluna koydum. "Rhett beni bulmasına senin yardım ettiğini söyledi."

Hızını yavaşlattı. "Sana söyleyeceğini hissediyordum." Yüzü kızarmaya başlamıştı. "Çok utandım-"

"Lütfen olmayın. Patronunun senden istediği şeyi yapıyordun. Ve bakın ne oldu, bizi bir araya getirdiniz."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Lainey, onu hiç bu kadar mutlu görmediğimi söyleyemem çünkü sen hayatına girene kadar o adamı hiç mutlu görmemiştim. Bunca yıldır tanıdığımdan tamamen farklı bir insan o."

"Artık ikimiz de farklı insanlarız. Birbirimiz üzerinde sahip olduğumuz güç bu."

Yan tarafında Rhett'in adının yazılı olduğu bir kapının önünde durdu. "İzlemek benim için büyük bir onurdu. Harika bir öğle yemeği yiyin. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Ona teşekkür ettim ve kalın tahtaya hafifçe vurdum, birkaç saniye bekledikten sonra yüzümü içeri sokacak kadar açtım.

Rhett'in yüz ifadesi, gelenin ben olduğumu anladığında şaşkınlıktan gülümsemeye dönüştü. "Bebeğim," dedi masasının arkasından. "İçeri gel, içeri gel. Burada ne işin var?"

"Tüm toplantıların arasında yemek yemeye vaktin olup olmayacağından emin değildim, bu yüzden sana öğle yemeği getirmek istedim. Trista koordinasyonda yardımcı oldu."

Ona sırtıttım ve Rhett'in masasının önünde oturan Rowan ve Ridge'e baktım. Rhett bana her ikisinin de fotoğraflarını göstermişti ama hiçbir şey beni onları şirket kıyafetleri içinde, gerçek yöneticiler gibi görmenin nasıl bir his olduğuna hazırlayamazdı.

"Lainey," dedi Rowan usulca, ellerini birbirine bastırıp göğsünde tutarak. "İnanamıyorum, bu sensin."

Kollarımı açtım. "Kızım, seni son gördüğümde on dört yaşlarındaydın. Bir de şimdi bak. Harikası."

"Hayır, sen harikası," dedi ayağa kalkıp bana sarılırken. "Ah, Lainey, geri dönmen çok ama çok güzel."

Onu sıkıca kavradım. "Geri dönmenin ne kadar güzel bir his olduğunu bilemezsin."

"Onu yaşayan en mutlu adam yaptın," diye fısıldadı birbirimizi bırakmadan önce, ellerimiz kucaklaşmamızın sonunda kenetlendi.

Ridge bana doğru uzanırken, "Buraya gel," dedi. "Lainey Taylor'ı sikeyim. Tanrım, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ellerimi Rowan'ın ellerinden kurtardım ve Ridge'in ellerine doğru yürüdüm. "Açıkçası ben de bilmiyordum ama bu kadar uzun süre uzak kaldığıma inanamıyorum. Keşke yapmasaydım."

Beni salladı ve geri çekti. "değişmemişsin."

Güldüm. "İkiniz de öyle. Aramızdaki yaş farkının çok büyük olmadığını biliyorum, ama sanki bebeklikten yetişkinliğe geçmişsiniz gibi hissediyorum. Ve ebeveyn! Rhett bana Rayner ve Daisy hakkında her şeyi anlattı. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. İkisi de çok güzel çocuklar. Tebrikler."

Rowan, "Yakında bir aile yemeği planlamamız gerekecek, böylece hep birlikte biraz zaman geçirebiliriz," diye önerdi.

"Evet," diye cevap verdim. "Bu bir zorunluluk."

Ridge'e baktı ve "Bu ikisini bırakalım da yemeklerinin tadını çıkarsınlar" dedi. Kapıya yönelmeden önce bana tekrar küçük bir sarılma yaptı. "Hadi arayı kapatalım. Belki akşam yemeği yeriz."

"Bunu çok isterim, evet." Gülümsedi. "Ben de."

Ridge kapıya doğru giderken omzumu okşadı ve "Uzun zamandır bu ailenin başına gelen en iyi şey sensin" dedi.

Onların gidişini izledim ve kapı kapandığında Rhett'e döndüm. "Eskiden oldukları kadar harikalar. Belki daha da harikalar."

"Buraya gel."

Masasının etrafında dolanırken güldüm, kucağına tırmanmadan önce çantayı yere bıraktım. "Merhaba. Sürpriz."

Beni öptü. Yavaşça. Sonra boynuma sokuldu. "Öğle yemeği, ha? Nasıl bu kadar şanslı bir adam oldum?"

Kulağıma ve boğazıma doğru öpücükler kondururken başımı geriye attım, dudakları düşünmemi zorlaştırıyordu. "Canım yemek yapmak istedi ve sen de benim kobayım olacaksın. Yiyemediğim için ne kadar iyi ya da ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yiyemez misin?" Ağzı köprücük kemiğimin üzerinde durdu, eski halleri vücudumda ürpermelere neden oldu.

"Normalde kullandığım vegan peynir yerine gerçek peynirli lazanya."

"Onu yiyip bitireceğim, tıpkı şu anda seni yiyip bitirmek istediğim gibi," diye nefes verdi ağzını tenimden çekmeden önce. "Masamdaki her şeyi silip süpürmek ve seni masamın üstüne koymak için neler yapmazdım, seni öğle yemeğinde yiyebilmek için çırılçıplak soymak için neler yapmazdım." Bana bakarken nefesi bir inilti gibi geliyordu. "Mmm."

"Rhett, iştesin." Göğsüne hafifçe vurdum ama gerçek şu ki, az önce tarif ettiği her şeyi istiyordum.

"Patron benim. Ofisimde ne yaptığım beni ilgilendirir." Başparmağını dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdirdi. "Ama haklısın, bu ereksiyonun geçmesine izin vermeliyim çünkü bunca yıldan sonra seni ilk kez tattığımda bu masamın üstünde ya da çılgınlıklarını başkalarının duyabileceği bir odada olmayacak."

FORTY-FIVE

Rhett

Günümüz

LAINY

Bugün bir şey yaptım.

BEN

Doğum kontrolünü bıraktın.

LAINY

Ha! HAYIR. Yine de iyi 😊
denemeydi.

BEN

Söyle
bana.

LAINY

Onun yerine sana göstermeme
ne dersin?

Bir resim geldi ve görüntüyü büyütmek için üzerine bastım. Lainey'nin bileğine baktığımı fark etmem bir saniye sürdü. Ortasına siyah bir sonsuzluk sembolü dövmesi yapılmıştı ve halkanın ortasında bir *R* harfi vardı.

LAINEY

Ben senin nedeninim. Ama sen de benim nedenimsin, Rhett. Sonsuza kadar.

Telefonumun alt kısmını masamın üzerinde dengeledim ve sözlerini birkaç kez tekrar okuduktan sonra dövmesine bir kez baktım. Vücuduna kalıcı olarak işlediği sembolizme. Sadece boynunda değil, şimdi kalbine en yakın olan elinde de taşıdığı mektuba.

Bu kadın... bana ne yaptığının farkında mıydı? Her hareketi, her sürprizi, söylediği her kelime.

Tüm bunlar onu daha da çok sevmemi sağladı - daha fazlası mümkün bile değilken.

BEN

Bebeğim, beni vücuduna koydun.

LAINEY

Aynaya bakmadığım sürece kolyeyi göremiyorum. Ama bu? İstediğim zaman bakabilirim. Benim için önemli olan bu. Senin orada olman. Her zaman.

BEN

Onu öpmek için sabırsızlanıyorum.

LAINEY

Bu gece seni öpmek için sabırsızlanıyorum.

FORTY-SIX

Lainey

Günümüz

Mom kahve fincanını iki eliyle tutuyor, kanepenin diğer tarafından bana bakarken seramik göğüslerinin üzerinde dengede . Los Angeles'a geri dönmenin avantajlarından biri de istediğim zaman annemle kahvaltı yapabiliyordum.

Ama bu sabah annemlerin evine girdiğimde, babamın işte olduğunu bildiğimden, ona oymakta olduğu greyfurtu kesmeyi bırakmasını, sohbet etmemiz gerektiğini söyledim.

Rhett'in evime gelmesinin ve ne istediğimizi konuşmamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Çoğu senaryoda bu, ebeveynlerle konuşmak için bile çok erken bir zaman dilimiydi.

Benim durumumda değil.

Konu Rhett ve benim aramdaki aşk olduğunda değil.

Aklımda hiçbir soru işareti yoktu; bu sadece bizim için bir başlangıçtı.

Annemle kanepede otururken ve ben elime dokunulmamış kahvemi alırken, Rhett'i Bangkok'ta gördüğüm andan mezarlıktaki beklenmedik buluşmaya kadar olan her şeyi ona anlattım. Rhett'in biz pistteyken Pen hakkında bana anlattığı şeylerin ayrıntılarına girdim. Her şeyi temizledim. Ondan hiçbir şey saklamadım. Ve bitirdiğimde, Instagram'da yaptığım paylaşımı - çünkü o da görmüştü - ve Rhett'in gelmesini sağlayacağını bildiğim için o fotoğrafı nasıl paylaştığımı anlattım.

Pen'le ilgili kısımları anlattığımda annemin yüzünde duygusallık vardı. Ona kız kardeşimin Rhett'e nasıl davrandığını ve polis raporuna kıyasla o gün tekne de gerçekte neler olduğunu anlattığımda. Ama annemin gözyaşları dindiğinde bana en iyi arkadaşım gibi baktı ve içimi dökmemi dinledi.

Rhett'le birlikte geçirdiğimiz avuç gün ve geceyi anlatarak son noktayı koyduğumda, elimi onun ulaşabildiğim en yakın yeri olan dizine koydum ve "Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun anne?" diye sordum.

"Ne düşünüyorum?" Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Kız kardeşin söz konusu olduğunda, bunlar bilmediğimiz şeyler. Tatlım, açacak çok şey var."

"Biliyorum."

"Kokain mi?" Elini göğsüne koydu. "Tanrım, bunu duymak acı veriyor, Lainey."

"Bazı zamanlar... o kadar berbat durumdaydı ki sadece içiyor muydu yoksa bir şeyler mi karıştırıyordu anlamadım. Ona hiç sormadım. Onu içki ve sigara dışında bir şey yaparken hiç görmedim. Ama aklımdan çıkmıyordu, özellikle de bayıldığı geceler." Durakladım. "O geceleri biliyor muydunuz? Ya da ne kadar içtiğini? Ya da parti yaptığını?"

"Sabahları aşağıya indiğinde, hayalet gibi bembeyazdı, hala üç çarşafı rüzgârdaydı, evet, elbette biliyordum. Ama o çok iyi bir çocuktu. Eve zamanında gelirdi. Olağanüstü notlar alırdı. NYU'ya girdi. Ben sadece ..." Sessizleşirken iç çekti. "Görmezden geldim. Şimdi bunu yapmamam gerektiğini biliyorum."

Elimi geri çektiğimde devam etti, "Sormak zorundayım. Rhett'in Penelope hakkında sana doğruyu söyleyip söylemediğini sorgulayan bir yanın var mı?"

"Hayır." Başım sallandı. "Biraz bile değil. Çünkü sonlara doğru, Pen lakros takımıyla takılırken, onların ününü, kokain ve hap kullandıklarını biliyordum ve onlardan uzak durması gerektiğini biliyordum. Ama bu dersi almak yerine onlarla daha da içli dışlı oldu." Fincanı koltuğa bıraktım ve üstüne baktım. "Benim de bir şeyler yapmam gerekirdi. Yapmalıydım... Bilmiyorum."

"Bu suçluluğu taşımak onu geri getirmeyecek, tatlım. Bu konuda bir şeyler yapmaya çalışmış olsaydın, büyük bir ihtimalle şu anda hâlâ burada, neredeyse aynı konuşmayı yapıyor olurduk. Çünkü Pen'in kafası iyi olsun ya da olmasın, yine de atlamış olabilirdi."

"Biliyorum."

Zayıf bir sırıtma yaptı. "Bildiğim tek şey eve zamanında gelmesinin sebebinin sen olduğun. Sen onunla birlikteyken hiçbir şey yolunda gitmezdi. Kız kardeşinle ilgilendin, bebeğim. Ama senin sorumluluğun değildi ve sonsuza dek yapabileceğin bir şey de değildi." Gülümsemesi güçlendi. "Tanrım, seni örnek almıyor muydu? Sana hayranlık duyuyordu. Ve Rhett'in söylediklerine bakılırsa, seni kıskanıyordu."

"Onu kıskanırdım anne. Tek bir kişiyi bile tanımadan bir odaya girip on yeni en iyi arkadaşla çıkabilirdi. Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmazdı. Zifiri karanlıktan bir spot ışığı yaratabilir ve onun tam üzerinde parlamasını sağlayabilirdi." Bacaklarımı göğsümde birleştirdim ve omzumu kanepenin arka minderine yasladım. "Rhett bana söylemek için bunca yıl bekledi. Hazır olduğumu düşünmedi." Nefes verdim. "Hiç hazır olup olamayacağımı bilmiyordu." Durakladım. "Kaybedecek bir şeyi yoktu anne."

"Kesinlikle ."

"Onu seviyorum" diye fısıldamadan önce birkaç dakika sessiz kaldım.

"Her zaman ." Sonunda kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Elleri serbest kalınca bir koltuk kadar ilerledi ve parmaklarımı kendi parmaklarının arasına aldı. "Lise birinci sınıftan beri ve Avrupa'ya gitmenin bunu değiştirmeyeceğini biliyordum."

"Onunla birlikte olmak istiyorum." Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Duygularıma engel olamıyordum. "Onunla birlikte olmak zorundayım, kendim için. Sen ve babam bu konuda ne hissediyorsunuz bilmiyorum, özellikle de babam, ama Rhett olmadan bir gün daha geçiremem."

"Kızım," dedi çok yumuşak bir sesle. "Yıllar boyunca, onun hakkında her konuştuğumuzda, onu hala sevdiğini biliyordum. Bunu sesinden anladım, tatlım." Yüzündeki saçları temizlemek için elimi bıraktı, önce yanağını sonra da çenemi tuttu. "Otuz üç yaşındasın. Sadece bir kez aşık oldun ve şimdi o aşk geri geldi ve ..." Başını eğdi, yüzüne hayranlık dolu bir ifade yayıldı. "Anlıyorum."

Bu soruyu sormak istememiştim.

Onun tepkisinin ne olabileceğini düşünmek midemi bulandırdı.

Ama aileme son derece yakındım. Sadece üçümüz vardık. Ve onun nasıl hissettiğini bilmeden devam edemezdim.

"Bunu destekliyor musun anne?"

Gözyaşlarımdan birkaçını silip süpürdü. "Aradan biraz zaman geçtikten sonra, Penelope'nin ölümünün sebebinin Rhett olmadığı hepimizin kafasında netleşti sanırım. Elbette teknenin kaptanıydı ve onun gözetimi altında bir şeyler oldu, ama onun atlamasını engelleyemezdi. Bunu engelleyemezdi de. Ve hiç direksiyon geçmeden tekneçilik hakkında çok fazla şey bilen biri olarak, durum göz önüne alındığında motorları kapatması için hiçbir neden olmadığını söyleyebilirim."

Bir an için yere baktı. "Onu suçlamak kalplerimiz daha kolay oldu."

Tekrar yukarı baktığında gözlerindeki acıyı gördüm. "Babanın fu- neralden sonra evimize geldiğinde o çocuğa davranış şekli... yanlıştı. Baban bunu biliyor. Ben de biliyorum."

Dokunuşu çok nazikti. "Evet tatlım, seni destekliyorum."

Her başımı sallayışında bir damla gözyaşı düşüyordu. "Onunla evleneceğim anne." "Bana torun verecek misin? Yüce Tanrım, lütfen söyle

Evet."

BEN

Az önce annemle babamın evinden çıktım.

Annem selam söyledi.

Rhett'e mesajı gönderdim ve annemlerin arabasının önünden çekilirken, gösterge tablomda bir arıza görüldüğünde hiç şaşırmadım.

Ondan gelen bir arama. Cevap vermek için direksiyon simidimdeki bir düğmeye bastım ve bağlandığında "Merhaba" dedim.

"Lainey... ailen hakkında hiç konuşmadık. Tanrım, bu konuyu ele almaya hazır değildim. Birkaç hafta sonra yaklaşıyor diye düşünmüştüm. Bilirsin, sen taşındıktan sonra," diye şaka yaptı.

Güldüm. "Ben de onları gündeme getirmek istemedim."

"Birlikte olmamızı desteklemeyeceklerinden korkuyordum. O zaman da bambaşka bir durum ortaya çıkacaktı."

Sokaklarından döndüm, hızlanarak cevap verdim: "Bu düşünce benim de aklımdaydı. Bir saniye daha kafama takamazdım."

"Demek yara bandını söktün."

Pistte ona benzer bir şey söylediğim zamanı hatırladım. "Söyledim. Ama sadece anneme söyledim. Onunla başlamak istedim. Onunla konuşmak daha kolay."

"Nasıl gitti?"

"Ona senden bahsederek Pen ve kaza günüyle ilgili her şeyi anlatmak zorunda kaldım. Anneme o sözleri söylemek, onun bu süreci izlemesini sağlamak çok zordu. Ama aradan on beş yıl geçti ve bazı noktalar hâlâ hassas olsa da diğer noktalar iyileşti." Verdiği yanıtı düşününce gülümsedim. "Benim mutlu olmamı istiyor Rhett ve senin benim mutluluğum olduğunu biliyor."

"Bizimle bir sorunu olmadığını mı söylüyorsun?" "Evet."

Nefes verdi. "Tekrar birlikte olduğumuzu öğrenince şaşırdı mı?"

"Bence içten içe bunu bekliyordu. Tıpkı beklediği gibi-torunlarımın."

Güldü. "Bunu o mu söyledi?"

"Dolambaçlı bir şekilde."

Hâlâ gülüyordu. "Mükemmel. Bu gece denemeye başlayacağız." Nefesim kahkahayla kesildi. "Mesele şu ki, sen ciddisin." "Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Kırmızı ışıktaki durdum. "Belki birkaç hafta bekleyebiliriz?" Gülümseme tüm yüzümü kapladı. "Ya da bir yıl? Ya da iki yıl? Birbirimize yeni kavuştuk. Her saniyemizi alacak küçük bir çocukla birbirimizi paylaşmak zorunda kalmadan önce bu zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Adil."

Direksiyona vurdum. "Kendime not: eve gittiğimde doğum kontrol hapımı iki katına çıkaracağım."

"Daha sana dokunmadım bile."

"Ama bunu yaptığında, içimde beni hamile bırakacağına dair garip bir his var."

"Bu çok güçlü bir şey."

Dudağımı çiğnedim. "Bazı insanlar için evet. Ama Rhett Cole için değil." Bir an sessiz kaldı. "Lainey, arkadaşınla konuşmak istiyorum-

ents. Bunu sadece sizden değil, benden de duymalarının önemli olduğunu düşünüyorum."

Gözlerim kapandı ve sessizce başımı salladım. "Bence bu gerçekten iyi bir fikir."

FORTY-SEVEN

Rhett.

Günümüz

L Kumsalda yan yana otururken ainey bana doğru döndü, altımızda kumun üzerine serdiğim bir battaniye, arkamızda yeni bitirdiğimiz bir soğutucu vardı. Plastik flütler, dolu şampanya, ellerimizde.

"Bu nokta neden bu kadar tanıdık geliyor?" diye sordu.

Gün batımıydı ve gökyüzünün sıcaklığı onun parlayan tenine yansıyor.

Yıllar önce burada oturduğumuz günden bile daha muhteşemdi.

Omuzlarından tutuşumu gevşettim ve parmaklarımı yüzüne götürdüm. "Çünkü daha önce de tam olarak bu noktada bulunmuştuk."

Gözleri kısıldı. "Bekle..."

"Hatırlıyorsun. biliyorum."

Suya doğru baktı ve işaret etti. "Pen tam şurada Timothy ile birlikteydi." Durakladı. "Sana bütün günü plajda geçirmek istemediğimi söylemiştim." Gözlerini bana dikti. "Böylece oradan ayrıldık ve senin evine gittik... ve bekaretimi sana o zaman kaybettim."

"Evet."

Yanağını boynuma bastırarak tekrar yanıma sokuldu. "Sanki bir milyon ömür önceymiş gibi geliyor." Bir yudum aldı.

"Çünkü öyleydi."

Elini kalçama sürttü, dalgaların sesini dinlemekten keyif alıyorduk, ta ki "Arkadaşlarımla konuştum. Bana ziyaretinizle ilgili her şeyi anlattılar."

Dudaklarımı alnına koydum ve onu içime çektim. Ama nefesimi verdiğimde, uzun zamandır yaşamadığım bir rahatlama hissettim. Eğer hiç olmadıysa. "Onlarla konuşmak için on buçuk yıl bekledim."

"Tanrı aşkına, adam sana bir daha bana yaklaşırsan seni öldüreceğini söylemişti. Ve sen o eve girdin, ona sadece gemide olanlarla ilgili gerçeği söylemekle kalmadın, kızına hâlâ aşık olduğunu da söyledin. Rhett"-bana bakmak için geri çekildi-"bu cesurca ve bu..."

"Bu aşktır."

Başını abartılı bir şekilde salladı. "Evet."

"Babanızın dinlemeye istekli olması da buna yardımcı oldu. Bu seferki görüşmemiz son konuşmamızdan çok daha farklı geçti."

"Babam son on beş yıldır yas tutuyordu. Artık gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti."

Parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Bana dönüştüğüm adamla gurur duyduğunu ve kalbinin derinliklerinde bebeğine bakacağını bildiğini söyledi." Alnımı onunkine bastırdım. "Bunu söylediğini duymak... diğer bebeğine olanlardan sonra. Lainey..."

"Biliyorum." Eli benimkine yaslandı. "Biliyorum."

"Onun onayını aldık."

Birkaç santim geriye yaslandı ve sakalımı okşadı. "Bana söyledi."

Onu yavaşça öptüm ve cebimde bir titreşim hissettiğimde, ki bu beklediğim mesaj olmalıydı, geri çekildim. Ekrana göz atmadan önce onun suya bakmasını bekledim.

TRISTA

Her şey hazır. Sen iyi bir , Rhett. Buna bayılacak.

Hediye için de teşekkür ederim; bu beklenmedik bir şeydi ve çok nazıksınız.

Telefonu yerine koydum, şampanyayı kumun üzerine ve kollarımı beline doladım. Boynunu okşarken onu kucağıma kaldırdım, bacakları benimkilerin üzerindeydi. Ellerim yüzüne gitti ve onu öptüm.

Ama bu öpücük diğerlerinden farklıydı.

Çünkü ortada bir soru yoktu; sıfır şüphe vardı. Lainey Taylor benimdi.

Tekrar.

Ve hiçbir şey giremezdi.

Geçmişimiz değil. Ailesi değil. Bizi karanlığa çekmekle tehdit eden anılar değil.

Bir şekilde, bir şekilde hayatta kalmıştık ve diğer tarafa geçmiştik.

Dudaklarımızı ayırdığımda, bakışlarımızı kilitleyerek bizi yakın tuttum. "Arkamda ışıkları yanan şu evi görüyor musun? İkinci katında balkon olan iki katlı evi?"

"Evet."

"Bu hafta sonu bizim."

Kaşları kalktı. "Ne? Orada mı kalacağız?"

Sesi ne kadar şaşırmış gibi çıkınca kıkırdadım. "Öyleyiz."

"Ama bilmiyordum. Hiçbir şey getirmedi. Sadece üzerimdekiler var."

"İhtiyacın olan her şeyi getirdim. Bikini bile."

Bir ara içkisini de bıraktığı için, şimdi iki eli de omuzlarımdaydı.

"Bir saniye bekle. Bana bikini mi getirdin?"

"Ben yaptım."

O kadar çok gülümsüyordu ki, bunu görmek çok hoşuma gitmişti.

"Alışverişe gittiğini mi söylüyorsun? Benim için mi?"

"Bebeğim, Coles'un özel bir alışverişçisi var. Yaptığım şeye alışveriş demezdim. Senin için seçilmiş giysi raflarına baktım ve istediğim ürünleri işaret ettim diyebilirim. İşin aslı, alışverişçinin seçtiği her şeyi beğendim ve hepsini satın aldım." Eve doğru başımı salladım. "İçeride, bazı banyo malzemeleriyle birlikte-

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunların hiçbirini ben seçmedim ama müşterimiz en iyisi olduğunu söyledi. Ben yüz kremi hakkında ne bilirim ki? Hiçbir şey."

"Şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Başparmağının tersiyle dudağımın üzerinde gezindi. "Beni bizim için unutulmaz olan bir yere getirdin. Hafta sonu için bize bir ev ayırttın. Konaklama için ihtiyacım olabilecek her şeyi aldın. Hiç unuttuğun bir şey var mı?"

Gökyüzü kararıyor, eflatun ve yanık turuncuyla doluyor olsa da, *R* kolyesindeki elmaslar hâlâ parıltıyordu.

Kıçını tuttum, bacaklarının etrafımda durduğundan emin oldum ve ayağa kalktım. "Sen söyle," dedim bizi sahil evine doğru götürürken.

Kollarımın arasında güldü. "Battaniyeyi, soğutucuyu, ayakkabılarımızı ve şampanyayı bırakmışsın-"

"Merak etme, hepsini sonra alacağım."

Onu merdivenlerden yukarı taşıdım ve bizi içeri götürmeden önce kapıdaki şifreyi girdim. Burası çok aydınlık olduğu için düğmeyi çevirerek ışıkları kapattım ve oda mumlarla .

"Rhett, aman Tanrım."

Yerde, mumların arasına serpiştirilmiş binlerce gül yaprağı vardı ve bembeyaz odayla mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

"Senin dairen dışında, hiç bu kadar senin gibi kokan bir yerde bulunmamıştım." Onu yere bırakmadan önce öptüm ve manzarayı seyrederken yüzünü izledim.

"Bu.. çarpıcı. Hepsini sen mi yaptın?"

Gülümsedim. "Biraz yardım almış olabilirim ama planları ben yaptım ve seçtim."

"Bu en önemli kısmı." Kollarını boynuma doladı.

"Şunu bilmenizi istiyorum - ve bu size hiç mantıklı gelmeyebilir -Seni henüz yiyip bitirmememin bir nedeni de babanla aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmek istememdi. Aklımda bunun iki adımı vardı." Yanaklarını avuçladım. "Birincisi seni geri almak, ikincisi de ailenin bu kararı desteklediğinden emin olmaktı. Eğer bu olmasaydı, hâlâ benimle olup olmayacağını bilmiyordum." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. "Ve seni kaybetme ihtimalim olduğunu bildiğim için işleri fiziksel hale getirmek istemedim. Bu istemediğim anlamına gelmez. Bu takıntı yapmadığım anlamına gelmez

günün her dakikasında senin vücudunu düşündüm. Ve bu, amını ve ne kadar ıslak hissedeceğini, ne kadar sıkı olacağını"-onu öptüm-"ve yanına gelmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmediğim anlamına gelmiyor. Beklemek tam bir işkenceydi ama artık cevabımı aldım."

"İçimde bir his vardı ve bu yüzden seni zorlamadım." Parmakları saçlarımin arkasına daldı. "Ama artık onların desteğine sahipsin..."

Ellerim kışına geri döndü ve ayaklarını yerden kaldırdım ve onu yatak odasına götürmeden önce bacaklarını etrafımda hareket ettirdim. "Ve son on beş yıldır hayalini kurduğum her şeyi yapacağım."

Odada etrafına, yataktaki ve yerdeki gül yapraklarına, bir adak tutabilecek büyüklükteki her yüzeydeki mumlara baktı. "Rhett, aklım başımdan gitti. Bu mükemmel bir şey."

"Onlar da banyoda, seninle işim bittiğinde seni oraya götüreceğim."

Başı huşu içinde sallandı. "Sana çok aşığım."

Gülümsemenin dudaklarımda gezindiğini hissettim.

Ve lanet olsun, iyi hissettiriyordu. "Göster bana," diye emrettim.

Güldü. "Memnuniyetle."

O beni öperken, ben de onu yatağın ucuna oturttum, bol elbisesini vücuduna ve başına doğru çektim. Altında sütyen olmadığını biliyordum -göğüslerini kestiği sütyene yer yoktu- ve bütün gece göğüs uçlarının sertliğine hayran kalmıştım. Altında bir tanga buldum ve onu kalçalarından geçirip bacaklarından aşağı çekerek arkama attım.

Artık çıplak olduğu için yerden kalkmadım. Önünde diz çökmüş vaziyette kaldım ve mumların ışığı tenini aydınlatırken vücuduna baktım. "Tanrım, Lainey. Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Bana bakışından bunu hissediyorum."

"Ve o lanet gülümseme." Yatağın altından sadece birkaç santim uzaklaşana kadar bacaklarının arasına girdim. "Benim için sırtıttığını bilmek beni çok mutlu ediyor."

Parmakları saçlarımin tepesinde gezindi. "Hayatımın geri kalanında bu gülümseme sadece senin için olacak."

Bunu biliyordum. Hissediyordum.

Ama bunu duymak gibisi yoktu.

Dudaklarını birbirine sürterek beni süzdü. "Bana ne yapmak üzeresin?"

"Senin tadına bakacağım."

"Ya sana bunu daha sonra yapabileceğini söylersem? Sana şu anda yanımda ihtiyacım var. Bir saniye daha bekleyemem-"

Yüzümü amının içine daldırdım, burnum klitorisine bastırıyordu. "Bu benim için. Ama merak etme, seninle ilgileneceğim. Söz veriyorum, istediğin her şeyi alacaksın. Sadece buna ihtiyacım var."

Bütün geceyi burada, onun kokusunu içime çekerek geçirebilirdim. Ama bunu uzatmayacaktım - bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ilk kez birlikte olmuyorduk. Bu yüzden kendime sadece bir kez onu içime çekme izni verdim, o gül kokusunun tadını çıkardım. Tekrar ezberledim. Onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Sonra burnumu kaldırdım ve onu tepeden tırnağa yaladım, ıslaklığını, ağzımda patlayan amının tatlılığını tattım.

"Rhett!"

Kahretsin, tadı harikaydı.

Hatırladığımdan daha iyi.

"Bu iyi hissettiriyor, değil mi bebeğim?" "Evet!"

Dilimi dudaklarının arasında gezdirdim, düzlüğünü onun uzunluğuna, ucunu da klitorisinin köprüsüne değdirdim. Hızımı artırırken, başparmağımla amını ovdum, zaten orada olan ıslaklığı yaydım, ağzım sadece daha fazlasını ekledi. Başparmağım içeri girene kadar aşağı ve aşağı hareket etti. İşaret parmağımla değiştirmeden önce parmak eklemime kadar birkaç kez pompaladım, yavaş yavaş sonuna kadar içeri girdim.

"Ah!" Kalçalarını öne doğru salladı. "Rhett!"

Dudaklarım onunla kaplıydı, ereksiyonum bu dar boxer külottan kurtulmak için çarpıyordu, sikimi yüzümün olduğu yere koymak istiyordum.

Ama doyamadım. Ve daha fazlasını istedim.

Kalçasını omzuma sardım, teninin kremi rengi sakalıma sürtündü ve bana o muhteşem gül kokusundan bir dalga daha verdi.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı.

Boşalmak için yalvarıyor muydu yoksa sikimi mi istiyordu bilmiyordum.

Ya da ikisini de.

Ama o dilimden zevk alana kadar buradan ayrılmayacaktım.

Bunun çok uzun sürmeyeceğini de biliyordum. Parmağımın birkaç sert darbesi ve onu henüz hissetmediği bir yoğunlukta yalamamla titremeye başlayacaktı.

Kahretsin, haklıymışım.

Birkaç hareketten sonra "Rhett" diye bağırmaya başladı, o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki kulaklarım çınlıyordu.

"İşte bu," diye inledim. "Dilime gel."

Parmağım içindeyken, vücudundaki titremeleri, orgazmının karnına doğru patladığını hissedebiliyordum. Ve sonra ıslaklık geldi, parmak eklemimi geçip dilimin üzerine aktı.

"Aman Tanrım! Siktir!"

Her ürperti boyunca yaladım, bana bittiğini söyleyen bir durgunluk bekledim ve o yere ulaştığında, hareketlerimi yavaşlattım, kalınlığı yaladım ve yuttum.

"Bu tat, Lainey. Sik beni, istediğim her şey bu." Parmağımı nazıkçe çekerken amını öptüm ve tenimin parladığını görünce parmağımı dudaklarımla çevreledim onu da emdim.

"O ağız." Bana çok yaramaz bir şekilde baktı. "Nasıl bilmiyorum ama bu konuda daha da iyiye gidiyorsun."

Yerden kalkarken kıkırdadım, kot pantolonumu çıkarmaya başladım, boxer külotumla birlikte düşmelerine izin verdim, aletim serbest kaldı.

"Mmm. Evet. Ben de bunu istiyorum." Dudaklarını ucumun üzerine koydu, tepemi emdi ve tabanıma kadar pompaladı.

"Siktir," diye inledim. Ayakkabılarımdan çıktım, sağ ayağımı kaldırıp çorabımı, sonra sol ayağımı çıkardım ve gömleğimi fırlatarak bitirdim. Yüzünün iki yanını tuttum, gözlerimiz kilitlendi. "Yavaşlasan iyi olur. Sanki boşalmamı istiyormuşsun gibi beni boşaltıyorsun."

Aletimi ağzından çıkarmadan önce birkaç kez daha yalamasına izin verdim ve başı yastığa gelene kadar onu yatakta yukarı taşıdım. Uyluklarının dışını tuttum ve bacaklarını etrafıma yerleştirdim. Vücutlarımız birbirine yapıştı, dudaklarım onunkilerin üzerindeydi, gözlerimiz birbirine odaklanmıştı. Buraya geldiğimizden beri ne kadar çok zaman geçtiği bakışlarımızdan anlaşıyordu.

Bir hamlede onun içindeydim. "Lainey... siktir!"

"Biliyorum." Nefes nefese kalmıştı. "Güven bana, biliyorum."

Onun sıcaklığı ilk başta beni ele geçirdi, beni tamamen ele geçirdi. Islaklığı takip etti, amcığı boynumu sıkan iki kol gibi beni kucakladı. Alnım onunkine yaslanmıştı, ben orada donmuş bir şekilde dururken amcığı etrafımda titreşiyordu. Her kasılmasını hissettim. Her damlayı. Her ısı derecesini.

"Çok sıkışın."

Beklerken dişlerim sıkıldı.

Vücudum gerildi.

Şu anda boşalabilirim. İşte bu kadar harika hissettiriyordu.

Ama kalçalarımı geri çekip içine girmeden önce, amının beni hatırlaması için saniyelerin geçmesine izin verdim. Ve bu pompalar bir kez başladığında, daha da derinleştiler. Daha da sertleştiler. İnemelerinin her biri beni o sınıra yaklaşıtıyordu.

"Bebeğim!" Nefes nefese kalmıştı, tırnakları omuzlarımdaydı, iki bacağı da bana dolanmıştı, ayakları kilitlenmişti, vücutlarımızı aynı pozisyonda tutuyordu.

"Sikeyim evet," diye tısladım.

Ellerimi kullanabilmek için dizlerimin üzerinde yeterince eğilerek, her bir duvarına vurmak, dikkat edilmesi gereken kısımlarına koruma sağlamak için dönerek içinde daireler çizdim.

Meme uçlarını

çimdiklemek için.

Yanağını tutmak için.

Başparmağımı klitorisine

sürtmek için. "Oh! Tanrım!

Tanrım!" diye bağırdı.

Tekrar yaklaşıyordu, ıslaklığından bunu hissedebiliyordum.

Ama bir dahaki sefere boşaldığında, bunu senkronize bir şekilde yapacaktık. Ve ben onu döllerimle doldururken o benim lanet adımı haykıracaktı.

Onu yataktan kaldırdım ve yatağın yanındaki duvara doğru yürüdüm, tam karşımızda bir ayna vardı. Sırtını boyaya dayadığında yüzü bizim yansımamıza dönüktü.

"Seni becerirken beni izlemeni istiyorum," dedim. "Başka bir orgazmdan çığlık attığında yüzünün ne kadar güzel görüldüğünü görmeni istiyorum."

"Neredeyse ."

Onu kalçalarını öne doğru çekebileceğim şekilde açtım ve parmağımın klitorisini ovabileceği kadar boşluk bıraktım. Gerçek-

ne yaptığımı anladı, inledi. Ama bu sadece başlangıçtı.

Kulaklarıma çok hafif gelen bir ses. O delici ılığın geri dönmesini istedim.

Bu gece henüz hissetmediğı bir güç kullanarak içine girdim ve bu dayanıklılığı sürdürdüm, ancak ona her girdiğimde, G noktasına sürtünme ekleyerek ona bir bükölme verdim.

Bunu hissetti.

Çünkü bunu her yaptığım da tırnakları daha da sert batıyordu.

"Rhett!" Nefes kaldı. "Sırtınızdaki kaslar. Senin Göt. Bunun ne kadar seksi görüldüğü hakkında hiçbir fikrin yok."

Birkaç hamle daha yaptıktan sonra homurdandım: "Boşalacaksın... Bunu hissedebiliyorum."

Ben de öyleydim.

Karıncaalanma taşaklarıma ve şaftıma doğru ilerliyordu. Her şeyi hissizleştiren bu vahşî zevk dalgasını getiriyordu.

"Seni seviyorum," diye bağırdı.

Ona o kadar sert vuruyordum ki dudakları benimkilerin üzerinde titreşiyordu.

"Seni daha çok seviyorum." Son kelime beni terk ettiğinde, ilk döl akışı ucumdan fırladı. "Siktir!"

O da oradaydı.

Titriyordu.

"Rhett" diye bağııyordu, tam istediğim gibi.

Hareketlerimiz eşleşti.

Nefeslerimiz birbirine karıştı.

Bağırmaktan seslerimiz kısıldı.

Boşalmam için birkaç kez beni sağması gerekti. Vücudu o noktada zaten hareketsizdi ve ben de o sessizlikte ona katıldım, dudaklarının üzerinden nefes aldım, onunki gülümsüyordu.

Tırnakları tenimden geri çekildi ve kolları bana sıkıca sarıldı. "Seni özledim. Bunu özledim."

"Bir daha asla kaçırmak zorunda kalmayacaksın." Onu nazikçe öptüm. "Artık benimsin. Ve sonsuza dek benimsin."

FORTY-EIGHT

Lainey

Günümüz

O Kapının çalındığını duyar duymaz daireme koştum, kot ceketimi, çantamı ve anahtarlarımı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapı

Kapı tokmağına uzanıp kapıyı açtığımda yüzümde bir gülümseme belirmişti bile. Ama Rhett'in diğer tarafta olmasını beklediğim yerde başka biri vardı.

Atkuyruklu, bebek pembesi bir tişört, ona uygun tütü tarzı bir etek ve en sevimli pembe Chucks ayakkabılar giymiş güzel bir küçük kız. Elinde bana uzattığı bir buket pembe papatya vardı. "Senin için."

Sırtışı çok büyüktü ve kendi dudaklarımın daha da genişlediğini hissettim. "Teşekkür ederim. Sen Daisy olmalısın."

"Nereden biliyorsun?"

Güldüm. "Fotoğrafını tanıdım. Amcan seninle çok gurur duyuyor ve bana birçok fotoğrafını gösterdi."

"Öyle mi?" Şeytani bir gülümseme yaydı. "Ett Amca benim en iyi arkadaşım. Bunu biliyor muydun?"

"Ben de senin onun en iyi arkadaşı olduğunu söyleyebilirim." Kapının yan tarafındaki duvara yaslanmış duran Rhett'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ona elimi uzattım. "Ben Lainey. Sonunda seninle tanışmak çok güzel Daisy."

"Ett Amca soyadının Taylor olduğunu söyledi. Bunun ne kadar havalı olduğunu biliyor musun? Taylor Swift tüm dünyada en sevdiğim şarkıcı. Senin adında da Taylor olduğu için senin de çok havalı olduğunu düşünüyorum." Elimi sıktı. "Ben Daisy'yim" - kıkırdadı- "ama bunu zaten biliyorsun."

Elimi geri çekmeye gittiğimde, tutuş şeklini yeniden ayarladı, parmaklarımızı bir arada tuttu ve "Hadi, Lainey. Öğle yemeğine gidiyoruz. Ett Amca söyledi. He-he."

Parmakları benimkilere dolanmış halde kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve koridorda onlara katıldım.

"Amcanın satın almana izin vereceğini hiç sanmıyorum," diye yanıtladım onu biraz sıkarak.

"Merhaba," dedim Rhett'e. Bakışlarını tüm vücudumda hissettiğimde yanaklarım kızardı.

"Hey, sen." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni ikisinin arasına yerleştirirken bana en seksi sırtışını yapıyordu.

"Haklısın, Ett Amca. Lainey *çok* güzel. Annem ve Row Teyzem gibi en güzeli."

Alnımdan öptü. "Sana onun muhteşem olduğunu söylemiştim Daisy." "Ve gelmiş geçmiş en iyi saçlara sahip." Buklelerimden birine uzandı.

ve elinde zıplattı. "Bunu çok seviyorum."

"İkiniz yüzümü kızartıyorsunuz," dedim.

Asansöre ulaştığımızda Daisy seslendi, "Ett Amca benim bir sürpriz olduğumu söyledi. Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Çiçekleri yanımdan kaldırdım ve papatyaları kokladım. "Çok şaşırdım," dedim ona. "Bunları bana verdiğin için ben de çok şaşırdım. Bayıldım onlara. Teşekkür ederim."

"Hepsini kendim seçtim. Senin de benim gibi pembeyi seveceğini düşündüm."

"Hey, pembeden bahsetmişken," dedim, "amcanın ayak parmaklarını pembeye boyatmasında senin büyük bir etkinin olduğunu duydum."

Elini ağzına götürdü. "Bu tamamen bendim."

"Bu rengin büyük bir hayranıyım. Mükemmel tonu seçmişsin." Ona göz kırptım.

"Ett Amca sana ayak parmaklarını mı gösterdi?" Kızın gözleri büyüdü. "Ewww." Güldüm. "Gösterdi."

"Gördün mü Ett Amca, iyi iş çıkardım! Lainey Taylor bile" - soyadımı söylerken kıkırdadı- "onları sevdi!"

Daisy, Rhett'e düğmeye basıp basamayacağını sordu.

Onu ittikten sonra Rhett, "Sanırım bir pedikür daha yaptırmamız gerekiyor Daisy, böylece boyayı . Vakit geldi."

"Başka bir pembe!" diye yanıtladı. "Sıcak pembe!"

Rhett'e, "Bahse girerim sıcak pembe sana çok yakışır," dedim.

Bana gülümseyerek başını salladı.

Daisy yüzünü koluma yaslayarak, "Bir dahaki sefere ayak parmaklarımızı yaptırırken senin de gelmeni istiyorum," dedi.

"Birbiriyle uyumlu olanları da yaptırabiliriz."

"Bunu çok isterim," dedim ona. "Söyle bakalım Daisy, öğle yemeğinde ne yiyeceğiz?"

"Yumurtalı burrito!"

"Kulağa çok lezzetli geliyor," diye cevap verdim. "En sevdiğin öğle yemeği bu mu?"

"Her gün yumurtalı burrito yiyorum." Bir saç örgüsünü yüzünden itti. "Altından fişkırان ekstra yağlı peynirli olanlara bayılıyorum. Her tarafıma bulaşmaması için çok uğraşıyorum ama bazen oluyor ve her tarafım peynir oluyor." Gülümsedi. "En iyi kısmı da bu zaten."

Rhett sırtarak, "Lainey için bir mide felaketine benziyor," dedi.

Ona güldüm ve Daisy'ye "Yapışkan peynir kulağa inanılmaz geliyor" diye cevap verdim.

Asansör çaldığında Daisy beni bıraktı ve lobi düğmesine basmak için içeri koştu. "Ett Amca, bize nerede yiyeceğimizi söylemedin. Burrito de. Burrito de. Lütfen!"

"Kolumda bir sürprizim daha var," dedi. "İkinizin de nereye gittiğimizi öğrenmeniz için biraz beklemeniz gerekecek."

"Okaaay," diye şarkı söyledi Daisy. Kapılar kapanırken bana baktı. "Onun sürprizleri her zaman en iyisidir."

"Onları en iyi yapan nedir?" Ben sordum.

Soru hakkında düşünür gibi oldu ve omuz silkti. "En çok neyi sevdiğimi biliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim usulca. "Sanki ona söylemek zorunda bile değilsin. Sonra o sana veriyor ve istediğin her şey oluyor." Elmas R'nin bulunduğu boynuma dokundum.

"Bizi sevdiği için," dedi ona doğru koşarak beline sarıldı.

"Ve seni seviyorum. Gel buraya, ufaklık." Uzandı ve onu bir tüyden daha ağır değilmiş gibi kaldırdı ve asansörden çıkarıp ön tarafa park ettiği arabasına taşıdı.

Hamile kalmaya çalıştığım için benimle dalga geçse de, bir çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyordum.

İkimiz de yaptık.

Ve onu Daisy ile birlikte görmek, kendimi önceden hazırlamayacağım bir şeydi. Ona karşı sabrı, ona bakışı, onun Daisy'ye bakışı.

Doğduğu günden beri onun ışığı olmuştu.

Ve ben onun yanında olamadığım yıllar boyunca Daisy onun yanında oldu. Onun elini tuttu ve fırtınadan çıkmasına yardım etti. En iyi tarafı da, o küçük kızın bunu bilmemesiydi.

Rhett'in onu tanımayan insanlara nasıl görüldüğünü anlayabiliyordum. Ya da tanıyanlar için bile, onda nasır gibi bir sertlik vardı. Pen'i kaybettikten sonra şekillendiğini tahmin ettiğim bir şey. Bizim yaşadıklarımızı -tüm ailemin yaşadıklarını- yaşayan biri asla eskisi gibi olamazdı.

Ama o adamın içinde saf sevgi vardı.

Olağanüstü bir baba olacak biri.

Hayatımın sonuna kadar yanımda duracak biri. Ve bana aşkını asla sorgulatmayacak biri. Çünkü bunu sadece kalbimde hissetmiyordum.

Her yerde hissettim.

Daisy'yi arka koltuğa yerleştirdikten sonra benim için kapıyı açtı ve beni yanağımdan öptü. "Ona karşı bu kadar anaç olacağını biliyordum." Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Ama seni şimdiden ne kadar çok sevdiğini görünce, kahretsin Lainey, bunun bana nasıl hissettirdiğini açıklayamam bile."

Ona gülümsedim ve yolcu koltuğuna tırmanırken çiçekleri yüzüme doğru tuttum. Emniyet kemerimi takmak için kapıyı kapatmasını bekledim.

Arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken Daisy'ye "Sence bizi nereye götürüyor?" diye sordum.

"En iyi yer orası. Bunu biliyorum."

"En iyisi, ha?" dedi Rhett. "Bu çok büyük bir baskı Daisy. Seni harika bir yere götürsem iyi olur." Koltuğun diğer ucuna uzandı ve elimi tuttu.

"Bana lezzetli bir öğle yemeği sözü vermiştin," diye takıldım ona. "Daisy'ye katılıyorum. Umarım en iyisi olan bir yere gideriz."

"Gördüğüm kadarıyla sen de bu kervana katılıyorsun." Gülümsemek için hızla bana baktı.

"Sadece bir kadın başka bir kadını destekliyor, hepsi bu," diye cevap verdim. "Bu doğru, Ett Amca. Biz zaten kankayız."

Rhett güldü, ben de güldüm. Daha da döndüm ve Daisy'ye yaklaşması için el salladım. O kadar sıkı bağlanmıştı ki ancak bu kadar eğilebiliyordu.

"Sana bir sır vermeliyim."

"Yaşasın! Tamam!"

O ilerleyene kadar bekledim ve "Amcana benim için bir şey söyler misin?" diye fısıldadım.

Başını salladı.

Onunla paylaşmasını istediğim mesajı fısıldadım ve ön koltuğa yaslanıp Rhett'e doğru döndüm.

"Bu da şimdi?" diye sordu.

"Daisy'nin sana söylemesi gereken bir şey var." Daisy'ye baktım ve "Kızım, sıra sende." dedim.

"Ett Amca, Lainey seninle İzlanda'ya taşınmak istediğini söylüyor." Rhett'in dudaklarında kocaman bir sırıtiş vardı. "Öyle mi?"

"*Mhmm*. Az önce söyledi. Bu da başka bir sürpriz mi, 'Ett Amca?' "Evet," dedi. "Dev bir tane." Elimi kendine doğru çekti ve onu öptü. "Seni seviyorum."

Daisy ve ben aynı anda "Ben de seni seviyorum," dedik.

Bu beni güldürdü ve Rhett'in daha da sert gülümsemesine neden oldu - bu adam için mümkün olduğunu bilmediğim bir ifade.

"İzlanda..." Sonunda karar verdiğime inanamıyormuş gibi başını salladı.

"İzlanda'ya gitmek istiyorum," dedi Daisy. "İzlanda nerede?"

"Çok uzak, bebeğim. Ama merak etme, sen de geliyorsun," dedi. "Otel bittiğinde baban seni getirecek ve büyük bir parti vereceğiz. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

"Sabırsızlanıyorum, Ett Amca."

Rhett, Daisy'nin onu görmediğinden emin için ön camı işaret ederken dikkatliydi, ama gördüm ve tabela görüldüğünde, neden görmemi istediğini tam olarak anladım.

"İlk randevumuz," dedi usulca.

Tanrım, bu adam.

Hiç beklemediğim bir şekilde duygusal.

"Sanki ona söylemek zorunda bile değilsin. Sonra o sana veriyor ve istediğin her şey oluyor," dedim sessizce, Daisy'ye daha önce söylediğim sözleri tekrarlayarak, çünkü zaten tekrar devreye giriyorlardı.

"Bu nedenle seveceğini biliyordum," dedi. "Küçük olan, tamamen farklı bir nedenden dolayı sevecek." Parmak eklemlerimin arkasını öptü. "Bence sürprizi sen yapmalısın."

"Çok isterim." Daisy'ye doğru döndüm. "Buz diyarına gitmeden önce ziyaret etmen gerektiğini düşündüğüm başka bir diyar var."

Gözleri büyüdü. "Nereye?"

Elini uzattım ve küçük, pembe boyalı yüzgeçlerini sıktım. "Disneyland'e ne dersin?"

Ağzı açık kaldı. "Disneyland'e mi gidiyoruz?"

Rhett, "Evet, hanımefendi ve bilin bakalım sizinle birlikte tüm gezintilere kim katılacak," dedi.

"Lainey TAYLOR!" Daisy çığlık attı.

EPILOGUE

Rhett.

On Ay Sonra

Lainey çok güzel görünüyordu. Boynunda elmas *R* olan straplez kırmızı bir tulum giymişti; göğsünün kıvrımlarını ve belinin kıvrımlarını gösteren bir kıyafet.

Kıçını ve bacaklarındaki lezzetli kasları.

Los Angeles'taki alışveriş danışmanıma bu hafta sonu giymemiz için bir sürü şey göndermiş olmama rağmen Reykjavik'teki bir butikten satın aldığı bir kıyafet. Lainey otelim açılışı için yerel bir tasarımcıyı temsil etmenin önemli olduğunu düşündü. Alışverişçimin seçtikleri gömme dolabımıza eklendi, Lainey birkaç hafta içinde Los Angeles'a geri döndüğümüzde iade edilmeleri konusunda ısrar etti.

Onu ne kadar şımarttığımı sınırlamaya çalıştı. Çoğu zaman ben kazandım.

Ama bu gece, kırmızılar içinde ne kadar seksi olduğunu görünce seve seve boyun eğdim.

"Buraya gel." Elini çevirip koridorun ağzında bana sağladım, otelin en alt katında son bir gezinti yapmak üzereydik -en azından o öyle düşünüyordu- otelin açılışını kutlamak için adadaki bazı yetkililerle akşam yemeği yiyecektik. "Sadece seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Son sekiz ayı burada yanımda seninle geçirmek asla unutamayacağım bir deneyim oldu. Bunu sensiz yapamazdım."

Elini takım elbise ceketimin yakasına dayadı. "Yapabilirdin. Sadece geceleri çok yalnız bir yatağın olurdu ve her gün işten eve döndüğünde gece yarısı birlikte yemek yiyeceğin kimse olmazdı."

Kollarımı ona doladım ve kışını tuttum. "Bana arkadaşlık etmekten çok daha fazlasını yaptın, Lainey. Karar vermemde bana yardımcı oldun. Son katları sen seçtin. Belli başlı personelin işe alınmasında ağırlığını koydun." Kıkırdadım. "Cole ve Spade Hotels'in seni maaş bordrosuna eklemesi gerekebilir."

Bana sadece benim için ayrılmış olan gülümsemesini verdi. "Bu şaheseri yaratırken yanında durmak benim için bir onurdu." Elleri yüzüme gitti, *R* dövmesi yanağıma baskı yapıyordu. "Ama belki bir dahaki sefere biraz daha sıcak bir yer seçebilirsin?"

"Bebeğim, bana titremekten yorulduğunu mu söylüyorsun?" Kışını sıktım.

"Ben de Londra'nın soğuk olduğunu sanırdım. Tanrım."

"Benimle geldiğin sürece, bir sonraki yerin daha sıcak olacağına söz veriyorum." Ağzına doğru daraldım. "Seni öpmek istiyorum ama o ruj çok acımasız."

"Kırmızıyı mı ?"

Başımı salladım, yakında onu öpeceğimi biliyordum ama bu renk dudaklarımı boyayacak ve asla çıkmayacaktı.

"Ah, sana eğlenceli bir şey göstereyim." Başparmağını her bir dudağın üzerinde gezdirdi ve işi bittiğinde parmağı kırmızıdan arınmıştı. "Leke tutmaz. Çıkmaz-"

Görmem gereken tek şey buydu.

Yüzünü kendime çektim ve dudaklarını çevreledim, dilimi onunkinin etrafında dolaştırdım. Kokladığım tek şey gül kokusuydu ve doyamıyordum, onu daha da yakınımaya çekiyor, vücudumu bastırıyordum.

"Vay canına," diye inledi birkaç saniye sonra. "O yemeğe yetişebilecek miyiz?" Göz kırptı.

Kıkırdadım. "Hadi o zaman etrafı gezelim."

Elini kendi elimde birleştirdim, koridorda yürürken parmak eklemlerinin üstünü öptüm ve son birkaç gün içinde bazı değişikliklerin yapıldığı farklı alanları işaret ettim. İnşaat ve otel çalışanlarından uzakta, mahremiyet istediğimiz için Lainey ve ben yaklaşık çeyrek mil ötede, başkentin kalbinde kiraladığım bir evde yaşıyorduk. Bu yüzden, sık sık burada olmasına rağmen, gelişmelere tanık olmak için her gün gelmiyordu.

Kapalı bir kapının önünde durduğumda sadece birkaç oda aşağıdaydık. "A  ." Kapı koluna doğru başımı salladım.

"Burası balo salonlarından biri değil mi?" "Evet,  yle."

"Konuştuğumuz aydınlatmayı ekledin mi-" Sorusunun ortasında kendini durdurdu, nefesi kesildikten sonra elini ağzına götürdü. "Rhett, aman Tanrım!"

Bizi balo salonunun içine taşıdım. G llerin kokusu anında burnuma doldu, bu yüzden onun için de aynı şeyi yapıyor olması gerektiğini biliyordum. İçeride binlerce uzun saplı kırmızı g l vardı. Dört duvarı kaplamışlardı; odanın her yerinde birkaç metrede bir uzun, şeffaf cam vazoların ; zemin tamamen yapraklardan oluşuyordu.

Burası çiçeklerle dolu bir alan gibi hissettirmiyordu.

Sanki gerçek bir g l n içine adım atmışız gibi hissettik.

Ve içerideki tek ışık mumlardı, titreyen alevler haftalardır hayalini kurduğum bir ambiyans yaratıyordu. Yüzlercesi vardı, her bir fitil alev alev yanıyordu, beyaz taban tüm kırmızının içindeki tek renkti.

Lainey'i ortaya getirdim ve bana bakacak şekilde konumlandırımdı. İçimde herhangi bir gerginlik yoktu. Hissettiğim şey bir sakinlikti. Çünkü bu hayallerimin kadınıydı. Bunca yıldır birlikte olmak için beklediğim kadın. Kalbimde sonsuza dek benimle olacağını bildiğim kadın.

Takım elbise ceketimin cebine uzandım ve küçük kadife kutuyu çıkardım, tek dizimin üzerine çökerken kapağını açtım.

Lainey'nin gözleri yaşlarla doldu, ben tutmak için sol elini uzattığımda eli nihayet yüzünden düştü, çenesi artık açıkta olduğu için titriyordu.

"Benim Lainey'im." G l msedim. "Bana gerçekte kim olduğumu göstermek için hayatıma girdin. Bana aşkı öğretmek için geldin - daha önce anlamını hiç bilmediğim bir kelime. D nyamı daha iyi bir yer haline getirmek için geldin. Bana bir amaç verdin. Tutku."

Başparmağımı elinin arkasına sürttüm. "Senin sayende nefes alıyorum. Senin sayende istiyorum. Senin sayende öğreniyorum, senin sayende büyüyorum ve senin sayende ihtiyaç duyuyorum. Sen benim nedenimden daha fazlasısın, bebeğim. Sen benim sebebimsin. Benim tek sebebim."

Kutunun kapağını açtım, elmas kadife kıvrımların içine yerleştirilmişti. "Yolculuğumuz üç aşamadan oluşuyor. Birinci bir. Üçüncü sınıftan son sınıfa kadar iki. Ve bu da üçüncüsü oldu. Bu yüzüğü tasarlarken, bu aşamaların bizi şu anda bulunduğumuz yere götüren adımlar gibi mevcut olmasını istedim."

Pırlantayı çıkardım ve sonsuzluk parmağının önüne yerleştirdim. Beş karatlık merkez taşı ovaldi ve bir sonsuzluk sembolünün iç tarafı gibi şekillendirilmişti. Yanındaki iki karatlık dikdörtgen taşlar, sanki ana pırlantaya çıkan gerçek merdivenlermiş gibi, şu anki hayatımızı simgeleyecek şekilde bandın üzerinde daha aşağıda duruyordu.

"Seni seviyorum, Lainey. Seni hep sevdim. Son nefesimi verene kadar da seni seveceğim." Duygular boğazımda düğümleniyordu. "Karım olur musun-"

"Evet!" üstüne yığıldı ve kollarını boynuma dolayıp sıkarken orada oturdu. "Seni çok seviyorum, Rhett."

Yüzüğü hâlâ elimde tutuyordum, avucumun içine aldım ve ona sarıldım, yüzümü boynuna gömdüm, bir oda dolusu gülün bile rekabet edemeyeceği bir kokuyu içime çektim.

"Karım," diye fısıldadım. "Lainey, beni en mutlu adam yaptın."

Saçlarını tuttum, bedenlerimizi birbirine yapıştırdım. Ve sonunda bıraktığımda, elmasları parmağına yerleştirdim.

"Rhett, bu hayatımda gördüğüm en güzel yüzük." Gözleri kocaman ve sulu bir şekilde yüzüğe baktı. "Gerçekten de içinde sonsuz sevgi barındıran bir merdiven."

Yanağındaki bir damla gözyaşını ve düşmeye başlayan diğerini sildim. "Bebeğim benim." Dövmesini öptüm. "Sonsuza dek benim."

"Kocam," dedi usulca. "Sana zaten öyle hitap ediyorum... sadece sen bilmiyorsun."

"O zaman kocanı öp, Lainey."

Bir gülümseme aldım ve sonra ağzını aldım. Nefes vermesini ve inlemesini sağladım.

Geri çekildiğinde sırtışı solmadı. "Herkes söylemek için sabırsızlanıyorum. Hepsinin gelmesine sadece iki gün kaldı. Ölmeyecekler mi?

Otelin açılışına gelip nişanlı olduğumuzu öğrendiklerinde ne yapacaklar?" Yanağını avuçladım. "Bebeğim, zaten biliyorlar."

Gözlerimi aradı. "Onlara evlenme teklif edeceğini söyledin mi?"

Dudaklarım dudaklarının önüne gelene kadar eğildim. "Hayır. Ama yeni duydular."

Parmaklarımı üç kez şıklattım ve karşımızdaki duvar açılarak balo salonunun diğer tarafındaki aile ve arkadaş grubumuzu ortaya çıkardı.

"Bu anı bizimle paylaşmalarını istedim." O üzerimdeyken yerde diz çökmüş halde kalırken, bize gülümseyen yüzleri, alkış tufanını ve bağırış çağırışları izledim. "İkimiz için de uzun bir mutsuzluk yoluydu, Lainey. Şimdi biraz aşkı kutlama zamanı."

"Rhett, şuradakiler annemle babam mı?" Elleri yüzündeydi, burnunu ve ağzını kapatmıştı.

"Onlar sana sarılmadan sana karım olmanı teklif edemezdim."

Bana baktı. "Seni seviyorum. Aya ve sonsuza kadar."

Gözlerinin altını sildim. "Seni daha çok seviyorum."

Onu ayağa kaldırdım ve ben evlenme teklif ederken mucizevi bir şekilde sessiz kalan partiye katılırken elim onun elinin etrafında kenetlendi.

Herkes buradaydı.

Ama ilk yaklaştığımız üçlü Taylor'lar ve annemdi.

Annem bana sarılırken fısıldadı, "Keşke baban da burada olsaydı da seni ve Lainey'i kutlasaydı. Seninle çok gurur duyardı, Rhett."

"Keşke o da burada olsaydı," diye cevap verdim ve onu yanağından öptüm.

Bayan Taylor'a sarıldıktan sonra Bay Taylor'la tokalaştım ve o da bana "Aileye hoş geldin evlat" dedi.

Lainey ve ben İzlanda'ya taşınmadan önce, kızıyla evlenmek için onayını istediğimde onunla yaptığım konuşmayı takdir ettiğini biliyordum. Birkaç hafta önce onu arayıp plan hakkında bilgi vermiş, özel jetimizin İzlanda'ya ne zaman kalkacağını, böylece Bayan Taylor'la birlikte uçağa binebileceklerini bildirmiştim.

"Bir parçası olmaktan heyecan duyduğum bir aile," dedim ona.

Daltonların yanına götürmeden önce annemin Laineyi bırakmasını bekledim. Dominick, Jenner, Jo, Ford, Hannah, Camden ve onların sig-

nemli diğerleri de tebriklerini sunmak için buradaydı. Jenner, Spade ve Cole Hotel markası için çalışıyor olsa da, hepsi de avukat olan kardeşleri ve kuzenleri artık kişisel olarak tanıdığımız bir gruptu.

Onları Lainey ile tanıştırmayı bitirdiğimde Weston'lara yaklaştık, beş kardeş bir çember oluşturmuş, biz yaklaştıkça açılıyorlardı.

"Tebrikler kardeşim," dedi Hart, sarılmak için yaklaştı ve ayrılırken sırtıma bir tokat . "Senin için daha mutlu olamazdım."

"Erken geldiğiniz için teşekkürler," diye cevap verdim.

Hart, "Burayı neden sevdiğinizi anlayabiliyorum," diye karşılık verdi. "Bu yolculukta size katıldığımız için çok mutluyum."

"Yemeklerin bir kısmını tattım bile." Başımı sallayarak ne kadar memnun olduğumu gösterdim. "Walker bu restoran için harika bir menü hazırlamış."

"Evet, öyle," dedi Walker gülerek. Elimini sıktı. "Beğendiğine sevindim."

Beck, Colson ve Eden da tebriklerini sundu.

Lainey ve ben Macon'ın yanına gidip elini sıktıktan sonra Brady ve yeğenim Rayner'ı tutan Cooper'a doğru ilerledik. "Şu kayaya bakın," dedi Macon, Lainey'nin elini kaldırıp hayranlıkla yüzük. "Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Güldü. "Boka batmış domuz gibi - işte buna tanık olduğum için o kadar mutluyum."

Ona kıkırdadım. "Seni aptal."

"Bir pislikten diğerine," dedi Brady, yumruğuyla göğsüme vurarak -geçmişte her zaman iyi anlaşılmadığım bir adamdı, ama sonunda iyi bir yerdedik- "insanın en iyi yanını ortaya çıkarmak için iyi bir kadın bulmak gibisi yoktur." Eli durdu ama üzerimde kaldı. "Bunu hak ediyorsun."

"Ben de sana." Cooper'a doğru kaydım ve Rayner'ı yanağından öptüm. "Benim küçük kızım," diye fısıldadım.

"Seninle gurur duyuyorum, adamım," dedi Cooper. "Umarım artık kız kardeşin soruyu ne zaman soracağını takıntı haline getirmekten vazgeçer."

Rayner'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek omzunu salladım. "Artık düğünümüzü takıntı haline getirebilir."

Lainey ellerini Cooper'a uzattı. "Ver şu bebeği bana."

Cooper mutlu bir şekilde Rayner'ı Lainey'nin kollarına bıraktı.

Lainey yüzlerini birbirine yasladı ve onun başının üstünü öptü. "Yemin ederim seni son gördüğümünden beri iki kat büyümüşsün."

"Gittikçe büyüyor," diye onayladı Cooper. "Bu da demek oluyor ki bir tane daha zamanı geldi."

Rowan birkaç metre , "Bunu duydum," diye inledi.

Ona doğru döndüğümde, "Ett Amca" diye bağırdığını duydum, odanın öbür ucundan, en sevdiğim pembe giyen, at kuyruklu kız bana doğru koşuyordu.

Onu kollarıma aldım, yanağından öptüm ve Ridge ile Rowan'ı kucaklayarak, "Nişanlandım. Bu çılgınca değil de ne?" Daisy'yi tutarken, her birine sarıldım.

"Zamanı gelmişti," diye iç geçirdi Rowan.

Ridge, "Mükemmel bir süre oldu," diye düzeltti onu. Rayner kucağındayken Lainey ablamı ve ağabeyimi öptü. "Ett Amca, babam çiçekçi kızınız olabileceğimi söyledi."

"Öyle mi?" Omuz silkmekte olan kardeşime baktım ve ona güldüm.

"Bu büyük bir kız işi, Ett Amca. Her yere çiçek serpmek zorundayım. Babam bunun *çok* önemli olduğunu söylüyor."

Elimi onunkinin üzerine koydum, o da göğsüme yerleştirdi. "Bunun düğündeki en büyük rollerden biri olduğunu söyleyebilirim Daisy."

"Biliyorum." Başını salladı ve saç örgüsü yüzüne düştü. "Ve bil bakalım ne oldu!"

"Ne?" Lainey ona şöyle dedi.

Daisy Lainey'ye sırtıttı. "Pembe papatyalar serpeceğim çünkü onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Lainey eğildi ve burnunu Daisy'ninkine sürttü. "Haklısın. Onları seviyorum. Ama kankam, sanırım senin için çiçekçi kızdan daha büyük bir rolüm olabilir."

Daisy'nin gözleri . "Öyle mi?"

"Nedimelerimden biri olmaya ne dersin?" Daisy'nin nefesi kesildi.

"Bunun ne olduğunu biliyor ?" Lainey ona sordu.

"Taylor nedimeydi ve babam bana onun katıldığı düğünde çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Ben de böyle mi olacağım, Lainey? Taylor gibi mi? Düğünde senin yanında mı olacağım?"

"Evet," dedi Lainey gülerek. "Tam olacaksın."

Lainey'e baktım, yüzümde bir gülümseme olduğunu biliyordum. İstesem de bunu saklayamazdım. "Kucağınızdaki bebekle oldukça iyi görünüyorsunuz Bayan Cole."

"Bayan Cole," diye göz kırparak cevap verdi. "Zaten oraya gidiyoruz, ha?"

"Seninle yarın evlenirim. Bunu biliyorsun."

Lainey uzun, derin bir nefes verdi, yüzü hafifçe kırmızıya döndü. Başkası görebiliyor muydu bilmiyorum ama ben görebiliyordum. "Bunu bebeğini doğurmamı istediğin için mi söylüyorsun?"

"Evet, o da var," dedim ona. "Ama bunu söylüyorum çünkü sen benim nedenimsin ve Taylor'ı bırakıp Cole olmana hazırım."

Daisy, "Ama ben onun her zaman bir Taylor olmasını istiyorum!" diye bağırdı.

"Biliyorum bebeğim, ama böyle bir şey ," diye fısıldadım küçüğüme.

"Hayır, kesinlikle değil," diye onayladı Lainey.

Lainey bana o gülümsemeyi verdi, peşinde olduğum gülümsemeyi. Her zaman yüzünde tutmaya çalıştığım gülümseme.

Sonsuza kadar.

Spade Hotel Serisi'nin diğer kitaplarını okumak ister misiniz?

Macon'un kitabı: [*Playboy*](#)

Cooper'ın kitabı: [*Asi*](#) Brady'nin

kitabı: [*Günahkar*](#)

Ridge Cole'un kitabı: [*Kalp Kıran*](#)

Weston ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Hart Weston'ın kitabı: [*Kibirli Olan*](#)

Ve Dalton ailesini kontrol etmek isterseniz ...

Dominick'in kitabı: [*Avukat*](#)

Jenner'in kitabı: [*Milyarder*](#)

Ford'un kitabı: [*Bekar Baba*](#)

Declan'ın kitabı: [*Stajyer*](#)

Camden'ın kitabı: [*Bekar*](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Nina Grinstead, bir serinin daha sonuna geldik -bu nasıl mümkün olabilir ki?!- ve ben hala bunun bizim için sadece bir başlangıç olduğunu hissediyorum. Benim anlarımı herkesten daha iyi anlıyorsun. Yeni bir hedefe ulaştığımız için ağladığım anları. Sana en derin, en karanlık sırlarımı anlattığım anları. Hiç olmadığım kadar dürüst olduğum anlar. Ve sen bana en gururlu annenin kızına baktığı gibi bakıyorsun, başını sallıyorsun ve bana nereden başladığımızı hatırlatıyorsun. Daha da fazla gözyaşı dökmeme neden olan şey ise bizi daha pek çok hayalin beklediğini bilmem ve her elini tutmak için sabırsızlanmam. Seni seviyorum. Sonsuza kadar B Takımı. XO

Jovana Shirley, bir gün, kaçırdığım her teslim tarihini sayacağız ve bu konuda kendimi asla kötü , bana her zaman her şeyin yoluna gireceğini ve bunu söylediğin için sana çok sıkı sarılacağım. Sen her zaman bunu yapıyorsun ve bu duygu -ne olursa olsun sana güvenebileceğimi bilmenin verdiği güven- bu sözlerin ağırlığı ölçülemez. Bunu daha önce de söyledim ama tüm kalbimle söylüyorum: Sensiz ben olamam. Seni çok ama çok seviyorum.

Ratula Roy, bizi özetlemek çok zor. Benim için ne ifade ettiğini anlatmak. Beni bir arada tutuyorsun, beni sorumlu kılıyorsun, beni zorluyorsun, bir santim daha uzanamadığımda uzanmamı sağlıyorsun. Bu kolay bir iş değil ama sen bunu kusursuz bir şekilde yapıyorsun. Ve bunu beni gerçekten sevdiğin için yaptığını biliyorum. Çünkü beni anlıyorsun. Sen benim evladımsın ve hayatımda olduğun için çok müteşekkirim, çok minnettarım ve çok onurluyum. Seni sonsuza dek seviyorum.

Hang Le, tek boynuzlu atım, sen her yönden inanılmazsın.

Judy Zweifel, her zaman olduğu gibi, birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz ve kelimelerime bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. <3

Christine Estevez, sizi çok takdir ediyorum. Her çok neşelisin. Seni sıkıştırmak için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ,

Teşekkür , teşekkür .

Vicki Valente, sen en iyisisin, umarım bunu biliyorsundur.

Nikki Terrill, benim ruh kardeşim. Her gözyaşı, havalandırma, sanal sarılma, yaşam kaosu, egzersiz - hepsinde yanımdaydın. Bunu sensiz asla yapamazdım ve asla yapmak istemezdim. Bunu yıllardır söylüyorum ve HER ZAMAN da söyleyeceğim: Seni seviyorum.

Pang, sana değer veriyorum. Her yönden. Ve seninle çalışabildiğim için çok ama çok şanslıyım.

Melissa Doughty, hayatımda çok büyük bir ışıksın. Seni tanıdığım ve seninle çalışabildiğim için çok şanslıyım. <3

Sarah Symonds, benim sonsuza dek arkadaşım, seni seviyorum.

Brittney Şahin, umarım benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur. Umarım sözlerinin beni ayakta tuttuğunu biliyorsundur. Umarım sonsuza dek benimle kalacağını biliyorsundur. Kitap dünyasında, kitap dünyası dışında, sonsuza dek birlikteyiz. Seni seviyorum, B.

Kimmi Street, başka bir beyden olan kız kardeşim. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Beni kurtardın. Bana ilham verdin. Birçok farklı şekilde beni ayakta tuttun. Seni aşktan daha çok seviyorum.

Kim Cermak, Kelley Beckham, Sarah Norris, Christine Miller, Valentine Grinstead ve Daisy-hepinizi çok seviyorum.

ARC ekibime - Ay'a ve arkaya, hepinize minnettarım. <3 Annem ve babam, bana olan sarsılmaz inancınız için teşekkürler ve sürekli cesaretlendirmeniz. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Brian, sana duyduğum sevgiyi kelimelerle ifade edemem. Seni daha çok sevdiğimi söylediğimde bana güven.

Benim Midnighthers'larım, siz çok destekleyici, sevgi dolu, motive edici bir grupsunuz. İlham kaynağı olduğunuz, ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunuz ve her zaman daha fazla kelime için yalvardığınız için teşekkürler. Hepinizi seviyorum.

Okuyan, inceleyen, paylaşan, yayınlayan tüm influencer'lara TikTok-Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim asla yeterli olmayacak. Yazı topluluğumuz için çok şey yapıyorsunuz ve biz de size minnettarız.

Okurlarıma, her birinize ayrı ayrı değer veriyorum. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi, bana ulaşmak için zaman ayırdığınız ve hikayelerime tutku ve coşku için çok minnettarım. Sizi seviyorum, seviyorum, seviyorum.

BONUS SCENE OF THE ONE

Rhett ve Lainey'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Lainey'nin Rhett'i şaşırttığı ve ona hamile olduğunu söylediği sahneye ne dersiniz?

ÜCRETSİZ özel bonus sahne için [BURAYA](#) tıklayın. Keyfini çıkarın!

MARNI'S MIDNIGHTERS

Okurlarımla tanışmak yazar olmanın en sevdiğim yanlarından biri. Özel Facebook grubum olan Marni'nin Midnighters'ında, halka açıklanmadan önce kapakları ve şu anda üzerinde çalıştığım projelerden alıntıları yayınlıyorum ve ekip üyeleri özel çekilişlere hak kazanıyor.

Marni'nin Midnighters'ına katılmak için
[BURAYA](#) tıklayın.

ABOUT THE AUTHOR

USA Today'in en çok satan yazarı Marni Mann ortaokuldan beri yazar olacağını biliyordu. Onun yaşındaki diğer kızlar genç pop yıldızları hakkında hayaller kurarken, Marni ilk romanını kaleme almanın hayalini kuruyordu. Karanlığa, gizeme, tutkuya ve insani duygulara olan sevgisini bir araya getiren benzersiz hikâyeler yazıyor. Kalbi New England'lı olan Marni, şimdi kocasıyla birlikte Sarasota, Florida'da yaşıyor. Dizüstü bilgisayarına gömülmediği zamanlarda çikolata arıyor, şarap yudumluyor, seyahat ediyor, tekneye biniyor ya da muhteşem kitaplar okuyor.

İletişime geçmek ister misiniz? Marni'yi ziyaret edin ... www.MarniMannBooks@gmail.com

ALSO BY MARNI MANN

WESTON GRUP SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Olan \(Bahar 2025\)](#) [En Çılgın](#)

Olan (Yaz 2025) Gizemli Olan

Karşı Konulmaz

Olan Yasak Olan

SPADE HOTEL SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Playboy Asi](#)

[Günahkar](#)

[Kalp Kıran Tek](#)

DALTON AİLESİ SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Avukat Bekar](#)

[Baba Stajyer](#)

[The Bachelor](#)

HOOKED SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Mr. Hook-up](#)

[Mr. Wicked](#)

AJANS SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[İmzalandı](#)

[Onaylandı](#)

[Yapıldı](#)

[Sözleşme](#)

[Pazarlık](#)

[Yapıldı](#)

[Hakimiyet](#)

[Sağlandı](#)

TEK BAŞINA ROMANLAR

[Acıtsa Bile \(Çağdaş Romantizm\) Senden](#)

[Önce \(Çağdaş Romantizm\)](#)

[The Better Version of Me \(Psikolojik Gerilim\) Lover](#)

[\(Erotik Romantik\)](#)

SAKALLI VAHŞİLER SERİSİ-EROTİK ROMANTİZM

[Engelsiz Koleksiyon Vahşi](#)

[Aslar](#)

BOSTON'DA ANLAR SERİSİ-ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Küller Karanlık](#)

[Bittiğinde](#)

[Tanıştığımızda](#)

TUTSAK SERİSİ-KARANLIK EROTİK GERİLİM

[Hapisteki](#)

[Hayvan](#)

[Canavarı](#)

GÖLGELER DÜETİ-EROTİK ROMANTİZM

[Baştan Gölgeler](#)

[Çıkarıcı Baştan](#)

[Çıkarıcı Gizlilik](#)

BAR HARBOR DÜETİ-YENİ YETİŞKİN

[Pulled Beneath](#)

[Pulled Within](#)

ANILAR SERİSİ-KARANLIK ANA AKIM KURGU

[Anılar Masal Değildir Bir](#)

[Anıdan Yaralar](#)

SNEAK PEEK OF THE ARROGANT ONE

Weston Group Serisi'nin ilk kitabı olan [Kibirli Olan](#)'da Hart Weston yer alıyor. Bu cızırtılı, ateşli, playboy, tek gecelik milyarder romanı 2025 İlkbaharında yayınlanacak. İşte bir göz atma ...

Hart

Hayatımda duyduğum tüm sesler arasında onun kahkahası en seksi olanıydı. Aynı anda kapıya doğru uzandığımızda, ellerimiz kazara birleştğinde kulaklarımı doldurdu.

"Bunun için üzgünüm," dedi kıkırdaması .

"Üzgün olmak için bir neden yok." Özellikle de iş dokunmaya geldiğinde.

Parmaklarım muhtemelen olması gerekenden bir saniye daha uzun süre onun parmaklarında kaldı, aynı anda hem onu hem de metal sapı sıktım.

İkimiz de restoranın kapısını açarken onu daha da içime çektim.

Loş ışıklı girişte siyah görünen saçlar, ışıltı ışıltı ve canlı bir mavi olan gözler. Dudakları kalındı ve parıl parıl parlıyordu. Bir elbisenin içine sıkıştırılmış ve daha sonra vücudunun çoğunu gizleyen bir ceketin altına gizlenmiş göğüsler, ama görebildiğim az şey mükemmeldi.

Mükemmelden de öte.

Gördüğüm şey baştan çıkarıcıydı.

Ve bu sadece vücuduydu, yüzü muhteşemdi.

Parmaklarını çekip yanlarına götürdüğünde, sanki bir talimat bekliyormuş gibi donup kaldı.

"buyurun," dedim, kapıyı onun sığabileceği kadar açtım.

"Emin misin?" Sorusu kulağa çapkınca gelecek şekilde tonlanmıştı.

"Önce senin girmeni istediğimi mi?" Topuklarına doğru bir kez daha eğildim ve yavaş yavaş yukarı çıktım. "Evet. Eminim."

Bu gece yalnız yemek istediğimden emin miydim - en başta burada olmamın tek nedeni buydu - hayır.

Onunla yemeyi tercih ederim. Ya da sadece onunla yemeyi.

Ama onun kadar güzel bir kadının, bir Perşembe akşamı, bu kadar güzel ve şık giyinmiş olarak bir restorana biriyle buluşmak anlamına geldiğinden emindim.

"Lütfen," diye cevap verdim.

Yanımdan geçerken . "Teşekkür ederim."

İfadesi güzelliğine eklenmiş bir bonus gibiydi; bu kadar güçlü olacağını ya da onu daha da çarpıcı göstereceğini tahmin etmemiştim.

Ama çok . Gülümsemesi nefes kesiciydi.

Onu takip ettim, ondan yayılan meyveli yasemin kokusunu aldım, bu koku bakışları kadar büyüleyiciydi ve o hostes masasına yaklaşırken yollarımızı ayırdık, ben de bara girdim.

Çok da yazık.

Planladığım geceden ziyade onunla bir gece geçirmeyi çok isterdim.

Barmenin bana uzattığı içki menüsüne göz attım. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyordum ama sunumunu görmek için baktım. Bu restoran ailemin Los Angeles'taki en yeni rakibiydi. Buraya gelmekteki amacım burayı hissetmek ve ambiyansı, yemekleri, servisi ve personelin güler yüzlülüğünü değerlendirmektir.

"Eski moda içkiniz nasıl?" Barmene sordum.

"Şehirdeki en iyisini ben yaparım."

Kendi kendime kıkırdadım.

Hayır dostum, dünyanın dört bir yanında şubeleri bulunan Michelin dereceli et lokantamız Charred'deki eski usul etimiz Los Angeles'taki en iyisiydi.

Angeles'ta. Aslında ödüller kazanmıştı.

Ancak barmenlerin kendini beğenmiş olması gerekiyordu ve bu restoran sadece iki aydır açıktı, mükemmellik talep eden bir pazarda hala yapmaları gereken çok şey vardı.

"Bunu bana kanıtla," dedim

ona. Gülümsedi.

"Mutlulukla."

"Şunu iki yapalım," dedi biri . Bakmama bile gerek kalmadı.

Konuştugu anda onu kokladım, meyve ve yasemin beni ele geçirdi ve bırakmadı.

Ona doğru döndüğümde, "Oturabilir miyim?" dedi. Dişleri dudağının üzerindeydi, ısıyor ve beni içeri davet ediyordu.

Barda sadece bir sandalye kalmıştı ve o da benimkinin yanında. "Daha fazla bir şey istemem."

Yine o gülümseme vardı.

Birkaç dakika önce beni sarsan. Ve sikimi acı verici bir şekilde sertleştiren.

Koltuğa yerleşirken, "Randevun geldiğinde -bu akşam bir tane olduğunu varsayarsak- sizinle oturabilmesi için kalkmasının bir yok."

İlginç bir teklif.

"Yalnız yiyorum. Tam burada, barda. İstemediğin sürece yere gitmek zorunda değilsin." Duraksadım, kullanmak istediğim kelimeleri düşündüm, doğru olanları dikkatle seçtim. "Sanırım randevun geldiğinde kalkacağımı söylemeliyim."

Dudağını ısırdıktan sonra ikisini birbirine sürttü ve dikkatimi bir kez daha oraya çekti. Tatlılıklarına. Parlaklıklarına. Tek bir şey düşünmeme neden oldu: Aletimi emerken nasıl görünecekleri.

"Bunu teklif etmelisin, evet," diye kabul etti.

"Ama yapmayacağım. Çünkü akşam seninle yemek yemek istiyorum." "Peki ya biriyle buluşursam?"

"Siktir et onları. Benimle kal."

Dudaklarını araladı, gülümsedi ama dişleri yoktu, başı hafifçe titriyordu. "Bu kendinden emin bir söz."

Elini sıkmak için uzandım. "Ben Hart. sen?"

Parmaklarıma bakarken, akşam yemeğinde bana katılacağından hiç şüphem olmadığını .

Gece bitmeden onu yakından tanıyacağımı.

Arabama bindikten birkaç saniye sonra çıplak olacağını.
Ve o zaten benimdi... Sadece bunu bilmiyordu.

The Arrogant One için ön sipariş vermek için
[BURAYA](#) tıklayın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.